

Θεωρία των αριθμών

"Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'". (Ἐδῶ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ σοφία. Εκείνος που ἔχει νόησιν ἄς λογαριάσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· εἶναι ἀριθμὸς ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀριθμὸς του εἶναι χξς' (666).) (Ἀποκ. Ἰωάν. 13.18).

Ἀπ' αὐτὴν τὴ φράση τῆς Ἀποκάλυψης ξεκινᾷ ἓνας μεγάλος προβληματισμός. Ὅποιος δέχεται τὴν Ἀποκάλυψη ὡς θεῖο ἔργο, δέχεται καὶ τὰ ὅσα γράφονται σ' αὐτὴ στο σύνολό τους. Ἐδῶ μας βεβαιώνει, ὅτι ὑπάρχει ἀριθμὸς, που χαρακτηρίζει ἓναν ἄνθρωπο, καθὼς καὶ μίᾳ ἔννοια ὅπως τὸ "θηρίον". Ὁ κάθε ἄνθρωπος ὅμως ὡς χαρακτηριστικό, ἀπ' ὅσα γνωρίζουμε, ἔχει μόνον τ' ὄνομα του. Με τ' ὄνομα ξεχωρίζουμε ἓναν ἄνθρωπο ἀπὸ ἓναν ἄλλο. Ἄρα, εφόσον τὸ μόνον χαρακτηριστικό εἶναι τ' ὄνομα, ἀπὸ ἐκεῖ πρέπει νὰ βρούμε τὸν ἀριθμὸ, που εἶναι κι αὐτὸς χαρακτηριστικός. Ἐνα ὄνομα εἶναι μίᾳ λέξη καὶ μίᾳ λέξη ἀποτελεῖται ἀπὸ γράμματα. Συνεπῶς τὸ ζητούμενο εἶναι νὰ βρούμε τὴ σχέση, που ὑπάρχει μεταξὺ ἀριθμῶν καὶ γραμμάτων.

Ἡ γλῶσσα σὴν ὁποία εἶναι γραμμένη ἡ Ἀποκάλυψη καὶ τὰ Εὐαγγέλια, πλὴν τοῦ Ματθαίου, εἶναι ἡ ἐλληνική. Ἔτσι τὰ γράμματα εἶναι τὰ 24 τῆς ἐλληνικῆς. Τὰ γράμματα ἑνὸς ἀλφαβήτου ὅμως, εἶναι χαρακτηρισμένα με κάποιον ἀριθμὸ. Ἔτσι: τὸ **ἄ**λφα εἶναι πάντα πρῶτο καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 1, ἐνῶ τὸ **γ**ιώτα εἶναι ἑνάτο καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 9. Ἐδῶ θὰ συναντήσουμε ἓνα ἄλλο πρόβλημα. Ἐνῶ τὰ γράμματα εἶναι 24, οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἐννέα. Τὸ μηδέν δὲν υπολογίζεται, γιὰτὶ δὲν ἀντιπροσωπεύει κανένα γράμμα. Εφόσον λοιπὸν προσπαθοῦμε νὰ βρούμε ἓναν τύπο ἢ ἓναν πίνακα, που νὰ δείχνει τὴ σχέση αὐτή, πρέπει ν' αποφασίσουμε γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἀντιστοιχία – ἀν τὸ **κ**άπα εἶναι 1 ἢ 10, ὅπως καὶ τὸ **ω**μέγα 6 ἢ 24 –.

Ἐδῶ, εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίσουμε πρὸς τὸν Λόγο τοῦ Χριστοῦ, που εἶναι Γνώστης. Τὸ ζητούμενο σὴν ὅλη διδασκαλία Του εἶναι νὰ γεννηθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ γεννηθεῖ ἓνας ἄνθρωπος, πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν 9 μῆνες. Ἐπίσης μας διαβεβαιώνει ὅτι πρὶν νὰ γίνουν ὅλα, ὅσα πρέπει νὰ γίνουν, δε θ' ἀλλάξει οὔτε ἓνα "**Ἰ**ώτα", που ἀντιστοιχεῖ στο 9. Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι κάθε φορὰ, που ἓνα γράμμα ξεπεράσει τὸ 9 γυρνᾷ πρὸς τὴν ἀρχή. Αὐτὸ συμβαίνει, γιὰτὶ κάθε ἀριθμὸς εἶναι ἓνα βῆμα, που πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τὸ βῆμα εἶναι σημαντικό. Τὰ γράμματα εἶναι αὐτὰ, που γεμίζουν τὸν κάθε

αριθμό. Έτσι το κάπα είναι 1 και το λάμδα, που είναι το αμέσως επόμενο, είναι 2 και η αντιστοιχία συνεχίζεται.

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει αναλυτικά αυτήν την αντιστοιχία μεταξύ γραμμάτων και αριθμών.

Αντιστοιχία μεταξύ γραμμάτων και αριθμών

1	2	3	4	5	6	7	8	9
α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι
κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ
τ	υ	φ	χ	ψ	ω			ς

Όλα τα παραπάνω έχουν μόνο φιλολογική αξία κι όσο εύκολα μπορεί κάποιος να τα δεχτεί, παρόμοια, αν όχι με μεγαλύτερη ευκολία, μπορεί και να τ' απορρίψει. Για να έχει βάση μία οποιαδήποτε θεωρία, πρέπει να έχει κι εφαρμογή. Πώς μπορούμε όμως να διαπιστώσουμε ότι τα παραπάνω έχουν κάποιο νόημα ή κάποια εφαρμογή; Πάλι πρέπει ν' ανατρέξουμε στο Λόγο του Χριστού και στο Ευαγγέλιο γενικότερα. Πρέπει να βρούμε μερικά στοιχεία, τα οποία θα μας βοηθήσουν να βρούμε τα κλειδιά, για να ξεκλειδώσουμε τις έννοιες. Όταν διαβάζουμε την Αποκάλυψη, φτάνουμε σ' αδιέξοδο, προσπαθώντας να φανταστούμε τους δράκους, την πάρδαλη ή τις ακρίδες. Κι αν ακόμα η φαντασία μας οδηγήσει κάπου, έχουμε το ίδιο ακριβώς πρόβλημα. Άλλοι μπορούν να δεχτούν την άποψή μας κι άλλοι όχι. Η ύπαρξη αυτών των εννοιών αποδεικνύει αρχικά ότι το κείμενο αυτό – και θα δούμε και ποια άλλα κείμενα – είναι κλειδωμένο.

Καθώς αναζητούμε μία άκρη μέσα από το Ευαγγέλιο, φτάνουμε στο χωρίο, όπου ο Ιησούς μ' επιμονή δε δέχεται το επίθετο “αγαθός”. Αγαθός, κατά τον Ιησού, είναι μόνον ο Θεός” (Ματθ. 19.16-19.17) **“Και ιδού εις προσελθών ειπεν αυτώ διδάσκαλε αγαθέ, τί αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον; ο δε ειπεν αυτώ τί με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μή εις ο Θεός.”** (Ένας πλησίασε καί τού ειπε, **“Διδάσκαλε αγαθέ, τί καλό πρέπει νά κάνω διά νά έχω αιώνιον ζωήν;”**. Αυτός δέ τού ειπε, **“Γιατί με λές αγαθόν; Κανείς δέν είναι αγαθός παρά ένας, ο**

Θεός.) Αν προσθέσουμε τους αριθμούς, που αντιστοιχούν στα γράμματα των δύο αυτών λέξεων, αποκαλύπτεται ότι υπάρχει μία “σύμπτωση”. Σύμφωνα με τον παραπάνω πίνακα ισχύει:

$$\Theta + \epsilon + \omicron + \varsigma = \text{A} + \gamma + \alpha + \theta + \omicron + \varsigma = 28$$

$$8 + 5 + 6 + 9 = 1 + 3 + 1 + 8 + 6 + 9 = 28$$

και άρα Θεός = 28 = Αγαθός. Στην ίδια φράση δεν αρνείται τον προσδιορισμό “διδάσκαλος”. Βλέπουμε πάλι την ταύτιση: Χριστός = 46 = Διδάσκαλος. Ο Χριστός μιλώντας με τους Ιουδαίους, ισχυρίστηκε ότι αν γκρεμίσουν το ναό, θα τον ξαναχτίσει σε 3 ημέρες και οι μαθητές Του το συνδύασαν με την Ανάστασή Του. Ο ναός, κατά τους Ιουδαίους, απαίτησε 46 χρόνια για ν’ ανεγερθεί. Ο προφήτης Ησαΐας, προφητεύοντας, λέει ότι η Παρθένος Μαρία θα γεννήσει Υιόν, που θα θυσιαστεί για τις αμαρτίες του κόσμου και θα ονομάζεται Εμμανουήλ = 33. Το 33 μας παραπέμπει απευθείας στην ηλικία του Χριστού κατά τη στιγμή της Θυσίας· άρα ο Χριστός τη στιγμή εκείνη είναι ο Εμμανουήλ = 33. Ο Χριστός μέσα στο Λόγο Του δεν αποκαλύπτει απευθείας την ταυτότητά Του, αλλά χρησιμοποιεί μυστηριώδεις προσδιορισμούς. Ταυτίζει τον Εαυτό Του με το φως ή την αλήθεια. **(Ιωάν. 8.12) “Εγώ ειμί το φώς τού κόσμου”**. Ο Χριστός είναι το φως κι εμείς πρέπει να διερευνήσουμε τι ακριβώς εννοεί. Φως παράγει ένας λύχνος και φως παράγει επίσης ο ισχυρότερος των φωστήρων ο Ήλιος. Την ταυτότητά Του την αναζητούμε, όχι στην έννοια του φωτός που είναι σχετική, αλλά στην έννοια του φωστήρα που είναι η απόλυτη. Ο Ήλιος παράγει απόλυτα ισχυρότερο φως από μία λυχνία. Αν ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, τότε το φως Του μόνο μ’ αυτό του Ηλίου μπορεί να παραλληλιστεί και άρα ο Ίδιος με τον Ήλιο. Ήλιος = 33 = Εμμανουήλ, και, Φωστήρας Ήλιος = 77 = Υιός του Ανθρώπου. Επίσης στο (Ιωάν. 18.37) αναφέρει τα εξής δυσνόητα: **“Εγώ εις τούτο γεγέννημαι καί εις τούτο ελήλυθα εις τόν κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αληθεία. Πάς ο ώς εκ της αληθείας ακούει μου της φωνής” (Εγώ γι’ αυτό γεννήθηκα καί γι’ αυτό ήλθα εις τόν κόσμον, διά νά μαρτυρήσω τήν αλήθειαν. Όποιος είναι από τήν αλήθειαν, ακούει τήν φωνήν μου.)**. Ο Λόγος Του σ’ αυτό το σημείο είναι σε μεγάλο βαθμό σύνθετος και περίπλοκος. Αποκαλύπτει το λόγο γέννησής Του που είναι η μαρτυρία της αλήθειας, αλλά ταυτόχρονα μας βεβαιώνει ότι αυτά που λέει είναι αληθινά. Η ταύτιση με την αλήθεια είναι έμμεση γιατί Αυτός λέει την αλήθεια και Αυτόν ακούει όποιος είναι από την αλήθεια. Ο Ίδιος είναι η Αλήθεια και αυτή είναι η Μαρτυρία Του. Αυτά είναι αληθινά εφόσον ο Ίδιος τα βεβαιώνει. Αλήθεια = 33 = Μαρτυρία = Μάρτυρας. Αυτός

που αναφέρεται εκείνη τη στιγμή στην αλήθεια είναι ο Χριστός. Χριστός = 46 = Αληθινός = Παναληθής. Ο Παναληθής είναι ο Υιός του Ανθρώπου που γεννήθηκε για να σώσει τον κόσμο με τη μαρτυρία της Αλήθειας. Υιός του Ανθρώπου = 77 = Σωτήρας του κόσμου = Λάμπη της Αλήθειας. Στην παραβολή της αμπέλου ο Χριστός αυτοχαρακτηρίζεται “Άμπελος” = 33. Απ’ αυτό βγάζουμε το συμπέρασμα ότι γνώριζε τα κλειδιά και τα χρησιμοποίησε στην αποστολή Του.

Αυτό που θα εξετάσουμε αργότερα είναι, γιατί ο άγγελος υπέδειξε στους γονείς Του να τον ονομάσουν Ιησού = 42. Ο Χριστός πολύ συχνά αναφέρεται στη λέξη “κοιλιά”. Ό,τι μπαίνει στον άνθρωπο δεν μπορεί να τον κάνει ακάθαρτο, γιατί δεν μπαίνει στην καρδιά αλλά στην κοιλιά. Εκεί επεξεργάζεται κι αν είναι άχρηστο, αποβάλλεται. Η λέξη “κοιλιά”, υπολογισμένη όπως προηγουμένως, είναι ίση με το 28, που ισοδυναμεί με τη λέξη “Θεός”. Πώς όμως συνδέονται αυτά μεταξύ τους; “**Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν**”. Με τη σοφία του ο άνθρωπος ξεχωρίζει το καλό από το κακό, το χρήσιμο από τ’ άχρηστο. Η λέξη “σοφία” είναι κι αυτή 28. Ο Θεός, εφόσον είναι Πνεύμα, πρέπει να είναι το σύνολο της σοφίας. Ας πούμε Σοφία με κεφαλαία. Σ’ άλλη αναφορά πάνω στη λέξη “κοιλιά”, ο Χριστός λέει ότι, όποιος διψά, μπορεί να πάει σ’ Εκείνον και τότε θα τρέξουν από την κοιλιά του “ποταμοί ύδατος ζώντος”. Κατ’ αναλογία λόγω ομοιότητας, αφού ο Θεός είναι η Σοφία, ο Υιός Του πρέπει να έχει σχέση με τη λέξη “ποταμός”. Ο Χριστός μάς έδωσε πληροφορίες για τον Πατέρα Του, επομένως από την άπειρη Σοφία του Θεού έρευσε, μέσω του Χριστού, σοφία και στους ανθρώπους. Η λέξη “ποταμός” είναι ίση με 33, για το οποίο γνωρίζουμε τι σημαίνει. Ο Χριστός επίσης, πολλές φορές, αναφέρει ότι είναι “εκ των άνω”. Άνωθεν γεννημένος. Με τη λέξη “Άνωθεν” χαρακτηρίζει την προέλευσή Του. Άνωθεν = 28. Άρα αυτός που είναι γεννημένος Άνωθεν, είναι γεννημένος από τη Σοφία, επομένως από το Θεό. Εξαιτίας αυτής της ταύτισης μεταξύ Θεού και Σοφίας, φυσικό είναι ο Υιός να ταυτίζεται επίσης με την έννοια “σοφός”. Σοφός = 33.

Στο νόμο των Ιουδαίων είναι γραμμένο: “Εγώ είπα, είσθε Θεοί”. Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός βοηθά τους ανθρώπους να γίνουν Θεοί. Όμως πριν τη γενική Θέωση όλων των ανθρώπων, λόγω του θεϊκού ενδιαφέροντος για όλους, κάποιοι έχουν θεωθεί. Αυτοί είναι εκείνοι, που στέκονταν επάνω στο Όρος Σιών = 28, δηλαδή, Άνωθεν = 28. Το χαρακτηριστικό τους είναι ότι είναι Άμωμοι = 28, δηλαδή, Θεοί = 28. Αυτοί βοηθούν το Αρνίον· το ακολουθούν κι είναι Εργάται = 28. Ο Χριστός πολύ συχνά κατακρίνει τους Ιουδαίους, γι’ αυτά που διδάσκουν και γι’ αυτά που λένε. Όλα αυτά τα

χαρακτηρίζει προϊόντα της καρδιάς. Η καρδιά όμως είναι γεμάτη Αίμα = 14. Αυτό το 14 έχει σχέση με την καταγωγή των Ιουδαίων μέχρι και την έλευση του Χριστού. Είναι 3 ομάδες γενιών από 14 γενιές η κάθε μία. $3 \times 14 = 42 = \text{Ιησούς}$.

Αν και βλέπουμε όλες αυτές τις “συμπώσεις”, ο προβληματισμός όχι μόνο δε λιγοστεύει, αλλά γίνεται ολοένα και πιο έντονος. Γιατί είναι κλειδωμένες οι λέξεις, κι αυτό που εξυπηρετεί; Έχει σημασία που η λέξη “Θεός” χαρακτηρίζεται με τον αριθμό 28 και ποια θα ήταν η διαφορά, αν το 28 ήταν 29; Γιατί η επίμονη άρνηση του Χριστού να δεχτεί το χαρακτηρισμό “αγαθός”, ενώ ως έννοια έχει συνώνυμα, που Του αποδίδονται και τα δέχεται; Ο Χριστός, σε πολλές συζητήσεις, άφησε διφορούμενη την πραγματική Του ταυτότητα. Ο Πέτρος “ομολόγησε” ότι Αυτός ήταν ο Χριστός. Χριστός άραγε σημαίνει και Μεσσίας; Γιατί ο Χριστός ταυτίστηκε σχεδόν με το Μεσσία στη συζήτηση με τη Σαμαρείτιδα και μόνον εκεί, ενώ και μόνον που συζήτησε μ’ αυτή τη γυναίκα, ήταν κάτι, που φάνηκε περίεργο στους μαθητές Του; Η Σαμαρείτιδα προσδιορίζει το Μεσσία μ’ έναν τρόπο που ο Χριστός αποδέχεται: “θα είναι Αυτός, που θα κάνει τα πάντα γνωστά στον κόσμο. Θα μιλήσει για το Θεό, για τον Υιό Του, για τον άνθρωπο. Δεν αναφέρεται σε Θυσία. Όλη όμως η προσφορά και το έργο του Χριστού, αναδεικνύονται με την κορυφαία πράξη Του, τη Θυσία.

Αν δεχτούμε ότι ο Μεσσίας είναι Αυτός, που παρουσιάζει τα μυστήρια του κόσμου στους ανθρώπους, ποιος ήταν πραγματικά ο Χριστός; Γιατί ονομάστηκε Ιησούς; Όσο είναι ζωντανός, επιμένει ότι εκεί που πάει δεν μπορούν να Τον ακολουθήσουν και θα Τον αναζητούν, αλλά δε θα Τον βρίσκουν. Νεκρός δηλώνει ότι θα είναι για πάντα μαζί με τους μαθητές Του. Πού πηγαίνει; Γιατί ο Πιλάτος, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες, δεν αλλάζει την επιγραφή του Σταυρού; Γιατί γράφει: “Ιησούς ο Ναζωραίος, Βασιλεύς των Ιουδαίων” και δε γράφει: “Ιησούς Χριστός”; Λιγότερη αντίδραση θα προκαλούσε από το: “Βασιλεύς των Ιουδαίων”. Γιατί οι Μάγοι αναζητούν το “Βασιλέα των Ιουδαίων”; Κάνουν λάθος; Ο Χριστός κρυβόταν, στην κυριολεξία, για να μην Τον αναδείξουν Βασιλέα. Οι πειρασμοί στην έρημο αυτό ακριβώς Του πρόσφεραν. Δεν έγραψε ο Πιλάτος αυτό που έπρεπε, επειδή δε λειτούργησε κάτι καλά; Για να κατανοήσουμε όλα αυτά, πρέπει να καταλάβουμε πρώτα, γιατί ο Χριστός έχει κι άλλα ονόματα και πώς ενεργεί με το κάθε όνομα. Αλλιώς ενεργεί ως Χριστός, αλλιώς ως Ιησούς κι ως Ναζωραίος.

Καθώς συνεχίζουμε τον προβληματισμό με τις λέξεις, καταλήγουμε σε μεγαλύτερα αδιέξοδα, γιατί δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τη σημασία των αριθμών. Μέσα στο

Ευαγγέλιο υπάρχουν επίσης αριθμοί, που κι αυτοί προβληματίζουν. Το “πνεύμα το ακάθαρτον” βρίσκει στην επιστροφή του άλλα επτά. Στις παραβολές χρησιμοποιεί επίσης αριθμούς. 40 ημέρες έμεινε στην έρημο για να αντιμετωπίσει τους πειρασμούς. 8 ημέρες πέρασαν για να δει ο Θωμάς τις πληγές του. Πάμπολλα τέτοια παραδείγματα υπάρχουν μέσα στο Ευαγγέλιο κι ακόμα περισσότερα στην Αποκάλυψη, στην οποία οι αριθμοί είναι μεγαλύτεροι πρωταγωνιστές από τις λέξεις.

Η σημασία των αριθμών απασχόλησε από πολύ νωρίς τους φιλοσόφους κι ορισμένοι απ’ αυτούς, όπως ο Πυθαγόρας, πίστευαν ότι μέσα σ’ αυτούς και τις σχέσεις τους, κρυβόταν η ουσία των όντων και η δομή του κόσμου. Επίσης ξεχώριζαν και τους αριθμούς μεταξύ τους, από τις ιδιότητες που παρουσίαζαν, μέσα στα πλαίσια της δεκάδας. Για τον Πυθαγόρα και τους μαθητές του, το 7 είναι ο αειπάρθενος αριθμός κι αυτό, γιατί περιλαμβάνει τους δύο τέλειους αριθμούς 3 και 4 και μέσα στα πλαίσια της δεκάδας ούτε πολλαπλασιάζεται ούτε διαιρείται. Αναφερόμαστε στον αριθμό 7, γιατί ειδικά στην Αποκάλυψη, είναι ο κυριότερος αριθμός. Είναι επίσης ο αριθμός που χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον και σ’ άλλες θρησκείες. Όταν ο Σόλωνας είχε επισκεφτεί την Αίγυπτο, οι ιερείς που συνάντησε του δημιούργησαν ένα τεράστιο ερωτηματικό. Ισχυρίστηκαν ότι αυτός κι οι υπόλοιποι Έλληνες γνωρίζουν ελάχιστα για τη γλώσσα τους και τη σημασία της. Αυτά τα είπαν σ’ έναν από τους καλύτερους χειριστές της ελληνικής γλώσσας. Αυτό που πραγματικά εννοούσαν, ήταν η σχέση, που αποκαλύπτεται στην Καινή Διαθήκη μεταξύ γραμμάτων κι αριθμών. Όταν δηλαδή μία λέξη περάσει στο χώρο των αριθμών, αποκαλύπτει μία άλλη ταυτότητα, απ’ αυτή που περιγράφει με τα γράμματα. Έτσι η λέξη “αμαρτία”, που όλοι νομίζουμε ότι γνωρίζουμε τη σημασία της, μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό, που με τη χρήση του αριθμού αποκαλύπτεται.

Όταν ξεκινήσαμε την υπόθεση για τους αριθμούς, δεχτήκαμε ότι κάθε αριθμός είναι κι ένα βήμα, που πρέπει να γίνει. Κάθε βήμα έχει και μία ιδιαίτερη σημασία. Θα χαρακτηρίζεται απ’ ορισμένα στοιχεία κι όπως οι αριθμοί έχουν σειρά μεταξύ τους, έτσι και τα βήματα αυτά, θα έχουν μία σειρά. Επίσης θα είναι αλληλοεξαρτώμενα και θα υπηρετούν όλα μαζί μία στρατηγική. Αλληλοεξαρτώμενα θα είναι, για να μην έχουμε το φαινόμενο της επανάληψης. Αυτό σημαίνει ότι το κέρδος ή η κατάκτηση, που επιτεύχθηκε στο προηγούμενο βήμα, πηγαίνει απευθείας στο επόμενο. Η στρατηγική έχει σχέση, με το σύνολο των όσων πρέπει να γίνουν στο χώρο και στο χρόνο, για να επιτύχουμε το ζητούμενο. Απ’ αυτό συμπεραίνουμε – κι αυτό θα είναι το αρχικό μας δεδομένο – ότι γύρω μας συμβαίνουν διάφορα πράγματα, των οποίων την ουσία εμείς

αγνοούμε, αλλά κι αν ακόμα τα κατανοούσαμε, δε θα μπορούσαμε να τ' αποτρέψουμε. Αυτό δεν είναι αυθαίρετο, αλλά προέρχεται από το Λόγο του Χριστού, που μας βεβαιώνει ότι δε θ' αλλάξει τίποτε, ούτε το παραμικρό, ώσπου να γίνουν αυτά που πρέπει να γίνουν. Στην Αποκάλυψη επίσης γράφει για ένα Μυστικό Σχέδιο του Θεού, που βρίσκεται σ' εφαρμογή.

Επομένως, δική μας δουλειά είναι πρώτα να βρούμε το ζητούμενο και μετά να ξεχωρίσουμε τα όσα έγιναν, με μία σειρά προτεραιότητας, όσον αφορά τη σπουδαιότητά τους και να προσπαθήσουμε να βρούμε πού ακριβώς εξυπηρετούν αυτήν τη στρατηγική. Αυτά τα γεγονότα πρέπει να τα συνδέσουμε μεταξύ τους σε μία αλυσίδα, ώστε να δούμε, αν πράγματι έγιναν με τη σειρά που έπρεπε να γίνουν, γεγονός που θ' αποδεικνύει τη θεϊκή ευφυΐα και την προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο. Αν αυτά τα γεγονότα συνέβησαν τυχαία, τότε το βέβαιο είναι ότι δε θα συνδέονται κι οποιαδήποτε συσχέτιση μεταξύ τους, θα ήταν δική μας αυθαιρεσία. Μ' αυτόν τον τρόπο προσδιορίζουμε ένα επίπεδο, πάνω στο οποίο θα κινούμαστε. Έχουμε τα δεδομένα από την ιστορία του ανθρώπου και προσπαθούμε να βρούμε πού θα καταλήξουμε, υπηρετώντας — εν γνώση ή εν αγνοία μας— κάποια σχέδια που κι αυτά υπηρετούν τη θεϊκή επιθυμία. Ένας έμπειρος λύτης προβλημάτων θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι αυτά και μόνο φτάνουν. Έχουμε τα δεδομένα, έχουμε ακριβώς τη χρονολογική τους σειρά, ώστε να ξέρουμε τη διαδοχή τους και μπορούμε να μελετήσουμε τις συνέπειές τους, που θα μας βοηθήσουν να κάνουμε με κάποια ασφάλεια προβλέψεις και για το δικό μας μέλλον, αν όχι ν' αποκαλύψουμε το Σχέδιο στην ολότητά του.

Όλα αυτά είναι σωστά, όταν το πρόβλημα είναι δημιούργημα ανθρώπινο· όμως εδώ έχουμε θεϊκή επέμβαση. Πώς είναι δυνατό ν' αποκαλύψουμε κάτι κρυμμένο από τον Ίδιο το Θεό, όταν αυτό δεν είναι επιθυμητό από τον Ίδιο; Πώς είναι δυνατό να μπορέσουμε να ξεχωρίσουμε μέσα στο λαβύρινθο της ιστορίας με τα δισεκατομμύρια των όσων έχουν γίνει αυτά που πραγματικά έγιναν από τον Ίδιο το Θεό κι υπηρετούν το Σχέδιό Του; Η παγκόσμια σημερινή κατάσταση της έντασης και της ανασφάλειας, το εκπληκτικά υψηλό επίπεδο της τεχνολογίας, που έχει αναπτυχθεί, καθώς και η κόπωση της ανθρωπότητας στο να υποβάλλεται σε θυσίες, δείχνουν ότι οι συνθήκες πραγματικά ωρίμασαν. Από το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε σήμερα, η μόνη διέξοδος είναι να βρεθεί μία μόνιμη κι αποδεκτή λύση για όλους. Η λύση αυτή θ' αφορά και θα στρέφεται αποκλειστικά γύρω από τον άνθρωπο. Λύση που θα έχει να κάνει με έθνη, κράτη και φυλές είναι σ' αυτό το σημείο αδύνατη κι αυτό, γιατί οι επί μονίμου βάσεως καταπιεσμένοι σ' αυτόν τον κόσμο έχουν —κι αυτό είναι το σωστό— τα μέσα να

καταστρέψουν τον κόσμο ολόκληρο. Με τα λόγια: “αυτό είναι το σωστό”, ο αναγνώστης πρέπει να καταλάβει ότι μία παγκόσμια κοινωνία, που στηρίζεται αποκλειστικά στη συστηματική αδικία κι εκμετάλλευση, είναι προτιμότερο να μην υπάρχει.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι θα πρέπει να σταυρώσουμε τα χέρια και να περιμένουμε το τέλος. Όποιος πιστεύει στο Θεό, έχει και τη βεβαιότητα ότι από Εκείνον θα προέλθει και η λύση. Μία λύση όμως που προέρχεται από το Θεό ξεχωρίζει από τις άλλες, γιατί πραγματικά βοηθά τον άνθρωπο. Δε βοηθά ούτε τις δομές ούτε τα συστήματα, αλλά τον άνθρωπο, που γεννιέται ως Θεός “κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσιν” και δίνεται σ’ αυτόν η ζωή ως δώρο, για να την απολαύσει και όχι σαν χρόνος που θα τον περάσει στο μεγάλο θυσιαστήριο, υπηρετώντας ό,τι του υποδεικνύουν αυτοί, που ευνοούνται από τη δουλεία. Οι άνθρωποι σ’ αυτήν τη λύση πρέπει πραγματικά να είναι ίσοι και να έχουν τη δυνατότητα να γευθούν ό,τι νομίζουν αυτοί ότι πρέπει να γευθούν και όχι ό,τι περισσεύει. Ο πλούτος της ανθρωπότητας πρέπει να είναι σε κάθε στιγμή διαθέσιμος να τον απολαύσει ο καθένας από εμάς: είτε αυτός ο πλούτος είναι πνευματικός είτε υλικός. Αυτό δεν πρέπει να σημαίνει ότι είναι αναγκαίο ν’ αρχίσουμε να παίρνουμε απ’ αυτούς που τον έχουν –προφανώς χωρίς τη θέλησή τους– και να τον μοιράζουμε στον κόσμο. Θα πρέπει απλά να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, κάτω από τις οποίες η εργασία του ανθρώπου, ανεξάρτητα από το ποιόν της, θ’ αποφέρει στον άνθρωπο τους καρπούς που αυτός επιθυμεί. Δεν υπάρχει λύση για τον άνθρωπο με την οποία η εργασία να καταργείται. Πρέπει απλά η κάθε εργασία, από την πιο σημαντική μέχρι και την πιο ασήμαντη, να εκτιμηθεί μ’ ένα διαφορετικό τρόπο. Εφόσον μία πράξη από τα δεδομένα αποτελεί εργασία, σημαίνει ότι καλύπτει ορισμένες ανάγκες. Η κάλυψη των αναγκών και η απαραίτητη ανθρώπινη παρουσία δίνουν αξία στην εργασία και όχι η οποιαδήποτε ιδιαιτερότητά της.

Όλα αυτά που προαναφέρθηκαν και δεν αποτελούν ανάλυση σε βάθος, αναφέρθηκαν μόνο για να δείξουν τα σημερινά αδιέξοδα. Προηγμένες κοινωνίες με δυνατές οικονομίες και τεράστια πεδία δραστηριοτήτων, έχουν αυτήν τη στιγμή κοινωνικά προβλήματα, των οποίων μία ενδεχόμενη έκρηξη απειλεί ολόκληρο τον κόσμο κι εμείς μιλάμε για μία λύση, που θα ικανοποιεί τον άνθρωπο σ’ όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης, ανεξάρτητα από χρώμα και θρησκεία; Θα ήταν προϊόν πολύ μεγάλης φαντασίας κι αν μόνον το υποθέταμε. Αλλά εδώ δεν μιλάμε γι’ ανθρώπινες λύσεις, εδώ μιλάμε για το Θεό. Αυτό που φαίνεται αδύνατο για τον άνθρωπο, είναι δυνατό για το Θεό. Έτσι πρέπει ν’ αφήσουμε όλες τις γνωστές ανθρώπινες μεθόδους πάνω στην επίλυση προβλημάτων και ν’ αναζητήσουμε τη λύση στο Θεό. Για να ζητήσουμε όμως κάτι από

το Θεό, πρέπει να έχουμε και μία επαφή. Αυτή η επαφή μεταξύ ανθρώπου και Θεού, γίνεται μέσω του Ευαγγελίου. Ο Ίδιος ο Χριστός μας βεβαιώνει ότι, αν ζητήσουμε, θα μας δοθεί κι αυτό πρέπει να κάνουμε.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να συγκεντρώσουμε απόλυτα τη σκέψη μας, για να βρούμε αυτό που θέλουμε. Βασική αρχή για έναν άνθρωπο που ζητάει, είναι να ξέρει αρχικά τι είναι αυτό που έχει ανάγκη. Δεν μπορεί δηλαδή να ζητά κάποιος έτσι, γενικά κι αόριστα κι ό,τι προκύψει. Πρέπει να κατανοήσει πρώτα τα προβλήματά του, να βρει τα αίτια κι όταν αυτό στο οποίο καταλήξει γίνει συγκεκριμένο, τότε και μόνο θα του δοθεί.

Εδώ πρέπει να ξεχωρίσουμε δύο επίπεδα: το πρώτο επίπεδο είναι να ζητά κάποιος για τον εαυτό του και το μικρό του περιβάλλον και το δεύτερο επίπεδο είναι να ζητά για την ανθρωπότητα στο σύνολό της. Είναι γνωστό στο Θεό ότι ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά έχει ανάγκες, και το Ευαγγέλιο είναι πηγή χαράς, που ξεδιψά τον καθένα μας. Το πρώτο επίπεδο καλύπτεται από τη στιγμή που εμφανίστηκε ο Υιός και παρέδωσε τη γνώση Του. Όμως το δεύτερο επίπεδο προκύπτει μόνον, όταν ωριμάσουν οι συνθήκες που αναφέραμε στην αρχή. Εφόσον υπάρχει Μυστικό Σχέδιο είναι αδύνατο να δοθεί οτιδήποτε, γιατί είναι αδύνατο να βρεθεί άνθρωπος να ζητήσει. Η ιδιαιτερότητα σ' αυτό το σημείο βρίσκεται όχι στο ότι δεν δίνει ο Θεός, αλλά στο ότι δεν υπάρχει άνθρωπος με δυνατότητα να ζητήσει. Η ανθρωπότητα αυτήν τη στιγμή ζει σε μία δυσάρεστη κατάσταση, γιατί πρέπει κάπου να οδηγηθεί. Η κατάσταση αυτή θυμίζει καταδίκη.

Επιστρέφουμε πάλι στο Ευαγγέλιο και συγκεκριμένα στο χωρίο (Ιωάν. 3.19), όπου ο Χριστός μας εξηγεί τι σημαίνει κρίσις ή καταδίκη. Τα λόγια Του είναι: **"αὕτη δε ἐστὶν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἢν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα."** (Ἡ καταδίκη συνίσταται εἰς τούτο: ὅτι τὸ φῶς ἔχει ἔλθει εἰς τὸν κόσμον ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν μᾶλλον τὸ σκοτάδι παρά τὸ φῶς, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους ἦσαν πονηρὰ.). Το φως ήρθε κι αυτό το λέει ο Ίδιος ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο Μονογενής. Το μόνο φως όμως, απευθείας από το Θεό στον άνθρωπο, είναι ο Λόγος του Χριστού. Επομένως το Φως πρέπει να είναι η λύση κι αυτήν πρέπει ν' αναζητήσουμε απευθείας και όχι να προσπαθήσουμε να τη βρούμε μέσω των απείρων δεδομένων, χρησίων κι αχρήστων.

Το Φως υπήρχε όλους αυτούς τους αιώνες και φώτισε πολλούς από τους ανθρώπους στο πρώτο επίπεδο που αναφέραμε, το προσωπικό. Αυτό που μας ενδιαφέρει όμως είναι το δεύτερο επίπεδο, το γενικό. Όταν ο Χριστός αναφέρεται σ' αυτό, μας

πληροφορεί ότι υπάρχει άνω και κάτω κόσμος και ότι θα έρθει η στιγμή της γενικής ανάστασης, που θα μας οδηγήσει όλους στον άνω κόσμο· για να γίνουν όμως αυτά, πρέπει να γεννηθεί ο Υιός του Ανθρώπου. Το τελευταίο είναι η απαραίτητη προϋπόθεση· μέχρι να συμβεί αυτό, δεν πρόκειται ν' αλλάξει ούτε ένα "Ιώτα" ούτε μία στιγμή, γιατί απαιτείται ο απαραίτητος χρόνος της ωρίμανσης που αναφέραμε πριν, για να φτάσουμε στο δεύτερο επίπεδο. Αυτόματα συμπεραίνουμε ότι αυτός, που θα ζητήσει από το Θεό για όλους τους ανθρώπους, είναι αυτός που ο Χριστός ονομάζει "Υιός του Ανθρώπου".

Όπως ο Χριστός ορίζει το επίπεδο, πάνω στο οποίο κινείται, με τη φράση: **(Ιωάν. 8.28-8.29) "και απ' εμαυτού ποιώ ουδέν, αλλά καθώς edίδαξέ με ο πατήρ μου," (και ότι δέν κάνω τίποτε από τόν εαυτόν μου αλλά καθώς ο Πατέρας μου μέ edίδαξε,)**, έτσι ορίζει και το επίπεδο, πάνω στο οποίο θα κινείται κι ο Υιός του Ανθρώπου: **(Ιωάν. 14.25-14.26) "ο δε παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον ό πέμπει ο πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα α είπον υμίν." (άλλ' ο Παράκλητος, τό Πνεύμα τό Άγιον, τό οποίον θά στείλη ο Πατέρας εις τό όνομά μου, εκείνος θά σάς διδάξει όλα και θά σάς υπενθυμίσει όλα όσα σάς είπα.)**. Αυτές οι δύο φράσεις ειπώθηκαν από το Χριστό, όσον αφορά το ρόλο που διαδραματίζει. Η πρώτη στην οποία μιλά για τον Εαυτό Του, δηλώνει ότι δεν κάνει τίποτε από τον Εαυτό Του, αλλά πράττει ό,τι επιθυμεί ο Θεός Πατέρας Του. Μέχρι εδώ δε συμβαίνει τίποτε περίεργο· έχοντας προσδιορίσει τις σχέσεις Πατέρα και Υιού, είναι εντελώς φυσικό να εκτελεί τις επιθυμίες Του. Το αφύσικο είναι πότε θα μάθει ο άνθρωπος ότι συμβαίνουν όλα αυτά· **(Ιωάν. 8.28) "όταν υψώσετε τόν Υιόν τού ανθρώπου, τότε γνώσεσθε ότι εγώ ειμί," (Όταν θα υψώσετε τόν Υιόν του ανθρώπου, τότε θά γνωρίσετε ότι εγώ είμαι)**. Εφόσον δεχόμαστε το Χριστό, δεχόμαστε και το Λόγο Του κι αυτό σημαίνει ότι όλα θα γίνουν όπως λέει, όταν και μόνον όταν υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου.

Όλα αυτά επιβεβαιώνουν την αρχική υπόθεση για το θείκό Μυστικό Σχέδιο, στο οποίο πρωταγωνιστής είναι ο Υιός του Θεού, αλλά η αποκάλυψη θα γίνει από το Άγιο Πνεύμα. Η Σαμαρείτιδα αναφέρει για το Μεσσία ότι Αυτός θα είναι, που θ' αποκαλύψει τα πάντα κι αυτό ο Χριστός το δέχεται. Τι συμβαίνει τότε; Πολύ απλά ο Μεσσίας = 45, και το Άγιον Πνεύμα = 45, ταυτίζονται. Το Άγιο Πνεύμα, δηλαδή ο Μεσσίας, θα σταλεί από τον Πατέρα σ' όνομα του Χριστού και όχι μόνο θα τ' αποκαλύψει όλα, αλλά θα υπενθυμίσει και τα όσα είπε ο Χριστός. Αυτό το τελευταίο μας δείχνει τη βεβαιότητα του

Χριστού ότι σ' εκείνον το χρόνο, ο άνθρωπος θα έχει ανάγκη την υπενθύμιση. Κάνει λάθος; Θα επανέλθουμε στα παραπάνω αργότερα. Αυτό που κάνει η ανθρωπότητα τώρα, είναι να περιμένει να γεννηθεί ο Υιός του Ανθρώπου, να συμπληρωθούν εννέα μήνες ή εννέα βήματα. Όταν όμως γεννηθεί Αυτός, θα “παρασύρει” όλη την ανθρωπότητα στη Θέωση. Αυτό σημαίνει ότι τα εννέα βήματα θα τα βαδίσει η ανθρωπότητα και η ωρίμανσή της θα είναι αυτή, που θα οδηγήσει στη γέννηση του Υιού του Ανθρώπου.

Βήματα της ανθρωπότητας μπορούν να χαρακτηριστούν μόνον οι μεγάλοι πολιτισμοί και όχι τα σημαντικά γεγονότα που τους χαρακτηρίζουν. Αυτό σημαίνει ότι, αν ο Δυτικός πολιτισμός μελετηθεί στο σύνολό του, θα είναι ένα βήμα και δε θα ληφθούν ως σημαντικά τα γεγονότα, που τον χαρακτηρίζουν. Ο κάθε πολιτισμός που δημιουργήθηκε από τον άνθρωπο με τη βοήθεια του Θεού, χαρακτηρίζεται από έναν αριθμό κι έχει ορισμένα χαρακτηριστικά. Το κοινωνικό μοντέλο τού κάθε πολιτισμού έχει την ιδιότητα να προσφέρει διαφορετικά προϊόντα από τους υπόλοιπους. Τα προϊόντα των πολιτισμών κινούνται πάντα ανάμεσα σε δύο άκρα: το ένα είναι η τεχνική ανάπτυξη κι οι εφαρμογές, που απαιτούν άμετρες θυσίες και το άλλο άκρο είναι η ανάπτυξη του ανθρώπου ως ατόμου και η υποταγή της γνώσης και των τεχνικών επιτευγμάτων σ' αυτόν, μ' αποκλειστικό στόχο τη βελτίωση της προσωπικής του ζωής. Οι μεγάλοι πολιτισμοί του ανθρώπου κινούνται αποκλειστικά ανάμεσα σ' αυτά τα δύο άκρα και με κατεύθυνση πάντα από το πρώτο στο δεύτερο. Για να κλείσει τον κύκλο του ένας πολιτισμός, πρέπει το σύνολο των ανθρώπων να κυριαρχήσει στη φύση και το κέρδος να μοιραστεί στους ανθρώπους που τον συνθέτουν. Ο κάθε πολιτισμός που εμφανίστηκε πάνω στη Γη, προσέγγισε από διαφορετική απόσταση – απ' ότι οι άλλοι πολιτισμοί – το άκρο, που βοηθά τον άνθρωπο. Όλοι όμως ξεκινούν κάτω από την προϋπόθεση ότι το σύνολο των ανθρώπων, που τους αποτελούν, θα πειθαρχήσουν και θα υπηρετήσουν το σύστημα, ώσπου να υλοποιηθούν κάποιοι μεγάλοι στόχοι, που είναι τη δεδομένη στιγμή ορατοί. Άρα η κοινή αρχή είναι ο εξαναγκασμός των ανθρώπων να υπηρετήσουν κάποιους στόχους, ανεξάρτητα από την προσωπική τους βούληση κι επιλογή.

Θα έλεγε κάποιος ότι αυτό είναι και το πρώτο σημαντικό βήμα: το βήμα νούμερο 1 από τα 9 συνολικά. Δεν είναι όμως έτσι. Αυτό συμβαίνει γιατί όλοι οι πολιτισμοί κι όλες οι θρησκείες μιλούν για το χαμένο Παράδεισο, που είναι μία μορφή κοινωνίας η οποία υπήρξε και μέσα σ' αυτήν έζησε πρώτα ο άνθρωπος: εκεί γνώρισε ο άνθρωπος τα πάντα: το Θεό, το διάβολο, τη Θέωση και την καταδίκη. Αυτό ήταν και το πρώτο βήμα

της ανθρωπότητας. Ο Παράδεισος αυτός, βέβαια, δε χαρακτηριζόταν από τα τεχνολογικά του επιτεύγματα, αλλά είχε ένα χαρακτηριστικό πολύ βασικό, την Ελευθερία = 45. Ο καθένας ήταν ο Μεσσίας = 45 του εαυτού του. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος μπορεί να ήταν γυμνός, μπορεί να ήταν απροστάτευτος, αλλά ήταν αποκλειστικά υπεύθυνος ο ίδιος για τον εαυτό του. Ήταν ελεύθερος να ζει όπου θέλει, μ' όποιους θέλει και να κάνει ό,τι θέλει.

Όταν μιλάμε σήμερα για ελευθερία και δυνατότητα να κάνει κάποιος ό,τι θέλει, μιλάμε αποκλειστικά γι' αυθαιρεσία, για εκμετάλλευση και κλοπή. Αυτό συμβαίνει, γιατί ο άνθρωπος τώρα είναι γαλουχημένος κι ανεπτυγμένος μέσα σε μία κοινωνία, στην οποία η επίτευξη των παραπάνω θεωρείται προσόν κι εξυπνάδα. Τα πράγματα όμως δεν ήταν έτσι" τότε επικρατούσε αυτό που ο Χριστός ονομάζει "χρυσός κανών". Όλοι οι νόμοι περικλείονται σ' αυτόν τον κανόνα. Ο άνθρωπος δεν κάνει στο συνάνθρωπό του τίποτε απ' αυτά που, αν τα έκαναν άλλοι σ' αυτόν, θα τον ενοχλούσαν. Φέρεται με τέτοιον τρόπο, ώστε αν του ανταποδοθεί, θα τον ευχαριστήσει. Ο άνθρωπος ζούσε κοντά στη φύση και διδασκόταν απ' αυτή. Ακόμα και τα θηρία της ζούγκλας δε σκοτώνονται μεταξύ τους.

Στη δική μας κοινωνία αυτός που θα σκοτώσει, αν αυτό ευνοεί το σύστημα, ονομάζεται ήρωας. Αρέσκονται οι άνθρωποι να θαυμάζουν τους ήρωες. Αυτό που δεν καταλαβαίνουν, είναι ότι κάποια φορά που αυτοί δε γνωρίζουν, θα είναι στην άλλη πλευρά και οι φονιάδες θα σκοτώσουν κι αυτούς και τα παιδιά τους. Οι φονιάδες θα ονομαστούν πάλι ήρωες κι αυτήν τη φορά θα βρεθούν κάποιοι άλλοι για να τους θαυμάζουν. Από την κοινωνία των ανθρώπων ποτέ δε λείπουν ούτε οι φονιάδες ούτε οι χειροκροτούντες. Πώς όμως έφτασε ο άνθρωπος σ' αυτήν την κατάσταση; Πώς από τον Παράδεισο των πρωτόγονων μέσων και των ελευθέρων ανθρώπων, φτάσαμε στην Κόλαση των άπειρων μέσων, όπου οι άνθρωποι είναι δούλοι; Τι μεσολάβησε κι ο άνθρωπος ανέπτυξε μία κοινωνία που είναι ο Τάφος = 20 του;

Αν ψάξουμε πολύ βαθιά στην ιστορία του ανθρώπου, φτάνουμε σε μία πόλη μύθο, μία πόλη, όπου εμφανίζεται για πρώτη φορά πλήρης οργάνωση της κοινωνίας με νόμους, που είναι οι ρίζες των δικών μας νόμων και στην οποία υποτάσσεται, για πρώτη φορά πλήρως και οικειοθελώς, ο άνθρωπος θύμα. Είναι η Βαβυλώνα = 20. Αυτή που αναφέρεται στην Αποκάλυψη ως μητέρα των πορνών και των βδελυγμάτων της Γης. Η Βαβυλώνα αποτέλεσε την Αρχή = 20 των δεινών. Από εκεί ξεκινούν όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί που δημιούργησε ο άνθρωπος. Η Ασία = 20 είναι ο τόπος. Εκεί εμφανίζεται

για πρώτη φορά η Δομή = 20 που ο άνθρωπος είναι αναγκασμένος να υπηρετεί, ενώ θεωρητικά τη δημιουργεί για να υπηρετείται. Η Βαβυλώνα = 20 είναι το Στόμα = 20, που από τότε μέχρι και τις ημέρες μας δε σταμάτησε να καταπίνει ανθρώπους. Φτάνουμε μέχρι και την εποχή μας, γιατί το κοινωνικό μοντέλο εκείνης της εποχής δεν έφυγε ποτέ από την ανθρωπότητα.

Από τα μέχρι τώρα προκύπτουν τα ακόλουθα. Πρώτο βήμα είναι ο χρόνος και τα επιτεύγματα του ανθρώπου, από τη στιγμή που πρωτοεμφανίστηκε πάνω στη Γη, ως την εμφάνιση της πρώτης οργανωμένης κοινωνίας στη Βαβυλώνα. Δεύτερο βήμα, είναι η δημιουργία του κοινωνικού μοντέλου που αναπτύχθηκε στη Βαβυλώνα. Η επικράτησή του, η τεράστια ισχύς και τα επιτεύγματα που πέτυχε, καθώς και η επιβολή αυτής της ισχύος στο γύρω χώρο, δημιούργησε για πρώτη φορά την έννοια του Κράτους. Από τη στιγμή που υπήρξε η Βαβυλώνα, έκλεισε οριστικά ο δρόμος προς τα πίσω. Ενώ, όπως θα δούμε, τα βήματα έχουν σχέση μεταξύ τους κι αλληλοεπηρεάζονται, το πρώτο βήμα τέθηκε εντελώς στο περιθώριο. Αυτός ήταν κι ο λόγος για τον οποίο επίμονα οι αρχαίοι λαοί με πρόσφατες μνήμες αναζητούσαν τον Παράδεισο. Κατά τη διάρκεια του πολιτισμού της Βαβυλώνας, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά κι αμετάκλητα στη φάση της πατριαρχίας. Τρίτο βήμα της ανθρωπότητας ήταν ο μεγάλος πολιτισμός της Αιγύπτου. Αυτό το βήμα είναι το τρίτο, γιατί η κοινωνία είναι πιο εξελιγμένη, λιγότερο αιμοβόρα, με βελτιωμένη τη θέση της γυναίκας και η γνώση είναι τόσο ανεπτυγμένη, που αγγίζει το μυστήριο. Τέταρτο βήμα κι ίσως το πιο σημαντικό για το Δυτικό πολιτισμό, είναι ο πολιτισμός της Κρήτης. Ένας πολιτισμός, που δέχεται τις επιρροές όλων των προηγούμενων πολιτισμών κι αυτές τις πολλαπλές επιρροές τις μετατρέπει σε πολυπλοκότητα, που μπορεί να παγιδεύσει κάθε πνεύμα. Το σύμβολό του, ο λαβύρινθος, έχει σχέση μ' αυτήν την πολυπλοκότητα, που αναπτύσσεται μέσα στο κοινωνικό του μοντέλο και διέπει τις σχέσεις μεταξύ των υπηκόων και προπάντων τις σχέσεις εξουσιάζοντος κι εξουσιαζομένου.

Πέμπτο βήμα είναι ο πιο λαμπρός, ο πιο φωτεινός πολιτισμός, που εμφανίστηκε πάνω στη Γη. Ο πολιτισμός που υπηρετεί τον άνθρωπο. Η χαρά επιστρέφει στον άνθρωπο, για ελάχιστο χρονικό διάστημα, όσο διαρκεί ο πολιτισμός της Αθήνας. Ό,τι ωραίο και υψηλό έχει να επιδείξει η ανθρωπότητα σήμερα, παρουσιάστηκε κι εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα του 5ου αιώνα. Οι τέχνες, τα γράμματα, είχαν ως επίκεντρο τον άνθρωπο και στόχο τη σωστή διαπαιδαγώγησή του ως ον ελεύθερο κι ανεξάρτητο, μέλος μίας κοινωνίας φωτεινής, που ως στόχο της είχε να υπηρετεί τους ανθρώπους. Όλες οι εκδηλώσεις αυτών των ανθρώπων, που σήμερα χαρακτηρίζονται με τον

ταπεινωτικό όρο “ειδωλολάτρες”, είχαν μέσα τους μία ευλάβεια και μία ευχαριστία προς το Θεό, μοναδική. Είναι η μόνη κοινωνία ελευθέρων ανθρώπων, στην οποία με δημοκρατικές διαδικασίες, ανάληψη προσωπικών υποχρεώσεων, αλλά και στερήσεων, προσφέρουν στους Θεούς ναούς μεγάλους και λαμπρούς, γνήσιο αποτύπωμα της ομορφιάς και της φωτεινότητας της ψυχής τους.

Άλλοι λαοί, και πριν και μετά, μπορεί να ξεπέρασαν σε κόπο τα έργα των Αθηναίων του 5^{ου} αιώνα, αλλά οι αποφάσεις για τα έργα αυτά, πάρθηκαν ερήμην αυτών, που εργάστηκαν και θυσιάστηκαν για την επίτευξή τους υλικά και σωματικά. Ένας θεομίσητος ηγεμόνας μπορεί ν’ αντλήσει εργατικό δυναμικό μέσα από τη δουλεία και πόρους μέσα από την κλοπή, για να κτίσει ένα τέτοιο έργο· όμως δεν ξαναυπήρξαν άνθρωποι, που να έχουν ζήσει κάτω από τέτοιο καθεστώς ελευθερίας κι ευημερίας και να έχουν αποτίσει τέτοιο φόρο τιμής προς το Θεό.

Ο πολιτισμός της Αθήνας δημιούργησε το κορυφαίο κοινωνικό μοντέλο. Δεν υπήρξε στο σύνολο του χρόνου όμοιό του. Ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που ο άνθρωπος υπηρέτησε τόσο πιστά την κοινωνία κι αυτή τον προστάτεψε στην αγκαλιά της όμοια με βασιλιά. Μία σχέση ερωτική, για την οποία, όσες θυσίες και να κάνει ο άνθρωπος του φαίνονται γλυκές, γιατί η ανταπόδοση είναι μεγάλη. Η Αθήνα έγραψε το μέλλον του ανθρώπου. Αν οι σημερινές κοινωνίες έχουν τη δύναμη να ελπίζουν, το οφείλουν στην Αθήνα και σ’ αυτούς που δήλωναν μ’ όλη την ψυχή τους Έλληνες και όχι βάρβαροι.

Απ’ αυτό το βήμα και πέρα έχουμε τη θεία επέμβαση. Ο άνθρωπος έφτασε στο επιθυμητό αποτέλεσμα, γνώρισε το μέλλον, αλλά υπάρχει ένα μεγάλο “αλλά”. Κοινωνία σαν των Αθηνών δεν μπορούσε να επιβιώσει για πολύ σ’ έναν κατασκότεινο περίγυρο, που επιβουλεύεται τον πλούτο και διψά για εξουσία. Το επίπεδο των ανθρώπων μπορεί να είχε φτάσει στο μέγιστο ύψος, αλλά η τεχνολογία ήταν χαμηλά. Οι Αθηναίοι μπορεί να ευχαριστούσαν τους Θεούς τους, όχι όμως οι δούλοι. Δεν ήταν δυνατόν ο Θεός, εφόσον είναι υπαρκτός, ν’ αφήσει άλλους στο φως κι άλλους στο σκοτάδι. Ο Θεός αγάπησε τον Ικτίνο, αλλά αγάπησε και το δούλο. Το δούλο ακόμα περισσότερο γιατί, αν ο πρώτος απόλαυσε κι απολαμβάνει τιμές, ο δούλος, ο αγαπητός, δοκίμασε μόνον οργή και πόνο. Οι άνθρωποι αγαπούν τους σημαντικούς ανθρώπους, ο Θεός το σύνολο των παιδιών Του. Ο Θεός δεν έχει ανάγκη από τους ναούς ούτε τους απαίτησε ποτέ· οι άνθρωποι απλά κρίνονται μεταξύ τους με μέτρο τη θυσία. Αυτός είναι κι ο μόνος λόγος, για τον οποίο συγκρίθηκαν τα έργα των Αθηναίων μ’ αυτά των άλλων. Στο πέμπτο βήμα τελειώνει η πορεία του κόσμου με τη μορφή της ελεύθερης ροής. Από εδώ και πέρα

εμφανίζονται καθαρά άνθρωποι με υπερφυσικές δυνάμεις, στους οποίους δίνεται η δυνατότητα ν' αλλάξουν από μόνοι τους την ιστορία της ανθρωπότητας.

Έκτο βήμα ο Αλέξανδρος. Ένας άνθρωπος που εμφανίστηκε σαν αστραπή, έζησε ελάχιστα και θεωρητικά απέκτησε τη μεγαλύτερη εξουσία που έχει αποκτήσει άνθρωπος. Είναι ο μόνος άνθρωπος που υπήρξε εν ζωή Κοσμοκράτορας = 60. Κάτω από την εξουσία του είχε ό,τι καλύτερο διέθετε η Δύση και κατέκτησε την Ανατολή. Επεκτάθηκε σ' όλους τους χώρους που καταλάμβαναν οι πολιτισμοί της Ανατολής. Θεωρητικά αναφέραμε παραπάνω, γιατί ο Αλέξανδρος δεν άσκησε εξουσία κοσμοκράτορα ούτε για μία μέρα. Πέθανε 33 ετών, γεγονός που μας συνδέει με το αρχικό 33, σε μία πόλη στην οποία οι ιερείς της τού είπαν να μην εγκατασταθεί. Η πόλη είναι η Βαβυλώνα = 20, και υπήρξε ο Τάφος = 20 του. Το έργο του ήταν να μοιράσει Φως στους λαούς της Ανατολής. Ό,τι κατέκτησαν οι Έλληνες το διοχέτευσε στην Ανατολή. Ο Αλέξανδρος νίκησε τις δεισιδαιμονίες και τις προλήψεις της Ανατολής και συνδέθηκε με τις προσδοκίες των λαών, για την έλευση του Μεσσία. Ο Μεσσίας χαρακτηρίζεται από τον αριθμό 45, που είναι κι ο αριθμός του Αλεξάνδρου. Αλέξανδρος = 45.

Αμέσως μετά τον Αλέξανδρο, εντελώς απροσδόκητα, εμφανίζεται ένας νεαρός που ονομάζεται Ιησούς κι είναι Ιουδαίος. Πεθαίνει κι Αυτός 33 ετών και όσο είναι ζωντανός επιδιώκει –κι Αυτός με τη σειρά Του– να φωτίσει και να λυτρώσει τον κόσμο. Δε γεύεται καμία δόξα, καμία χαρά και σταυρώνεται νεκρός, είναι ο κυρίαρχος της Γης. Δεν υπάρχει άνθρωπος, που ν' αμφισβητεί την εξουσία Του. Είναι ο σημερινός Παντοκράτορας, ο Κύριος ουρανού και Γης. Ό,τι έκανε ζωντανός Τον φέρνει στο βήμα νούμερο 6, που προσδιορίζεται κι από τ' όνομά Του, Ιησούς = 42, $4+2=6$, κι από την ηλικία που μαρτύρησε: 33, $3+3=6$. Η κοσμοκρατορία Του είναι το νούμερο επτά. Ο μόνος πολιτισμός, που επιβλήθηκε ολοκληρωτικά στον άνθρωπο και τη φύση, είναι ο Δυτικός χριστιανικός πολιτισμός. Τα επιτεύγματά του είναι τεράστια, το επίπεδο της τεχνολογίας σε ύψη, που τρομάζουν ακόμα και τους ανθρώπους, που έχουν γνώση των όσων συμβαίνουν.

Το όγδοο βήμα δεν το γνωρίζουμε, μπορούμε απλά να υποθέσουμε ότι έχει σχέση με την έλευση του Υιού του Ανθρώπου και το ένατο είναι το τελικό βήμα, όπου όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως θα γευθούν, τη Θέωση και θα γνωρίσουν το Θεό και τα έργα Του.

Όλα τα παραπάνω, όσο κι αν φαίνονται λογικά, δεν ξεφεύγουν από τα πλαίσια μίας υπόθεσης· μίας υπόθεσης που φέρει μία κάποια λογική, ακολουθεί μία σειρά, αλλά δεν μπορεί να σταθεί ακόμα και στην πιο καλοπροαίρετη κριτική. Πρέπει να βρούμε: τι κοινό έχουν τα βήματα, γιατί υπάρχουν μ' αυτήν τη σειρά και πώς επεμβαίνει το θείο στοιχείο. Πώς ο ελεύθερος και γενικά απείθαρκος άνθρωπος εμφανίζεται να υπηρετεί μία δομή, που εδώ και χιλιάδες χρόνια τον στέλνει κατευθείαν στο θάνατο· το θάνατο που αφορά την ψυχή του, αλλά και το βιολογικό θάνατο, όταν αυτό απαιτείται. Γιατί η Βαβυλώνα να είναι η πόλη, όπου δημιουργείται η πρώτη δομή και όχι μία άλλη πόλη σε μία άλλη ήπειρο από τις τόσες άλλες, που κατά καιρούς ήκμασαν πάνω στη γη; Ποια στοιχεία της Βαβυλώνας ήταν τα προσόντα της γι' αυτήν την επιλογή; Αν ο Θεός επενέβη, πώς επενέβη; Κι αν είναι ο Ίδιος υπαίτιος αυτού του πολιτισμού, που σκόρπισε τον όλεθρο κι έπνιξε στο αίμα τον κόσμο, γιατί πρέπει να είναι η Βαβυλώνα ο πρώτος σταθμός του ανθρώπου και όχι μία από τις πόλεις της Αιγύπτου στις οποίες επίσης έχει επέμβει ο Θεός σύμφωνα με τη θεωρία μας; Τι κοινό έχουν αυτοί οι δύο πολιτισμοί, που επιλέχθηκαν από το Θεό, με κριτήρια τη γεωγραφική τους θέση και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των χώρων που καταλαμβάνουν; Αυτά τα ερωτηματικά είναι που μας προβληματίζουν στο δεύτερο και τρίτο βήμα.

Το τέταρτο βήμα ήταν θέμα χρόνου να πραγματοποιηθεί, εφόσον οι μετακινήσεις του ανθρώπου στη γη ήταν φυσικό να σημαίνουν ταυτόχρονα και μετακινήσεις συστημάτων και ιδεών. Το πέμπτο βήμα ήταν κι αυτό φυσιολογικό, εφόσον είναι πάντα θέμα χρόνου ο άνθρωπος, ο πλασμένος “κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν”, να βρει την επιθυμητή λύση και να βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής του. Το έκτο κι έβδομο βήμα σκεπάζονται κι αυτά από ένα μυστήριο, που μας αναγκάζει να καταφύγουμε πάλι στη θεία γνώση για να πάρουμε τις απαντήσεις. Ειδικά σ' αυτά τα δύο βήματα, όσο κι αν προσπαθήσει κάποιος από μόνος του, είναι αδύνατο να εξάγει κάποιο συμπέρασμα το οποίο να στέκεται, έστω κι ελάχιστα, σε κάποια λογική. Αν τα δύο πρώτα έχουν κάποιο μυστήριο, που στο μεγαλύτερο μέρος του έχει αποκαλυφθεί από την επιστήμη και την ιστορία, τα δύο τελευταία που μελετάμε, δεν τα έχει προσεγγίσει ο άνθρωπος ούτε στο ελάχιστο. Η μόνη δυνατή εξήγηση γι' αυτά, πρέπει να προέρχεται απ' Αυτόν που τα γνωρίζει, απ' Αυτόν που τα δημιούργησε, δηλαδή απευθείας από το Θεό. Καθορίσαμε έτσι τα επίπεδα στα οποία θα κινηθούμε. Στα πρώτα βήματα θ' αναζητήσουμε τις λύσεις, με τρόπους που έχουν χρησιμοποιηθεί, ενώ στα δύο τελευταία θ' αναζητήσουμε τις λύσεις από το Λόγο του Θεού, που είναι τα ιερά κείμενα που έχουμε κληρονομήσει.

“Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γης”. Η γυναίκα που προκάλεσε την οργή του Θεού σύμφωνα με την Αποκάλυψη. Ο “τάφος” που βρήκαμε εμείς, η “δομή” το “στόμα”. Η Βαβυλώνα είναι ο πρώτος μεγάλος σταθμός του ανθρώπινου πολιτισμού, το απόλυτο δεύτερο βήμα, ο αριθμός 20. Μία πόλη που, σύμφωνα με τη θεωρία μας, δημιουργήθηκε από το Θεό, αλλά παράλληλα είναι η ίδια, που θα κριθεί στο τέλος. Γιατί δημιουργήθηκε όμως; Γιατί προκάλεσε την οργή του Θεού; Γνώριζε ο Θεός πού θα καταλήξει κι αν γνώριζε, γιατί το επέτρεψε; Τι επιδίωκε ο Θεός με τη δημιουργία της; Η Βαβυλώνα πρόσφερε τελικά στον άνθρωπο; Αυτά κι άλλα πολλά ερωτήματα στροβιλίζουν τη σκέψη κάποιου, που προσπαθεί να συνδέσει με το Θεό την πιο αιμοβόρα και την πιο σκληρή μορφή κοινωνίας, που εμφανίστηκε ποτέ στη Γη· την κοινωνία που χωρίζει τους ανθρώπους –για πρώτη φορά στην ιστορία– σ’ ελεύθερους και δούλους κατά σύστημα· την κοινωνία που σε καμία περίπτωση δε λογάριασε –για την επιτυχία κάποιου στόχου της– το κόστος σ’ ανθρώπινο αίμα· την κοινωνία όπου οι πλούσιοι απολάμβαναν τα πάντα κι οι φτωχοί απλά επιβίωναν, συνέχεια στα όρια της εξαθλίωσης. Η κοινωνία αυτή ήταν τόσο άρτια οργανωμένη σε σημείο μάλιστα, ώστε να νομίζει κάποιος ότι η ανθρωπότητα δεν έχει βαδίσει ούτε ένα βήμα από τότε.

Μία κοινωνία χαρακτηρίζεται πάντα, πρώτον: από τον τρόπο με τον οποίο ασκείται η εξουσία στα μέλη της κι από τον τρόπο με τον οποίο αυτή αλλάζει χέρια, και δεύτερον: από το πώς δημιουργείται, αλλά και πώς λειτουργεί η οικογένεια στα πλαίσια αυτής της κοινωνίας. Η οικογένεια αποτελεί πάντα τον πυρήνα της κοινωνίας. Αν η κοινωνία έχει άσχημα χαρακτηριστικά, αυτά μεταβιβάζονται με τη σειρά τους στην οικογένεια κι αυτή, ως βάση της κοινωνίας, διαιώνίζει με τη σειρά της τ’ άσχημα χαρακτηριστικά. Έτσι βλέπουμε ότι η κοινωνία και η οικογένεια αποτελούν ο ένας τον καθρέφτη του άλλου. Υγιής οικογένεια γεννά υγιείς ανθρώπους και η κοινωνία που συντίθεται απ’ αυτούς, γεννά υγιείς οικογένειες. Είναι αδύνατο μία σκοτεινή οικογένεια να γεννά φωτεινούς ανθρώπους και φωτεινοί άνθρωποι να δημιουργούν σκοτεινή κοινωνία. Όλα αυτά αναφέρονται, γιατί παραπάνω εντοπίσαμε χαρακτηριστική ομοιότητα της κοινωνίας μας με την κοινωνία της Βαβυλώνας.

Το πολίτευμα της Βαβυλώνας ήταν απολυταρχικό. Ο βασιλιάς συγκέντρωνε στο πρόσωπό του όλες τις εξουσίες κι όπως ήταν φυσικό ήταν ανεξέλεγκτος. Η ιδιομορφία, σε σχέση με τα όσα γνωρίζουμε, ήταν η ταύτιση στο πρόσωπό του της πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας. Οι τίτλοι που τον συνόδευαν, ήταν οι καθ’ όλα “ταπεινοί”: “Βασιλεύς των τεσσάρων μερών της γης” ή “Βασιλεύς του κόσμου”. Στον ουρανό

θεωρείται σαν ο αντιπρόσωπος των υπηκόων του. Η εξουσία ήταν κληρονομική, εφόσον αυτός πέθαινε, αλλά εν ζωή μεταβίβαζε το θρόνο, σ' όποιον από τους γιους του ήθελε. Από εδώ ο αναγνώστης, μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη εξουσία ασκούσαν στο γιο από τον πατέρα και πόσα πράγματα ήταν διατεθειμένος ο πρώτος να υποστεί, μέχρι να καταλάβει το θρόνο. Πέρα απ' αυτό, εύκολα μπορούμε ν' αντιληφτούμε και τις "ιρυφερές σχέσεις" που χαρακτήριζαν τ' αδέρφια μεταξύ τους.

Μιλήσαμε προηγουμένως για καθρέφτες και σ' αυτό το σημείο ακριβώς συμβαίνουν τα παραπάνω. Όταν η πρώτη οικογένεια της κοινωνικής πυραμίδας έχει αυτά τα χαρακτηριστικά, τότε αυτά μεταβιβάζονται και στις υπόλοιπες. Όταν το σύνολο της κοινωνίας είναι αυτού του είδους, τέτοια θα είναι και η ηγεσία της. Το ένα συντηρεί πάντα το άλλο. Η πατριαρχία σ' όλο της το μεγαλείο. Ο άντρας βασιλιάς, απόλυτος κυρίαρχος του κράτους και της οικογένειάς του. Ο απλός άντρας, κυρίαρχος της οικογένειάς του. Η απόλυτη κυριαρχία του πατέρα φαίνεται στη σύναψη νομίμων γάμων. Πρώτα συμφωνούσαν οι γονείς και μετά οι άμεσα ενδιαφερόμενοι. Η γυναίκα ήταν απαραίτητο να διαθέτει και προίκα, δίνοντας έτσι ένα "ύφος" εμπορικής συναλλαγής στην όλη διαδικασία. Από το γάμο αυτόν ή την εμπορική συναλλαγή καλύτερα και μετά, την όποια ελευθερία, τη διαδεχόταν η συζυγική πίστη, η οποία επιβαλλόταν και διατηρούνταν μ' αυστηρούς νόμους. Σε μία απόλυτα ανδροκρατούμενη κοινωνία εύκολα καταλαβαίνει κάποιος ποιο από τα δύο μέλη αφορά η συζυγική πίστη κι οι νόμοι. Όλα αυτά βέβαια συνέβαιναν εφόσον υπήρχε προίκα. Αν δεν υπήρχε προίκα και η γυναίκα ανήκε στις κατώτερες τάξεις, τότε καθόλου δε διέφερε από τους δούλους. Οι γυναίκες αυτές θεωρούνταν "μηχανές παραγωγής παιδιών". Επειδή βέβαια υπάρχει πάντα ανάγκη ανθρώπινου δυναμικού, είτε για πολέμους είτε για μεγάλα έργα, οι γεννήσεις ενθαρρύνονταν και οι εκτρώσεις θεωρούνταν εγκλήματα κατά τη διάρκεια του πολιτισμού των Ασσυρίων, που κληρονόμησαν τη νομοθεσία για το γάμο από τους Βαβυλωνίους, οι εκτρώσεις τιμωρούνταν με την ποινή του θανάτου "δι' ανασκολοπισμού". Αν όλα τα παραπάνω "ξεπερασμένα" προβλήματα μίας "ξεπερασμένης" κοινωνίας θυμίζουν στον αναγνώστη τίποτε, καλώς. Αν όχι, θα επανέλθουμε. Αυτή σε γενικές γραμμές ήταν η δομή της κοινωνίας της Βαβυλώνας. Όλα αυτά βασίζονται σ' αληθινά γεγονότα που τα έχει καταγράψει η ιστορία, με βάση τις πηγές που αυτή θεωρεί αξιόπιστες.

Από εδώ και πέρα προσπαθούμε να εφαρμόσουμε τη θεωρία μας. Ο Θεός υπηρετεί πάντα τον άνθρωπο κι αυτό είναι η βάση μας. Συνεπώς αυτόματα πρέπει να δεχτούμε ότι το έκανε από αγάπη προς τον άνθρωπο. Αγάπη = 19 = Βαβυλών. Αυτό που έκανε ο

Θεός ήταν η Βαβυλών. Ο άνθρωπος το μετέτρεψε σε Βαβυλώνα = 20. Αυτό γίνεται ως εξής: ο Θεός δίνει από αγάπη γνώση σε κάποιους συγκεκριμένους ανθρώπους, με σκοπό αυτοί να υπηρετήσουν τους υπόλοιπους. Αυτή όμως η επιλογή δημιουργεί μία ξεχωριστή μερίδα ανθρώπων, τους “εκλεκτούς”. Αυτό μας το βεβαιώνει ο Χριστός στο Λόγο Του και το επιβεβαιώνει στο έργο Του, σαν Υιός που ταυτίζεται με τον Πατέρα, όχι μόνο στη γνώση, αλλά και στις πρακτικές. Από την τεράστια γνώση Του ο Θεός δίνει τμήμα της κι αυτή από μόνη της τους ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους. Είναι χαρακτηριστικό του ανθρώπου να προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τα πλεονεκτήματά του έναντι των άλλων. Ένα τόσο σοβαρό πλεονέκτημα θα ήταν λοιπόν αδύνατο να μην το εκμεταλλευτεί για το προσωπικό του συμφέρον. Πώς θα μπορούσε όμως να εκμεταλλευτεί αυτήν τη γνώση κι αυτήν την προσωπική επιλογή του Θεού, όταν δεν υπάρχει ένα συγκεκριμένο μεγάλο και δυσεπίλυτο πρόβλημα;

Πρέπει να υπάρχει ένα συγκεκριμένο πρόβλημα, που ν’ αφορά το σύνολο των ανθρώπων, που θα παγιδευτούν στη δομή και να είναι εύκολα κατανοητό. Αν η δωρεά γνώσης γινόταν στην περιοχή της Αθήνας, δε θα απέφερε σπουδαία αποτελέσματα, γιατί δε θα υπήρχαν οι απαιτούμενες συνθήκες. Στη Βαβυλώνα όμως αυτές οι συνθήκες υπήρχαν. Στην περιοχή παρατηρείται μεγάλη συγκέντρωση πληθυσμού, εξαιτίας της ευφορίας του εδάφους. Η γη αποδίδει τα μέγιστα και η ζωή των ανθρώπων βελτιώνεται και γίνεται πολύ άνετη κι ευχάριστη. Ο άνθρωπος ζει πιο ξεκούραστα κι εξασφαλίζει περισσότερο χρόνο, για ν’ ασχοληθεί με πράγματα ανώτερα σε σύγκριση με τον αγώνα για την επιβίωσή του. Υπήρχε όμως στην περιοχή ένα σημαντικό πρόβλημα: οι πλημμύρες του Ευφράτη. Αυτός ο μεγάλος ποταμός πλημμύριζε και γινόταν τρομερά επικίνδυνος και καταστροφικός για τους ανθρώπους. Η ευφορία της γης ήταν αποτέλεσμα αυτών των πλημμύρων. Το μέγεθος του ποταμού και τα τεράστια φαινόμενα που προκαλούσε, καθιστούσαν απαγορευτική τη λύση σε προσωπικό επίπεδο. Μέχρι τότε ο άνθρωπος αντιμετώπιζε ο καθένας ξεχωριστά τις δυσκολίες του· κατόπιν αυτή η γνώση μεταδιδόταν και στους υπολοίπους και η ανθρωπότητα βάδιζε μ’ αυτόν τον τρόπο. Σ’ αυτήν την περίπτωση όμως απαιτείται συλλογική προσπάθεια, που σημαίνει ότι ο καθένας πρέπει ν’ αναλάβει το ρόλο του.

Πώς όμως μπορεί να υπάρξει μία συλλογική προσπάθεια χωρίς ηγεσία και χωρίς γνώσεις; Τα δεδομένα μας λοιπόν αρχίζουν και εμφανίζονται· πρώτον: το πρόβλημα είναι κατανοητό απ’ όλους κι όλοι αντιλαμβάνονται ότι είναι δυνατόν να λυθεί με συλλογική προσπάθεια· δεύτερον: το μέρος είναι πολύ πλούσιο για να εγκαταλειφθεί,

που σημαίνει ότι ο πληθυσμός δεν έχει καμία πρόθεση να μετακινηθεί. Αυτό που λείπει τώρα είναι να βρεθούν οι ηγέτες και η γνώση. Ακριβώς εκείνη τη χρονική περίοδο εμφανίζονται άνθρωποι με υπερφυσικές γνώσεις, που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν σε καμία περίπτωση. Έχουν γνώσεις που, ακόμα και με τα σημερινά δεδομένα, είναι σημαντικές. Γνωρίζουν μηχανική, υδραυλική, μαθηματικά κι αστρονομία. Ό,τι χρειάζεται δηλαδή να γνωρίζει κάποιος για να λύσει τέτοια προβλήματα. Οι απλοί άνθρωποι τους ακολουθούν κι εντάσσονται σε μία δομή που ξεκινά γι' αυτούς ευεργετικά. Για πρώτη φορά εργάζονται όλοι μαζί για κοινά προβλήματα. Είναι η πρώτη μορφή κοινωνίας, που παράγει έργο για τη γενιά που υπάρχει, αλλά και για τις μέλλουσες. Τα έργα είναι τεράστια κι ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι με την κοινή προσπάθεια, μπορεί να πραγματοποιήσει μεγάλα επιτεύγματα.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο σταματά η έννοια του "19". Ό,τι έγινε από εκεί κι ύστερα είναι δημιούργημα των ανθρώπων. Βαβυλώνα = 20. Οι "εκλεκτοί" με τις γνώσεις αντιλήφθηκαν ότι μπορούν να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον γι' αυτούς και τα παιδιά τους και να δημιουργήσουν συνθήκες, που διασφαλίζουν τα συμφέροντά τους στο μέλλον. Ο άνθρωπος, από την εποχή της Δημιουργίας μέχρι τώρα, δεν έχει αλλάξει καθόλου. Έχει τα χαρακτηριστικά που του έχει δώσει ο Δημιουργός του. Ποιος άνθρωπος στη σημερινή εποχή δε θα έκανε το ίδιο ακριβώς πράγμα; Όταν αντιληφθεί ένα πλεονέκτημά του, το εκμεταλλεύεται στο έπακρο. Πόσο μάλιστα, όταν αυτό το πλεονέκτημα έχει να κάνει με το Θεό και τις επιλογές Του.

Σ' αυτό το σημείο εμφανίζονται για πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπου τα πνευματικά δικαιώματα, που υπηρετούν την εξουσία και χωρίζουν τους ανθρώπους σε σημαντικούς κι ασήμαντους, σ' ελεύθερους και δούλους. Οι άνθρωποι αυτοί μοιράζουν κατά βούληση αυτά τα δικαιώματα κι ανοίγουν τον τάφο της ανθρωπότητας. Η γνώση που τους δόθηκε για να υπηρετήσουν τους ανθρώπους, έγινε μέσον για να τους εκμεταλλεύονται. Εδώ ξεκινά η πατριαρχία, αφού όλοι αυτοί είναι άντρες και δημιουργείται η μόνιμη κατάσταση για την κοινωνία. Από τους "σημαντικούς" άντρες, που ελέγχουν την κοινωνία απολυταρχικά, ρέουν δικαιώματα και προς τους "ασήμαντους" κι έτσι ελέγχουν κι αυτοί απολυταρχικά τις οικογένειές τους. Πάντα με φορά από την κορυφή προς τη βάση μεταβιβάζονται δικαιώματα και γνώσεις σε ποσότητα, που εξυπηρετούν την κεντρική εξουσία κι έτσι δημιουργείται μία δομή πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας. Όταν στην κορυφή το πρόσωπο είναι ένα, έχουμε το απόλυτο σκοτάδι.

Από το σημείο αυτό κι ύστερα, όλη η κοινωνία υπηρετεί συγκεκριμένους ανθρώπους. Όποιος αρνείται, είναι στο έλεος της εξουσίας. Όλη αυτή η εκμετάλλευση έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία πλούτου. Ο πλούτος αυτός σε πρώτη φάση, βοηθά να δημιουργηθεί ένας μισθοφορικός στρατός. Αργότερα κι όταν ωριμάσουν οι συνθήκες, η εξουσία δημιουργεί τέτοιες συνθήκες, ώστε η επιστράτευση ανδρών να γίνεται πάντα δωρεάν από το λαό, για να “υπηρετούν” τον ίδιο το λαό. Βλέπουμε μ’ αυτόν τον τρόπο, πόσο λίγα πράγματα χρειάζονται, για να δημιουργηθεί μία κοινωνία πρωτόγονη σαν της Βαβυλώνας και μία κοινωνία σύγχρονη σαν τη δική μας. Η Βαβυλώνα τελειώνει εδώ. Η εξουσία στηρίζεται στο ιερατείο και την ύπαρξη στρατού. Η εξουσία ελέγχει τον ίδιο το λαό με το στρατό. Το ιερατείο φοβίζει “εν ονόματι του Θεού” τους ανθρώπους και τους αναγκάζει να σέβονται τον ιερό στρατό, προσάτη των ιερών και αγίων.

Τελευταίο από τα στοιχεία που μας ενδιαφέρουν είναι ο οικονομικός βίος και οι τρόποι λειτουργίας του. Το σύστημα κι εδώ λειτουργούσε “σύγχρονα”, αφού υπήρχαν υποτυπώδεις τράπεζες και μάλιστα ανήκαν σε ιδιώτες, που ειδικεύονταν στις τραπεζικές εργασίες. Οι αγοραπωλησίες γίνονταν με τον ίδιο περίπου τρόπο που γίνονται και σήμερα, αφού υπάρχουν οι μαρτυρίες των συμβολαίων. Η φορολογία ήταν βαρύτατη και κανένας δεν μπορούσε να την αποφύγει, ούτε ακόμα κι οι ναοί. Το βήμα αυτό είναι ίσως το πιο σημαντικό, κι αυτό όχι γιατί πρόσφερε στον άνθρωπο συνθήκες με τις οποίες μπορούσε να ζήσει άνετα, αλλά γιατί αποτελεί τη βάση του πολιτισμού και των επιτευγμάτων που ζούμε σήμερα. Για τον άνθρωπο που ζει μέσα σ’ αυτό και το υπηρετεί είναι θάνατος και καταστροφή. Η εξουσία δεν κλέβει μέσα σ’ αυτό το σύστημα μόνον υλικά αγαθά από τον άνθρωπο, αλλά την ίδια του την ψυχή. Ο ελεύθερος άνθρωπος σ’ αυτό το σύστημα γίνεται δούλος από την κορυφή ως τη βάση της κοινωνικής πυραμίδας. Στο σημείο που διαφέρουν μεταξύ τους είναι η ταυτότητα του κυρίου που υπηρετούν. Ο τεράστιος άνθρωπος, ο “κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσιν”, αγωνίζεται να μπει όσο πιο πολύ μπορεί μέσα στο σκοτάδι για να γίνει ένας δούλος, που όταν πεθάνει κανένας δε θα καταλάβει γιατί υπήρξε και τι επιδίωκε. Για την ανθρωπότητα στο σύνολό της, αυτό το βήμα είναι και η μεγάλη κατάθεση από το Θεό προς τον άνθρωπο.

Όταν φτάσουμε σ’ αυτό το σημείο, εύκολα μπορούμε ν’ αναρωτηθούμε: “Αν αυτή είναι η μορφή της κοινωνίας που ζούμε σήμερα κι αν, όπως υποστηρίζει αυτή η θεωρία, αυτό το βήμα είναι και το βασικό, γιατί αναπτύχθηκαν και τα υπόλοιπα μοντέλα των πολιτισμών;”. Θα έπρεπε, όταν στην αρχή αναφέραμε γενικά τα βήματα που έχει κάνει η ανθρωπότητα, να είναι στο σύνολό τους τρία και όχι πέντε. Το πρώτο, που ακολουθεί τη Δημιουργία, το δεύτερο της Βαβυλώνας και το τρίτο και τελευταίο της Αθήνας. Τι

προσφέρουν τα βήματα τρία και τέσσερα; Το λογικό κι ανθρώπινο είναι αυτό· στην περίπτωση μας όμως δεν πρέπει ν' αναζητούμε ούτε το λογικό ούτε το ανθρώπινο.

Ας ξεκινήσουμε μία υπόθεση για το τι θα γινόταν, αν τα βήματα ήταν τρία. Υπάρχει η Βαβυλώνα της οποίας ο πολιτισμός φτάνει σ' επίπεδο τεχνικής προόδου έστω Χ. Οι λαοί έχουν κάποια όρια μέσα στα οποία μπορούν να παρασυρθούν και να κάνουν θυσίες. Δεν μπορεί ένας λαός να κάνει θυσίες από τη Δημιουργία μέχρι σήμερα. Όταν λοιπόν φτάσει σ' ένα επίπεδο, που είναι και το όριο, υπάρχουν δύο πιθανότητες: ή να γίνει μία επανάσταση βίαιη και καταστροφική, για όσα δημιουργήθηκαν, ή ο κόσμος ν' αναγκαστεί να μεταναστεύσει, αλλάζοντας έτσι τις αρχικές συνθήκες που στηρίζουν αυτό το μοντέλο. Αν γίνει επανάσταση, υπάρχουν πάλι δύο πιθανότητες: ή να μπει η κοινωνία στο τρίτο βήμα ή να επέλθει το χάος. Το πιο πιθανό είναι το δεύτερο. Το πρώτο είναι σχεδόν αδύνατο να πραγματοποιηθεί, γιατί η δημοκρατία απαιτεί παιδεία, απαιτεί μία ελάχιστη βάση γνώσης, διαφορετικά δε λειτουργεί.

Η προηγούμενη κοινωνία αφήνει πίσω της μόνον ανθρώπους, που διψούν για εξουσία κι ανθρώπους, που αναζητούν καλούς κυρίους. Η θεία Σοφία εδώ ακριβώς φαίνεται. Πάντα δίνει στους “εκλεκτούς” ακριβώς τόση γνώση, όση χρειάζονται για να φτάσουν σ' ένα επίπεδο, ούτε πιθαμή πιο πάνω. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Ξεκινάμε τη σκέψη μας ανάποδα. Αν τους έδινε συνεχώς γνώση και τους καθόριζε στόχους, θα φτάνανε οπωσδήποτε στο στάδιο της επανάστασης. Το επικίνδυνο για το θεϊκό Σχέδιο θα ήταν η αποκάλυψή του, επειδή θα υπήρχαν άνθρωποι οι οποίοι θα είχαν συνολική γνώση του θέματος και δε θα μπορούσαν να επιστρατευτούν φρέσκες και υγιείς δυνάμεις, που με τη σειρά τους θα βυθίζονταν σε μία νέα αυτού του είδους κοινωνία. Η κοινωνία και οι άνθρωποί της εργάζονται έντονα, όταν υπάρχουν οι κατάλληλες συνθήκες, όταν δημιουργείται κάτι το νέο, κάτι το διαφορετικό. Έπρεπε πάντα να προκύπτει κάτι και να δίνεται πάντα λύση, μέσω του Θεού. Αν όμως αυτό μπορεί να συμβαίνει συνέχεια και να δημιουργούνται συνεχώς κοινωνίες σαν της Βαβυλώνας, δε συμβαίνει το ίδιο και με το τρίτο βήμα. Η κοινωνία της Αθήνας μία φορά μπορεί να δημιουργηθεί. Όταν αυτή η κοινωνία αρχίζει και παράγει ανθρώπους, ο καθένας μόνος του μπορεί να νικήσει τη Βαβυλώνα. Αυτό θα γίνει επηρεάζοντας τους ανθρώπους της και δίνοντάς τους γνώση για τις αξίες της ζωής.

Όπως αναφέραμε πριν, ο Θεός δίνει τόση γνώση, όση ακριβώς χρειάζεται για να φτάσουμε σ' ένα επίπεδο κι από εκεί και πέρα ακολουθείται η ίδια διαδικασία εκ νέου σε άλλο χώρο, σε άλλους ανθρώπους, για να μοιράζεται ο κόπος και η θυσία. Αυτό

γίνεται, επειδή ο Θεός είναι Πνεύμα και εκμεταλλεύομενος τη δυνατότητα μεταφοράς της γνώσης, κατευθύνει την ανθρωπότητα προς κάποιο συγκεκριμένο στόχο. Μ' επιλογή ξεχωρίζει ορισμένους ανθρώπους" όχι με κριτήρια πραγματικής αξίας ή πίστης, αλλά με μόνο κριτήριο να έχουν τη δυνατότητα και τα χαρακτηριστικά για να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους. Διαφορετικοί άνθρωποι κάνουν διαφορετικά πράγματα με τα ίδια δεδομένα. Ο Θεός όμως γνωρίζει τι μπορεί να κάνει ο καθένας. Έτσι μπορεί αυτή η γνώση, να δοθεί ακόμα και σ' έναν υπάνθρωπο, δηλαδή έναν άνθρωπο, που, και μόνον που υπάρχει, είναι προσβολή για το ανθρώπινο είδος. Όταν συμβούν όλα αυτά, τα πράγματα παίρνουν μία τροπή, που είναι γνωστή στο Θεό από πριν, αλλά ο Ίδιος δε συμμετέχει.

Έτσι στο παράδειγμα της Βαβυλώνας δόθηκε γνώση, λύθηκαν τα προβλήματα, αλλά με το πέρασμα του χρόνου ο απλός άνθρωπος βρέθηκε σε δυσμενέστερη θέση. Αυτό έγινε, γιατί αυτοί, που κλήθηκαν να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους, εκμεταλλεύτηκαν τη γνώση για το προσωπικό τους συμφέρον. Έκαναν τη γνώση εξουσία και μ' αυτήν την εξουσία λεηλάτησαν τον κόσμο. Με την πάροδο του χρόνου όμως η γνώση αυτή ξεπερνιέται. Δε δίνει καμία λύση σε κανένα πρόβλημα κι απ' αυτό το σημείο και μετά δημιουργείται μία κοινωνική ένταση, που είναι απλά θέμα χρόνου πότε θα ξεσπάσει. Από τη στιγμή που δίνεται η γνώση σε κάποιον συγκεκριμένα, μέχρι και το τελευταίο στάδιο της έντασης, υπάρχει μία μεροληπτική διαδικασία, όσον αφορά τη μεταφορά της απ' άνθρωπο σ' άνθρωπο και των πνευματικών δικαιωμάτων, μέσω των οποίων μεταφέρεται εξουσία.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης. Για ν' αντιληφθεί κάποιος ότι μία κοινωνία, τύπου Βαβυλώνας, φτάνει στο στάδιο της πτώσης, πρέπει να κατορθώσει να διακρίνει τι ακριβώς μπορεί ν' απολαύσει κάποιος με πνευματικά δικαιώματα, όσον αφορά τον πλούτο και την εξουσία. Αν αυτοί που έχουν αυτά τα προσόντα είναι περισσότεροι απ' όσους μπορεί ν' αντέξει η κοινωνία κι ο κόσμος που εργάζεται ως μισθωτός, τότε η έκρηξη είναι πολύ κοντά. Πιο απλά, αν ένας μορφωμένος δεν μπορεί να εξασφαλίσει τα παραπάνω αγαθά από το σύστημα και δε διαφέρει από έναν απλό δούλο, τότε πρέπει να περιμένουμε το χειρότερο. Η εξουσία μπορεί να κρατήσει τον αγράμματο στην εξαθλίωση, για όσο καιρό αυτή επιθυμεί, τους όμοιούς της όμως δεν μπορεί να τους διατηρεί στη φτώχεια. Όταν διαμαρτύρεται ο απλός μισθωτός, η εξουσία αδιαφορεί και μπορεί μάλιστα να πάρει σκληρά μέτρα, εφόσον είναι χρήσιμο γι' αυτή. Αν όμως αυτοί, που διαμαρτύρονται, ανήκουν σ' ισχυρές συντεχνίες (γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί) και δεν μπορεί να τους προστατεύσει καθορίζοντας από μόνη της κι

αυθαίρετα τις αμοιβές τους, τότε επιστρατεύονται άλλες μέθοδοι, πολύ πιο επικίνδυνες. Η εξουσία δεν αυτοκαταργείται, μέχρι το τέλος και του τελευταίου ανθρώπου, που μπορεί να την υπηρετήσει. Είναι σε θέση να πνίξει τον κόσμο στο αίμα αρκεί να ωφεληθεί. Απ' αυτό το σημείο και πέρα, εμφανίζεται μία κατάσταση που οι ιστορικοί ονομάζουν παρακμή. Ο Θεός δεν επεμβαίνει εκ νέου δίνοντας τη Σοφία Του κι αρχίζουμε ν' αναζητούμε, ποιος είναι ο επόμενος. Έτσι καταλαβαίνουμε, γιατί υπήρξαν τόσο μεγάλοι πολιτισμοί και γιατί εξαφανίστηκαν ο ένας πίσω από τον άλλο.

Το κύριο πρόβλημα όμως εξακολουθεί να είναι το αρχικό. Πότε πρέπει να σταματήσει η Βαβυλώνα να υπάρχει; Το μοντέλο της δημιουργεί υποδομή, το ύψος της οποίας συνεχώς μεταβάλλεται προς το καλύτερο. Ποιο είναι όμως το τελικό επιθυμητό ύψος; Πώς μπορεί να φτάσει κάποιος στην παγκοσμιότητα της Βαβυλώνας, γνωρίζοντας τα χαρακτηριστικά της κι ανεχόμενος την εξουσία της; Εδώ ακριβώς είναι η τελειότητα του θεϊκού Σχεδίου. Εδώ μπορεί να καταλάβει κάποιος, πόσο απαραίτητα είναι τα βήματα τρία και τέσσερα, για ποιο λόγο δημιουργήθηκαν και ποιο σκοπό εξυπηρετούν.

Το βήμα τρία, όπως αναφέραμε και στην αρχή, είναι ο αιγυπτιακός πολιτισμός. Αποτελεί το τρίτο βήμα, γιατί είναι πιο εξελιγμένος, όσον αφορά τον άνθρωπο και την οικογένεια, κι έχει ορισμένα χαρακτηριστικά μέσα στα οποία πρέπει ν' αναζητήσουμε την επέμβαση του Θεού. Η περιοχή της Αιγύπτου ως χώρος, πληρεί τις ίδιες προϋποθέσεις μ' αυτόν της Βαβυλώνας. Βλέπουμε ότι υπάρχει κι εδώ συγκέντρωση πληθυσμού λόγω της ευφορίας του εδάφους κι υπάρχει επίσης ένα μεγάλο και κοινό για όλους πρόβλημα: οι πλημμύρες του Νείλου. Η γνώση δόθηκε και στους Αιγυπτίους για να λύσουν τα προβλήματά τους. Κι εδώ, όπως και στη Βαβυλώνα, η συνέχεια έδειξε ότι η γνώση δημιουργεί πάντα εξουσία. Οι δομές αυτής της εξουσίας αναπτύχθηκαν μ' έναν τρόπο όμοιο και φτάσαμε σ' ένα μοντέλο κοινωνίας, σύμφωνα με το οποίο ο Φαραώ ήταν απόλυτος άρχων, πολιτικός, αλλά και θρησκευτικός, εξαιτίας της υποτιθέμενης θεϊκής καταγωγής του. Μέχρι αυτό το σημείο τα δύο αυτά διαφορετικά βήματα, προϊόντα δύο διαφορετικών πολιτισμών, είναι τόσο όμοια μεταξύ τους, ώστε μας προβληματίζουν.

Ποιες είναι οι ιδιομορφίες του κάθε πολιτισμού, που μας κάνουν να τους ξεχωρίζουμε και να τους μελετάμε σε διαφορετική βάση; Φαινομενικά οι δύο αυτοί πολιτισμοί είναι ίδιοι, έχουν κοινά δεδομένα και μία απολύτως όμοια πορεία στο χρόνο. Η διαφορά τους είναι, σ' ό,τι αφορά την ποιότητα και την ποσότητα της γνώσης που τους δόθηκε. Η Βαβυλώνα δημιουργήθηκε ως μοντέλο, που επαναλαμβάνεται συνεχώς στο χώρο και στο χρόνο. Δεν έχει ποτέ συγκεκριμένο μέγεθος και συγκεκριμένη θέση. Κάθε

κοινωνία μικρή ή μεγάλη μπορεί, σε κάθε στιγμή, να μετατραπεί σε κοινωνία τύπου Βαβυλώνας. Αρκεί να υπάρχει ένα οποιοδήποτε πρόβλημα και να υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι κρατούν τα πνευματικά δικαιώματα των λύσεων αυτών, που είναι και τα κλειδιά της εξουσίας. Αν όμως η Βαβυλώνα επαναλαμβάνεται, η Αίγυπτος κι ο πολιτισμός της είναι μοναδικός. Ο πολιτισμός της Αιγύπτου δεν έγινε με σκοπό ν' αποτελέσει μοντέλο οποιασδήποτε μορφής. Ο πολιτισμός αυτός δημιουργήθηκε για να δηλώσει ο Θεός την παρουσία Του. Στην Αίγυπτο ο Θεός παρουσιάστηκε για μοναδική φορά στον άνθρωπο ως Πνεύμα κι έδωσε στους Αιγυπτίους – που υπήρξαν ιερείς Του – γνώση· γνώση ανυπέρβλητη, που αγγίζει το μυστήριο. Αν μία ποσότητα γνώσης είναι ικανή να θέσει σε λειτουργία την κοινωνία της Βαβυλώνας, όλη η ποσότητα της γνώσης που έχει αυτήν τη στιγμή ο κόσμος δεν αρκεί για να επαναληφθεί η μεγάλη Αίγυπτος. Ό,τι μπορούσε να δώσει ο Θεός ως στοιχείο για τον Ίδιο τον Εαυτό Του και για το μέλλον του ανθρώπου, χωρίς ν' αποκαλύψει κατευθείαν το Μυστικό Του Σχέδιο, το παρέδωσε στους Αιγυπτίους ιερείς. Η γνώση αυτή ήταν τόσο μεγάλη και πολύπλευρη, ώστε ήταν αρκετή για να κρατήσουν οι ιερείς κι οι βασιλιάδες τα πνευματικά δικαιώματα που χρειαζόνταν, αλλά και να δημιουργήσουν το πρώτο οργανωμένο σύστημα παιδείας στον κόσμο. Το σημαντικότερο ίσως στοιχείο του αιγυπτιακού πολιτισμού είναι η μεταφορά της γνώσης, μέσα από ένα οργανωμένο δίκτυο.

Όταν μιλήσαμε για δημοκρατία, θεωρήσαμε ως ικανή και αναγκαία συνθήκη μία ελάχιστη γνώση. Αυτή η ποσότητα είναι αδύνατο να δοθεί στον κόσμο, χωρίς την οργάνωση που παρέχει ένα σύστημα παιδείας. Όπως πάντα, έτσι και στην περίπτωση της Αιγύπτου, η γνώση δε δόθηκε από αγάπη για τον κόσμο, αλλά για τη μέγιστη δυνατή εκμετάλλευσή του. Αν μέχρι τότε το σύστημα εκμεταλλευόταν τον άνθρωπο μόνο σωματικά, τώρα μπορούσε να μπει και στο χώρο της πνευματικής εκμετάλλευσης. Όλη την κοπιαστική δουλειά, που απαιτούσε τις βασικές γνώσεις της ανάγνωσης και της γραφής, την αναλάμβαναν αυτοί που εκπαιδεύτηκαν μέσα απ' αυτό το σύστημα. Ανταμοιβή τους ήταν, μετά το πέρας των σπουδών, να διορίζονται υπάλληλοι του κράτους. Αυτό είναι άλλο ένα “αρχαίο” φαινόμενο, που παρατηρείται στη “σύγχρονη κοινωνία” μας.

Για να εξασφαλίζει την ασφάλειά του ένα τέτοιο σκοτεινό σύστημα από επίδοξους επαναστάτες, που θα έστρεφαν τη γνώση που απεκόμιζαν ενάντια στο ίδιο το σύστημα, βασίζονταν στην πειθαρχία. “Τα παιδιά, για να ακούσουν, πρέπει να τα κτυπήσουν, διότι έχουν τα αυτιά εις την ράχιν των”. Αυτό το “αρχαίο” φαινόμενο είχε στόχο να μάθει

στον άνθρωπο – γιατί είναι αποδεδειγμένο από τότε – να πειθαρχεί και να υπακούει. Θεωρητικά για την καλή σχολική λειτουργία, πρακτικά όμως για να μη στρέφεται εναντίον αυτών, που έχουν τη δυνατότητα να τον κτυπήσουν. Όταν ένα παιδί μαθαίνει να φοβάται και να μην έχει άποψη μπροστά στο δάσκαλό του, τότε μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργήθηκε ένα τέλειο σύστημα παραγωγής δούλων, που είναι έτοιμοι να εκτελέσουν τις επιθυμίες των κρατούντων. Οι σύγχρονες κοινωνίες, σ' εποχές που παρουσιάζουν δυσλειτουργίες, προσπαθούν πάντα να περάσουν την άποψη ότι τα κοινωνικά προβλήματα έχουν τις ρίζες τους στη χαλάρωση της πειθαρχίας του συστήματος παιδείας. Η αναβάθμισή της βέβαια, έχει μία φρεσκάδα ως ιδέα χιλιάδων ετών.

Στην Αίγυπτο αποδείχθηκε για πρώτη φορά ότι μπορεί η γνώση να μεταδοθεί μέσω ενός συστήματος στον απλό άνθρωπο, χωρίς να κινδυνεύει η δομή της εξουσίας. Αυτό βέβαια συμβαίνει, όταν τ' αποθέματα της υπάρχουσας γνώσης είναι τεράστια και υπάρχει γνώση, που παραμένει καλά κρυμμένη. Η ανάγνωση και η γραφή, που είναι και η βάση της μόρφωσης, μπορεί να μην αρκούν για να δώσουν τη σοφία σε κάποιον, αλλά είναι αρκετές για να ξεχωρίσουν τους ανθρώπους μεταξύ τους, όταν αυτοί βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο γνώσης.

Από το σημείο αυτό και μετά έχουμε την εμφάνιση μίας νέας ενδιάμεσης τάξης, των ευγενών και του λαού, οι οποίοι, χωρίς να υπάρχει μία συνέχεια όσον αφορά την καταγωγή τους, μπορούν κι απολαμβάνουν ζωή πολύ πιο άνετη και πιο ευχάριστη, απ' αυτή του απλού ανθρώπου, που αποτελεί και τη βάση της κοινωνίας. Αυτή η τάξη είναι κι ο φύλακας των πνευματικών δικαιωμάτων του συστήματος κι αυτή αγωνίζεται για να παραμείνει αιωνίως ο λαός στο σκοτάδι. Είναι οι “ακρίτες” του πνεύματος, που κινδυνεύουν πρώτοι να χάσουν τα δικαιώματά τους σε περίπτωση που το πνεύμα αφεθεί ανεξέλεγκτο. Το σύστημα γνωρίζει αυτήν την αδυναμία τους και κάθε φορά που κινούνται μέσω της γνώσης που τους δόθηκε εναντίον του, αυτό αμύνεται αμφισβητώντας τα κερτημένα δικαιώματα που απολαμβάνουν. Αυτό γίνεται δίνοντας γνώση πάλι επιλεκτικά σε άλλους, που με τη σειρά τους βελτιώνουν τη ζωή τους, έχοντας “συν τοις άλλοις” και γνώση της άσχημης κατάληξης αυτών που αμφισβητούν.

Έτσι δημιουργείται μία πειθαρχημένη τάξη, που υπακούει πάντα στην ηγεσία της κοινωνίας και μπορεί, αν της ζητηθεί, να κάνει και τα χειρότερα εγκλήματα σε βάρος του λαού, αφού είναι ζήτημα εύνοιας να βελτιώσει ή να δυσχεράνει τη θέση της. Είναι η τάξη των δούλων, που αρέσκεται στη δουλεία της και μπορεί να κάνει τα πάντα για τη

διατήρηση των καρπών αυτής της δουλείας. Ο πολιτισμός της Αιγύπτου είχε ακριβώς αυτήν την προσφορά στην ιστορία του ανθρώπου. Δίδαξε μαζικά τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από το αν αυτοί που διδάχθηκαν επωφελήθηκαν υλικά σε βάρος του λαού. Παγίωσε μ' αυτόν τον τρόπο την άποψη ότι το σύστημα δεν κινδυνεύει από την ελεγχόμενη ροή γνώσης προς το λαό και τέλος δημιούργησε ένα μεγάλο απόθεμα ανθρώπων που είχε γνώση και μπορούσε να τη σκορπίσει σ' άλλους λαούς και έθνη. Η Αίγυπτος υπήρξε το μεγάλο σχολείο όλων των λαών αυτού του κόσμου.

Όλα τα παραπάνω είναι αποδεκτά στο μεγαλύτερο μέρος τους κι από την επιστήμη της ιστορίας. Εμείς όμως πρέπει να δούμε πώς συνδέονται αυτά όλα μεταξύ τους και πού υπηρετεί αυτό το βήμα τη γενική στρατηγική που αναζητούμε. Είναι απαραίτητο να καταλάβουμε γιατί επιλέχθηκε η Αίγυπτος από το Θεό για τη μοναδική και πλήρη εμφάνισή Του ως Πνεύμα, ως Πατήρ και γιατί έπρεπε να γίνει αυτή η εμφάνιση. Για τους αρχαίους η Αίγυπτος ήταν δώρο του Νείλου. Είναι μία τεράστια όαση μέσα στην έρημο. Όλη η ζωή της περιοχής, οφείλεται στην ύπαρξη του Νείλου. Όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε μία φάση της ιστορίας του, κατά την οποία θεοποιεί τα πάντα, η θεοποίηση του Νείλου είναι το πλέον φυσικό. Όταν όμως, στην περίπτωση της Αιγύπτου, ο Νείλος θεοποιημένος ή όχι είναι αναμφισβήτητα ζωοδότης και μάλιστα αποκλειστικός και τεράστιος, τότε φυσικό είναι ο Θεός ο Ίδιος να εμφανιστεί σ' αυτόν το λαό. Αυτό δεν μπορούσε να γίνει σ' οποιοδήποτε άλλο σημείο της Γης. Μόνον αυτός ο λαός, εκείνη την εποχή, μπορούσε να κατανοήσει ότι ο Θεός είναι Ένας και το μέγεθός Του δυσθεώρητο κι απρόσιτο για τον απλό άνθρωπο. Ο Θεός εμφανίστηκε σ' ένα λαό που θεοποίησε έναν τεράστιο ποταμό, ο οποίος είναι αναμφισβήτητα ευεργέτης, αλλά και καταστροφέας λόγω μεγέθους και λόγω των φαινομένων που προκαλεί. Ο λαός αυτός ήταν ο μόνος σ' εκείνη τη φάση, που μπορούσε να κατανοήσει μία τεράστια δύναμη, η οποία ήταν ταυτόχρονα και μοναδική και προκαλούσε μία σειρά θετικών κι αρνητικών φαινομένων.

Αν συγκρίνουμε την Αίγυπτο με τη Μεσοποταμία, τότε θα καταλάβουμε τι σημαίνει μοναδικότητα. Ο Ευφράτης μπορεί να ήταν κι αυτός ζωοδότης, αλλά όχι μοναδικός. Ο λαός δεν εγκατέλειπε το μέρος για τον πλούτο του και όχι, γιατί δεν υπήρχαν άλλες επιλογές. Στην περίπτωση της Αιγύπτου όμως δεν υπήρχαν επιλογές. Μεταξύ ερήμου και όασης, προτιμάται πάντα η όαση, αφού το αντίθετό της, η έρημος, είναι καταδίκη. Αυτή είναι η διαφορά αυτών των δύο γεωγραφικών χώρων, που μας οδηγεί στο ν' αντιληφθούμε την επιλογή του Θεού. Έτσι, έχουμε ένα λαό, που μπορεί να κατανοήσει ορισμένα πράγματα, των οποίων η φύση είναι κατ' αναλογία όμοια με τη Φύση του

Θεού. Κατανοεί ο άνθρωπος λοιπόν τη μοναδικότητα, το μέγεθος κι ορισμένα λειτουργικά χαρακτηριστικά. Στα τελευταία οφείλεται η ευεργεσία προς τον άνθρωπο, αλλά σ' αυτά τα ίδια οφείλονται κι ορισμένα αρνητικά φαινόμενα. Γυρνώντας ξανά στον ποταμό Νείλο, βλέπουμε ότι το δώρο του, η Αίγυπτος, ζει κι υπάρχει χάρη στις πλημμύρες. Εξαιτίας αυτών των πλημμύρων όμως προκαλούνται καταστροφές. Έτσι ο άνθρωπος μόνον εκεί αντιλαμβάνεται ότι για να γευθεί το καλό πρέπει να υπάρξουν κι ορισμένα αρνητικά φαινόμενα. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζει σε μία όαση, που οφείλεται στις πλημμύρες ενός ποταμού, χωρίς να μάθει να ζει μ' αυτές.

Εδώ ακριβώς είναι το ζητούμενο. Όταν λέμε ότι ο Θεός έχει Μυστικό Σχέδιο αυτό ακριβώς εννοούμε: σκοπός Του είναι να πλημμυρίσει τον άνθρωπο και να τον κάνει Θεό, αλλά όσο θα συμβαίνει η πλημμύρα, πρέπει ο άνθρωπος να μάθει να ζει. Ένας λαός μ' αυτήν την αντίληψη αποτυπωμένη μέσα στο μυαλό και την ψυχή του, είναι πλέον έτοιμος να λατρεύει τον Έναν, Μεγάλο και Μοναδικό Θεό. Ο Θεός βέβαια δεν έχει ανάγκη λατρείας, ούτε ενεργεί για να υπηρετείται. Υπάρχει κι επιθυμεί να υπηρετεί. Έτσι προχωρά παραπέρα και δίνει λύσεις, μέσω των γνώσεων που προσφέρει, ώστε ο άνθρωπος να πειθαρχήσει το ζωοδότη ποταμό προς όφελός του.

Στο σημείο αυτό είναι το μεγαλείο του Θεού. Ταυτίζεται με το Νείλο για να δείξει την ταυτότητά Του, αλλά και δίνει λύσεις στον άνθρωπο, για να του δώσει ελπίδες για τη Θέωσή του. Οι λύσεις αυτές έχουν έναν ξεχωριστό χαρακτήρα. Ενώ το πρόβλημα και η ζωή είναι στη Γη, η προσοχή του ανθρώπου στρέφεται στον ουρανό και στα φαινόμενά του. Του υποδεικνύει να στρέφεται στον ουρανό και να περιμένει λύσεις για κάτι, που συμβαίνει και τον αφορά στη Γη. Όταν ο άνθρωπος περιμένει ν' ανατείλει ο Σείριος μαζί με τον Ήλιο για να προβλέψει φαινόμενα της Γης, σημαίνει ότι βγαίνει από τη φύση του και το φυσικό χώρο των αισθήσεων και μπαίνει σ' ένα χώρο αιώνιο, όπου, αν ο άνθρωπος είναι μικρός σε σχέση με το Νείλο, εκεί είναι απλά ανύπαρκτος.

Εδώ είναι και η θεία παγίδα. Η λύση μπορεί να προέρχεται από τον ουρανό, αλλά ο άνθρωπος δεν πρέπει να ξεκολλάει από τη Γη και τη ζωή. Ο άνθρωπος ζει στη Γη κι όταν ζει μία ζωή ικανοποιητική, δε φοβάται το θάνατο κι αναζητά την ευχαρίστηση, όπως είναι δικαίωμά του. Αυτοί όμως, που στρέφονται στον άπειρο ουρανό, νιώθουν θνητοί κι ο φόβος του θανάτου τους πλημμυρίζει, γιατί τα φαινόμενα τ' ουρανού μπορεί να είναι περιοδικά, αλλά η ζωή του ανθρώπου είναι περιορισμένη για να μπορεί να τα παρακολουθήσει. Αυτοί ακριβώς είναι οι άνθρωποι, που είναι έτοιμοι να δεχτούν τη θεωρία για τη μετά θάνατο ζωή. Επειδή δεν υπολογίζουν τη ζωή, που τους προσφέρεται

πάνω στη Γη, στρέφονται σε χώρους, όπου μόνον ο Θεός υπάρχει κι ο Υιός Του ο άνθρωπος ως δημιουργήμα, που είναι η ανθρωπότητα στο σύνολό της. Αυτοί είναι οι “νεκροί επί της γης”, που ακούν και διδάσκουν θεωρίες που δεν καταλαβαίνουν και δεν μπορούν να τις αποδείξουν, παρά μόνο με μυστήρια.

Στην Αίγυπτο εμφανίζονται έννοιες και θεωρίες, όπως η “ψυχή” και η “ανάσταση των νεκρών”, που εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι και σήμερα. Από εδώ και πέρα, ενώ μέχρι τότε οι ιερείς εκμεταλλεύονταν την έννοια του Θεού για να βελτιώνουν τη ζωή τους, πραγματοποιούν και τις πιο απάνθρωπες θυσίες, για να εξασφαλίσουν πράγματα που ούτε καλά-καλά αντιλαμβάνονται. Μόνοι τους ανοίγουν τους τάφους τους και οικειοθελώς θυσιάζονται. Αυτό ακριβώς είναι, που εξυπηρετεί τα σχέδια του Θεού· να υπάρχουν άνθρωποι με εξουσία, που θα θυσιάζονται οικειοθελώς, να ζουν χειρότερη ζωή απ’ αυτή των καταπιεσμένων και ν’ αναπτύσσουν χαρακτηριστικά, που οδηγούν σε συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ο άνθρωπος αγαπήθηκε από το Θεό κι υπηρετήθηκε απ’ Αυτόν. Οι δούλοι όμως ιερείς κι άρχοντες, καταδικάστηκαν. Η καταδίκη τους τίθεται σε λειτουργία από τη στιγμή που αγνοούν τα χαρακτηριστικά που τους έδωσε από αγάπη ο Δημιουργός, κι αναπτύσσουν προσωπική άποψη για τη Θέωση. Καμία από τις θυσίες που πραγματοποιούν δεν τους ζητήθηκε· μόνοι τους τις αποφάσισαν και μόνοι τους καταδικάστηκαν. Καμία αμοιβή δεν προβλέπεται γι’ αυτούς τους αχρείους δούλους. Όταν ο Θεός δίνει στον άνθρωπο ζωή και χαρακτηριστικά Θεού για να την απολαύσει κι αυτός την υποτιμά, τότε μετατρέπεται σε δούλο κάποιου άλλου, που κι αυτός είναι δούλος. Αυτά δεν είναι αυθαίρετα και υπάρχουν στο Λόγο του Υιού του Θεού, του Μονογενούς, που τα εξηγεί, αλλά ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να τα δεχτεί, γιατί δεν τον αφήνουν.

Ο Θεός παρουσιάστηκε στην Αίγυπτο για τους λόγους που αναφέραμε πιο πάνω. Προβληματιζόμαστε όμως για την αναγκαιότητα αυτής της εμφάνισης στην όλη στρατηγική. Για να καλύψει ο άνθρωπος τις εσωτερικές του ανάγκες, πίστευε πάντα σε μία ανώτερη δύναμη, όπως είναι ο Θεός. Μπορούσε ο Θεός να δώσει λιγότερα και να βαδίσουμε πάλι την ίδια πορεία; Η απάντηση είναι και πάλι απλή: δεν μπορούσε να δώσει λιγότερα. Αυτό συμβαίνει, γιατί στην αρχή παραδεχθήκαμε ότι η Αίγυπτος ήταν το μεγάλο σχολείο των λαών. Όλοι οι λαοί άντλησαν γνώση που την πολλαπλασίασαν με το πέρασμα του χρόνου.

Όταν ένας από τους λαούς, που άντλησαν γνώση από την Αίγυπτο, είναι κι οι Έλληνες του βήματος πέντε, απαιτείται η γνώση, που δόθηκε από το Θεό, να είναι ανίκητη. Όταν

η γνώση της Αθήνας άγγιξε το τέλειο, όσον αφορά τη μελέτη του ανθρώπου και της κοινωνίας, έπρεπε να υπάρχει μία γνώση ακόμα πιο μεγάλη, για να μην καταλήξει ο άνθρωπος στην αθεΐα. Οι ελεύθεροι άνθρωποι θέλουν αποδείξεις και όχι μυστήρια. Όταν ο άνθρωπος ψάχνει μέσα στον εαυτό του, βρίσκει το Θεό, αλλά παράλληλα βελτιώνει και τη ζωή του, αφού ανακαλύπτει και τις ανάγκες του. Όταν όμως έχει αυτήν τη γνώση, αμφισβητεί συστήματα που ταπεινώνουν τον άνθρωπο. Έτσι, αν η γνώση της Αιγύπτου δεν ήταν τεράστια, θα είχε νικηθεί κι ο άνθρωπος δε θα μπορούσε ν' ακολουθήσει τα επόμενα βήματα. Αν οι Έλληνες είχαν παγιώσει την άποψη ότι τα πάντα ξεκινούν και καταλήγουν στον άνθρωπο κι ότι αυτός ο ίδιος είναι υπεύθυνος για το μέλλον του, δε θα εισχωρούσαν στο χριστιανισμό, μ' αποτέλεσμα να παραμείνει μία ιουδαϊκή αίρεση και τίποτε παραπάνω.

Η πάλη των γνώσεων πραγματοποιήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, το αποτέλεσμα της οποίας είναι η γνώση που έχουμε σήμερα. Αυτός ήταν ο σκοπός της εμφάνισης του Θεού στην Αίγυπτο, η οποία ήταν ο χώρος, όπου ο Θεός επέλεξε τους εκλεκτούς του. Εκλεκτός = 30. Έδωσε γνώση άπειρη, που απετέλεσε το Κλειδί = 30, για όσους Τον αναζήτησαν και Βίβλος = 30, γι' αυτούς που προσπάθησαν να μάθουν το μέλλον. Αυτοί που καρπώθηκαν τα πνευματικά δικαιώματα αυτής της γνώσης, γνώρισαν το θάνατο και στη συνέχεια έγιναν οι ίδιοι ο θάνατος για την ανθρωπότητα. Θάνατος = 30. Η γνώση αυτή και η δύναμή της ήταν το Τέρας Μέδουσα = 30 για τον άνθρωπο. Σημαντικότερο στοιχείο του αιγυπτιακού πολιτισμού ήταν και οι πυραμίδες. Η μεγάλη πυραμίδα του Χέοπα, όπως θα δούμε σ' άλλο κεφάλαιο, είναι από μόνη της μία Βίβλος, που περιγράφει όλη την πορεία της ανθρωπότητας.

Το τρίτο βήμα λοιπόν, για να συνοψίσουμε, προσφέρει γνώση στον άνθρωπο, μέσω ενός οργανωμένου συστήματος. Η Αίγυπτος είναι η πηγή της σοφίας, αφού εκεί εμφανίστηκε ο Θεός κι εκεί επιβεβαιώνονται οι γραφές για το θάνατο σε περίπτωση επαφής με το θείο. Στην Αίγυπτο κλείνει κι ο πρώτος μεγάλος κύκλος που διανύει η ανθρωπότητα. Η τριαδικότητα του Θεού εμφανίζει το μεγαλύτερο μέρος της: αυτό του Πατέρα ως Πνεύμα.

Χαρακτηριστικό αυτού του κύκλου είναι η μετατροπή του ελεύθερου και δυνατού ανθρώπου —“κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν”— σε άβουλο ον. Ο απείθαρχος άνθρωπος, που κυριάρχησε στο ζωικό βασίλειο, χάρη στην ατομική ευφυΐα του, έγινε μέλος ενός μεγάλου ποιμνίου, που περιμένει να έρθει ένας σωτήρας. Ένας σωτήρας, που θα του ξαναδώσει πίσω τη χαμένη του ταυτότητα. Στην Ασία = 20 γίνεται η Αρχή =

20 της πορείας για τη Θέωση όλης της ανθρωπότητας. Ο Πατέρας όμως εμφανίζεται στην Αίγυπτο κι εκεί παραδίδει στον άνθρωπο το Κλειδί = 30, και τη Ράβδο = 30, με την οποία θα ποιμάνει ο Υιός Του τα έθνη. Μέχρι να συμβεί αυτό, ο άνθρωπος έχει χαρακτηριστικά προβάτου που οι εκάστοτε κρατούντες τ' οδηγούν στη σφαγή. Όταν ο Χριστός μιλά για ποιμνιο, δηλώνει καθαρά ότι αυτό δεν είναι ένα. Ο πρώτος κύκλος κλείνει έτσι με τη δημιουργία του ενός από τα ποιμνία, αυτό των προβάτων. Πρέπει λοιπόν ν' αναζητήσουμε και τα υπόλοιπα. Από την παρακμή της Αιγύπτου και μετά, το κέντρο βάρους του ανθρώπινου πολιτισμού δεν ξαναγύρισε στην Ασία. Ακολούθησε μία πορεία από την Ανατολή προς τη Δύση.

Τέταρτο μεγάλο βήμα και βάση του Δυτικού πολιτισμού είναι ο Μινωικός πολιτισμός. Δεν μπορεί να συγκριθεί σε ισχύ και πλούτο με τη μεγάλη Βαβυλώνα, ούτε σε γνώση με τη μοναδική Αίγυπτο. Τα κύρια στοιχεία που διακρίνουν τον πολιτισμό αυτό είναι η πολυπλοκότητα και η γραφειοκρατία. Αυτά τα δύο στοιχεία είναι κι αυτό που ζητά ο Θεός, απ' αυτόν τον πολιτισμό. Ο Θεός στον κύκλο αυτό, το δεύτερο του Υιού, δεν κάνει καμία απολύτως εμφάνιση ως Πνεύμα. Δεν εμφανίζεται καθόλου μ' αυτήν τη μορφή κι αυτό, γιατί δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να τρομάξει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος πρέπει ν' αναπτύξει τα χαρακτηριστικά του από μόνος του. Όλη η γνώση της Ανατολής μεταφέρθηκε στην Κρήτη. Είναι ο πολιτισμός, που πάντρεψε το μυστικισμό της Βαβυλώνας, τη γνώση της Αιγύπτου και τα χαρακτηριστικά του ελεύθερου ανθρώπου. Όλα αυτά τα στοιχεία αφέθηκαν στα χέρια του ανθρώπου. Όποια μεταφορά στοιχείων έγινε, έγινε από ανθρώπους. Δεν εμφανίστηκε ο Θεός ως Πνεύμα για να δώσει λύσεις. Υπήρχαν απλά κάποιοι, που μετέφεραν γνώση, είτε σωστή είτε λανθασμένη, απ' όλη την Ανατολή κι όλες αυτές οι γνώσεις είχαν ως αποτέλεσμα το Μινωικό πολιτισμό.

Αναφέρουμε παραπάνω ότι οι γνώσεις μπορεί να ήταν είτε σωστές είτε λανθασμένες. Μήπως άφησε ο Θεός να μεταφερθεί λανθασμένη γνώση; Αυτό ακριβώς είναι και το μυστικό. Όταν η γνώση μεταφέρεται, μέσω των ανθρώπων, τότε μπορεί να είναι λανθασμένη. Αυτό ακριβώς επιδίωκε κι ο Θεός. Η λανθασμένη γνώση ανατρέπεται, ξεπερνιέται κι ο άνθρωπος παγιδεύεται, προσπαθώντας να βρει μία λύση. Αν η γνώση ήταν τέλεια, όπως της Αιγύπτου, ο άνθρωπος δε θα μπορούσε ν' αγωνιστεί, γιατί δε θα μπορούσε να βελτιωθεί με τον καιρό, κάνοντας ορισμένα άλματα. Επίσης δε θα μπορούσε ν' αμφισβητήσει. Όταν αμφισβητεί ο άνθρωπος, τότε παράγει και τότε αισθάνεται δυνατός κι ελεύθερος. Όταν η επιρροή της Ασίας και των πολιτισμών της ωθεί στη δημιουργία ενός συστήματος που στηρίζεται στη γνώση, τότε ωφέλιμο και

θεική επιθυμία είναι η λανθασμένη γνώση. Το συγκεκριμένο σύστημα στηρίζει τη δύναμή του πάνω στη γνώση, αλλά αυτή η γνώση δεν είναι τέλεια για να σκοτώσει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος εργάζεται και το σύστημα τον εκμεταλλεύεται, μέχρι να εμφανιστεί μία νέα γνώση, που θ' ανατρέψει την προηγούμενη. Το σύστημα όμως δεν έχει φόβο, γιατί το μόνο που έχει να κάνει, είναι ν' αλλάξει τη γνώση του και όχι τη δομή του. Έτσι ο άνθρωπος ζει σε μία κατάσταση δουλείας, με την ψευδαίσθηση της ελευθερίας, επειδή ακριβώς δεν εμφανίζεται ο Θεός σ' ορισμένους "εκλεκτούς", οι οποίοι με τη γνώση τους θ' αποτελέσουν τ' αρχικά κύτταρα της δομής. Οι άνθρωποι ξεκινούν μία πορεία με σχεδόν κοινά δεδομένα. Όταν όμως υπάρχουν κοινά δεδομένα, οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν εξουσία κι ειδικότερα εξουσία που τους εκμεταλλεύεται. Τι συμβαίνει όμως όταν υπάρχουν μερικοί, που έχουν κάποιες γνώσεις και θέλουν να τις χρησιμοποιήσουν; Αυτοί, στην προκειμένη περίπτωση, εξαιτίας της πονηριάς τους, δημιουργούν συνθήκες που να τους εμφανίζουν σαν εκλεκτούς ενώ δεν είναι. Οι συνθήκες αυτές είναι προϊόντα γνώσης της Ανατολής και άμεσα εξαρτώμενες από το περιβάλλον που είναι εγκατεστημένο το σύστημα. Αυτοί είναι οι "εκλεκτοί" όχι από το Θεό, αλλά από τον εαυτό τους.

Η Αίγυπτος – στο προηγούμενο βήμα – αναφέραμε ότι δημιούργησε ένα ανθρώπινο δυναμικό, που είχε γνώσεις. Οι παραπάνω ψευδοεκλεκτοί εκμεταλλεύτηκαν αυτούς και τις γνώσεις τους. Οι Φοίνικες από την ανατολική πλευρά της Μεσογείου με την υπερκινητικότητα, που τους διέκρινε στον τομέα του εμπορίου πρόσφεραν τις εμπειρίες της Βαβυλώνας, παιδιά της οποίας ήταν κι οι ίδιοι. Έτσι τα βασικά συστατικά δόθηκαν στους Κρήτες. Από την Αίγυπτο δόθηκε γνώση ατελούς ποιότητας, κι από τη Βαβυλώνα εμπειρία στη διοίκηση. Το πρόβλημα όμως ήταν αλλού. Πώς θα μπορούσαν οι ψευδοεκλεκτοί να διατηρούν τα πνευματικά τους δικαιώματα; Μπορεί κάποιος να δώσει λύση στο πρόβλημα ενός ελεύθερου ανθρώπου κι έτσι να τον κάνει να τον αγαπήσει, δε μπορεί όμως να τον κλέβει συστηματικά και να τον θυσιάζει, όταν το επιθυμεί.

Ήταν αναγκαίο να βρεθεί ένας τρόπος να παγιδευτεί ο απλός άνθρωπος. Ο τρόπος βρέθηκε κι ήταν ο λαβύρινθος. Ανέπτυξαν μία τρομερά πολύπλοκη δομή και γραφειοκρατία, η οποία σε συνδυασμό με τη μεταφορά της γνώσης, μέσα απ' αυτή, ήταν αδύνατο να μην παγιδεύσει και τον πιο σοφό άνθρωπο. Τεράστια γνώση αμφίβολης ποιότητας, αλήθειες, ψέματα, δεισιδαιμονίες, προλήψεις, υλικές απολαβές, εξουσίες, ήταν οι πρωταγωνιστές του όλου σκηνικού. Οι ταυρομαχίες, που ήταν το αγαπημένο θέμα της μινωικής Κρήτης, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία αναπαράσταση της κοινωνίας της. Ο ταύρος, που συμβολίζει το δυνατό άνθρωπο ξεγελιέται από τον

ταυρομάχο, που συμβολίζει το σύστημα, και στο τέλος σκοτώνεται. Εδώ πρέπει ν' αναζητήσουμε το άλλο ποίμνιο του Θεού: το ποίμνιο των βοδιών. Είναι δυνατοί, ανεξάρτητοι μέσα στα πλαίσια του ποιμνίου, αλλά ελέγχονται. Το σύστημα τους ελέγχει και τους σκοτώνει, όποτε θέλει.

Η ανατροπή της γνώσης που αναφέραμε παραπάνω, δείχνει – το γνωστό και στις μέρες μας – ότι δε νικά πάντα ο ταυρομάχος. Σημασία έχει όμως ότι βρίσκεται πάντα κάποιος άλλος να τον αντικαταστήσει. Οι λέξεις που χαρακτηρίζουν το βήμα, είναι οι λέξεις Πορνεία = 40, και Διαφθορά = 40. Οι ψευδοεκλεκτοί εκμεταλλεύονται την αγάπη του ανθρώπου για το Θεό κι επειδή δεν μπορούν να χειριστούν το θέμα όμοια με την Ανατολή, των μεγάλων και δυσεπίλυτων προβλημάτων, παριστάνουν τους ταπεινούς δούλους του Θεού. Επειδή έχουν αρκετή γνώση του Θεού, μεταφέρουν τις δέθεν βουλές Του στους ανθρώπους. “Υπηρετούν” οι ίδιοι το Θεό, αλλά αυτό γι' αυτούς δεν είναι αρκετό κι έτσι πρέπει να Τον υπηρετήσουν και οι υπόλοιποι. Μ' αυτόν τον τρόπο αρχίζει και χτίζεται το σύστημα, δηλαδή η πόρνη, που παίρνει θηλυκή μορφή, για να παρουσιάζεται σαν μητέρα και ο λαός σαν παιδί της. Ο απών Θεός είναι ο μεγάλος Πατέρας, που οργίζεται, όταν δεν τον υπηρετούν. Επειδή όμως την εξουσία της πόρνης τη διαχειρίζεται άντρας, εμφανίζεται και μία άλλη λέξη που χαρακτηρίζει το βήμα, η λέξη Πόρνος = 40. Μία μητέρα δηλαδή, που φέρεται σαν άντρας, είναι “πόρνη” κι ο άντρας που υποδύεται τη γυναίκα μητέρα, “πόρνος”. Αναφερόμαστε σ' αυτές τις λέξεις, γιατί είναι λέξεις που εμφανίζονται στο Λόγο του Χριστού κι ειδικότερα σε στιγμές οργής. Εμφανίζονται άνθρωποι, που υποβάλλονται σε προσωπικές θυσίες, για να δείξουν ότι υπηρετούν το Θεό. Οι θυσίες αυτές ποτέ δεν τους ζητήθηκαν κι ήταν αποτέλεσμα της αμάθειας, του φόβου και της αναζήτησης της δόξας, μέσω του Θεού. Είναι οι Καταραμένοι = 40 αυτού του κόσμου, που αναπτύσσουν τη Θεολογία = 40, βάζοντας μέσα την προσωπική τους άποψη κι είναι Εχθροί = 40, και του Θεού και των ανθρώπων.

Ο Μινωικός πολιτισμός επιβεβαιώνει σε πρώτη φάση το μύθο της “Αρπαγής της Ευρώπης”. Εδώ έχουμε την πρώτη μεγάλη πορνεία στους ουρανούς. Ο ταύρος, ο οποίος συμβολίζει τον ελεύθερο άνθρωπο, ζήλεψε το σύστημα της Ανατολής και τ' άρπαξε, χωρίς να μεσολαβεί ο Έρως = 28 = Θεός. Από εκεί και πέρα η Ευρώπη εκτελεί πορνεία. Αυτό γίνεται, γιατί δίνει συνεχώς την εξουσία σε διάφορα χέρια, σε διάφορους πόρνους. Ευρώπη = 35 = Πύργος = Εκκλησία. Χτίζεται σιγά-σιγά μία δομή τεράστια της οποίας το στόχο πρέπει ν' αναζητήσουμε στην παραβολή της αμπέλου. Πορνεία επίσης έχουμε και στην ιστορία της Πασιφάης και του ταύρου του Ποσειδώνα.

Η Πασιφάν = Μοιχεία = Εξουσία = 37, σύζυγος του Μίνωα ερωτεύτηκε τον ταύρο. Πάλι χωρίς τη μεσολάβηση του έρωτα – που ταυτίζεται με το Θεό – αλλά με τη βοήθεια του Δαιδάλου, απολαμβάνει ανόσιο έρωτα. Καρπός αυτού του έρωτα είναι ο Μινώταυρος. Αυτό στη θεωρία των αριθμών σημαίνει ότι ο Ταύρος = Άνδρας = Άρσεν = Όφις = 27, έρχεται σ' επαφή με την εξουσία, χωρίς να μεσολαβεί ο έρωτας. Έρωτας = Θεός = 28. Έρωτας υπάρχει μόνον όταν αυτός που διαχειρίζεται την εξουσία έχει πλήρη γνώση κι αυτό είναι δυνατό μόνο για τον Υιό του Θεού. Σημασία έχει ότι, όταν η εξουσία έχει τα παραπάνω μέσα, που τα βρίσκουμε στην Καινή Διαθήκη, παράγει Μινώταυρους. Απ' αυτό το σύνθετο προέρχεται κι ο άνθρωπος, που θα οδηγηθεί στη Θέωση.

Ο Μινώταυρος είναι το σύνολο των χαρακτηριστικών του ανθρώπου, που γεννιέται και ζει μέσα στο σύστημα, χάνεται μέσα στους άπειρους διαδρόμους μ' ένα σχετικό βαθμό ελευθερίας, αλλά ποτέ έξω από το λαβύρινθο. Όταν ο Μινώταυρος βγει από το λαβύρινθο, τότε θα είναι ο άνθρωπος, που θα θεωθεί. Θα είναι ο άνθρωπος, που θα βγάλει και τους υπόλοιπους από το σκοτάδι που γνωρίζει τόσο καλά. Ο Μινώταυρος ως ον, είναι σύνθετος. Είναι μισός ταύρος, μισός άνθρωπος. Τα χαρακτηριστικά του ταύρου τον βάζουν στο ποίμνιο μ' όλες τις γνωστές συνέπειες, ενώ τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου είναι τα χαρακτηριστικά του Θεού-ανθρώπου. Ο άνθρωπος που θα γνωρίσει τη Θέωση, θα προέρχεται απ' αυτό το βήμα κι όχι από το τρίτο. Μινώταυρος = Μυστήριο = Άνθρωπος = Μνηστήρας = 49, και Θεός άνθρωπος = 77 = Υιός του Ανθρώπου = Αποφώλιον βρέφος = Ταύρος της Κρήτης.

Είναι απαραίτητο στην πορεία του ανθρώπου να υπάρξει ο Μινώταυρος. Ο Θεός, αν ήθελε, θα μπορούσε να βοηθήσει τον άνθρωπο πιο γρήγορα, χωρίς να υποστεί για γενιές αυτήν την ταπείνωση κι αυτήν την εκμετάλλευση. Αυτό όμως θα σήμαινε την τεχνολογική καθυστέρηση της ανθρωπότητας και άρα, όπως θα δούμε παρακάτω, θα σήμαινε την εγκατάλειψη από την πλευρά του ανθρώπου κάθε προσπάθειας για Θέωση. Ο άνθρωπος έπρεπε να μπορεί να πετά, να μπορεί να επικοινωνεί μ' όποιο σημείο του πλανήτη επιθυμεί, να μπορεί να κινείται με ταχύτητα πάνω από τη θάλασσα, μέσα σ' αυτήν κλπ. Όλα αυτά δε θα τα κατάφερνε ποτέ, σε περίπτωση που ο Θεός λύτρωνε τους ανθρώπους νωρίτερα απ' ό,τι είχε προγραμματίσει.

Επανερχόμενοι στη θεωρία μας, πρέπει να διαπιστώσουμε τι προσφέρει αυτό το βήμα στο σύνολο του θεϊκού Σχεδίου και γιατί δημιουργήθηκε. Στα προηγούμενα βήματα διαπιστώσαμε ορισμένα χαρακτηριστικά, που τα διαφοροποιούν μεταξύ τους, αλλά και

τα κάνουν απαραίτητα. Ο πολιτισμός της Βαβυλώνας εκμηδενίζει τον άνθρωπο και δημιουργεί ισχυρά συστήματα εξουσίας. Ο πολιτισμός της Αιγύπτου μεταφέρει τη γνώση για το Θεό οργανωμένα. Διαπιστώνουμε επίσης ότι το μοντέλο της Βαβυλώνας είναι συνεχώς επαναλαμβανόμενο, ενώ αυτό της Αιγύπτου μοναδικό. Ξεκαθαρίσαμε, γιατί το ένα είναι πριν από τ' άλλο και πώς λειτουργούν. Και γι' αυτό το βήμα, πρέπει να βρούμε πώς συνδέεται με την αλυσίδα. Δεχθήκαμε προηγουμένως, κι αυτό το δέχεται και η ιστορία, ότι είναι η αρχή του πολιτισμού της Ευρώπης. Ο σύγχρονος πολιτισμός της Δύσης ξεκίνησε από την Κρήτη. Εμφανίζεται μετά από τα προηγούμενα βήματα όχι λόγω συγκυριών αλλά, γιατί δανείζεται τα στοιχεία που τον συνθέτουν. Δεν μπορούσε να υπάρξει και να λειτουργήσει, χωρίς την έτοιμη γνώση που του παρείχε η Ανατολή. Με απλά ανθρώπινα εφευρήματα δεν είναι δυνατό να στηθεί ένας τέτοιος πολιτισμός.

Αν αυτοί ήταν οι λόγοι για τους οποίους δημιουργήθηκαν οι προηγούμενοι πολιτισμοί, ποιος είναι ο λόγος για τον οποίο δημιουργήθηκε ο Μινωικός πολιτισμός; Όπως αναφέραμε πιο πριν, όπου εμφανίζεται ο Θεός, ο άνθρωπος πεθαίνει, όχι βέβαια βιολογικά, αλλά ως ον που αγωνίζεται. Ο άνθρωπος, όταν γίνεται μοιρολάτρης, κάνει το ψυχικό του σθένος ν' αγωνιστεί. Πώς μπορεί ν' αγωνιστεί και να παλέψει, όταν αντιλαμβάνεται ότι όλα είναι προκατασκευασμένα, όταν αντιλαμβάνεται την έννοια του "απείρου" και του "αιωνίου" κι αυτός ο ίδιος αισθάνεται θνητός, μικρός κι ανίκανος; Μέσα από το ποίμνιο των προβάτων είναι αδύνατο να ξεπηδήσει δύναμη, ικανή ν' ανατρέψει το σύστημα την κατάλληλη στιγμή. Αυτός είναι ο λόγος, για τον οποίο το ποίμνιο του Θεού δεν είναι ομοιογενές. Το ποίμνιο των βοδιών είναι αυτό, που έχει αποστολή ν' αγωνιστεί. Από τη στιγμή που το ποίμνιο αυτό είναι δυνατό να καταστρέψει το σύστημα, δημιουργείται η ανάγκη ελέγχου του. Το σύστημα πρέπει να συντηρηθεί όσο διάστημα είναι αυτό απαραίτητο για την ολοκλήρωση τού Σχεδίου. Άρα το ζητούμενο είναι να δημιουργηθεί ένα νέο σύστημα, που να παγιδεύει κι αυτό το ποίμνιο. Πρέπει να είναι πανίσχυρο ως δομή, αλλά να μη σκοτώνει τον άνθρωπο· να μπορεί προοδευτικά ν' αυξάνει τη δυσκολία του να ξεπεραστεί και όχι να υψώνεται σαν αδιαπέραστος τοίχος μπροστά στον άνθρωπο· να δίνει στον άνθρωπο γνώση κι αυτός να δουλεύει και να τη βελτιώνει. Το σύστημα πρέπει αυτήν τη βελτιωμένη γνώση να τη χρησιμοποιεί πάλι και να γίνεται πιο δυνατό, ώστε ν' αναγκάσει τον άνθρωπο να κυνηγάει τη σκιά του· να τον αναγκάσει να χτίσει διαδρόμους για να βγει, χωρίς να το κατορθώνει· να τον αναγκάσει δηλαδή να χτίσει το λαβύρινθο. Το μοντέλο του Μινωικού πολιτισμού είναι κι αυτό συνεχώς επαναλαμβανόμενο. Αν η Βαβυλώνα παγιδεύει το πρώτο ποίμνιο, η μινωική Κρήτη παγιδεύει το δεύτερο. Το μοντέλο αυτό

φτιάχτηκε για να δοθεί στο σύστημα η δυνατότητα να μεταλλάσσεται. Κάθε ανατροπή του, αντί να το εξασθενεί, το ισχυροποιεί. Νέα γνώση ανατρέπει την παλιά και γίνεται ολοένα και πιο σύνθετο. Είναι ένα σύστημα ανίκητο. Μπορεί ο άνθρωπος να φωνάζει μέσα στους διαδρόμους, όσο θέλει ότι “ο βασιλιάς πέθανε” και το μόνο που θα σημαίνει είναι: “ζήτω ο νέος βασιλιάς”.

Η σημασία αυτού του βήματος είναι τεράστια, γιατί, ελέγχοντας τους ανθρώπους, συσσωρεύει γνώση. Αν αυτή η γνώση βρεθεί στα χέρια της εξουσίας, όχι μόνον ελέγχει τους ανθρώπους που πολεμούν το σύστημα, αλλά είναι δυνατό να παγιδεύσει κι αυτούς που το νίκησαν. Αυτό βέβαια θα το δούμε σε άλλο σημείο, όπου θα αναλυθεί η περίπτωση της παγίδευσης των Ελλήνων. Αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ είναι ότι, εξαιτίας των μεταλλάξεων, παράγεται γνώση και συγκεντρώνεται στα χέρια της εξουσίας.

Για να μπορέσει ο αναγνώστης να καταλάβει τι σημαίνει μετάλλαξη, που αντί να εξασθενεί το σύστημα το ισχυροποιεί, πρέπει να δει την περίπτωση της Γαλλικής Επανάστασης. Είχαμε ένα σύστημα απάνθρωπο, που στήριζε την εξουσία του βασιλιά και του κλήρου. Οι εκμεταλλευτές ήταν απόλυτα ορατοί. Τα πρόβατα δεν τους έβλεπαν, τους έβλεπαν όμως τα βόδια. Ανατρέπεται το σύστημα, τα βόδια αλλάζουν θέσεις μεταξύ τους και δε δημιουργείται καμία νέα κατάσταση για το σύνολο του κόσμου. Κανένας δεν κέρδισε τίποτε, αυτό που έχασαν όμως, ήταν αυτό που είχαν, δηλαδή την οπτική επαφή με τους εκμεταλλευτές και τη λύση του προβλήματος. Το σύστημα χωρίς ν' αλλάξει τίποτε, όσον αφορά τη δομή του, έγινε πολύ πιο ισχυρό, εφόσον εξαλείφθηκαν ορισμένα μειονεκτήματά του. Ο απλός κόσμος νομίζοντας ότι κατάφερε κάτι σημαντικό, ξανάσκυψε το κεφάλι κι υποτάχθηκε εκ νέου, αυτήν τη φορά οικειοθελώς, για να στηρίξει την υποτιθέμενη κατάκτηση. Μπορεί εύκολα να φανταστεί κάποιος, πόσο πολύ διασκέδασαν στα παλάτια τους αυτοί, που εξουσίαζαν τον κόσμο, βλέποντάς τον να ξεχύνεται στους δρόμους και να πανηγυρίζει τη μεγάλη κατάκτησή του. Άνθρωποι με χιλιάδες προβλήματα, ακόμα κι αυτό της επιβίωσης, στήθηκαν σε δρόμους και πλατείες ν' ακούν ανθρώπους να μιλούν για τη νίκη του λαού· ανθρώπους, που είναι κλέφτες, που έχουν εξασφαλίσει το μέλλον τους και το μέλλον των παιδιών τους. Εδώ είναι η τραγική ειρωνεία, εδώ είναι το μεγάλο προσόν του μοντέλου αυτού. Αναγκάζει τα θύματα να χειροκροτούν τους ψεύτες και τους κλέφτες. Στη Βαβυλώνα τουλάχιστον, ο άνθρωπος μισεί τους άρχοντες και δεν τους χειροκροτεί οικειοθελώς.

Μελετώντας το σύστημα αυτό, προσπαθούμε να καταλάβουμε πού στηρίζεται και πώς είναι δομημένο. Είπαμε στην αρχή ότι είναι πολύπλοκο και γραφειοκρατικό. Πώς το

εξυπηρετούν αυτά τα χαρακτηριστικά; Όταν ένας λαός επαναστατεί, τότε θεωρητικά όλα ανατρέπονται, πώς όμως ξαναδημιουργείται το σύστημα αυτό ίδιο κι ακόμα πιο ισχυρό; Είπαμε ότι αυτό το μοντέλο είναι δημιούργημα των δύο προηγούμενων βημάτων· εκεί πρέπει ν' αναζητήσουμε τη λύση. Η λύση πράγματι έρχεται από την Αίγυπτο. Το σύστημα αυτό, όπως και της Αιγύπτου, μοιράζει γνώση. Γνώση όχι αρκετή για να κάνει κάποιον σοφό, αλλά να τον ξεχωρίσει από τους υπόλοιπους, που δεν τη διαθέτουν. Σ' αυτούς δίνει ψίχουλα υπεραξίας, μπροστά στην υπεραξία που εισπράττουν οι άρχοντες, αλλά αρκετή ώστε να βελτιώσουν αισθητά το επίπεδό τους. Αυτοί είναι πρόθυμοι ν' αγωνιστούν σε κάθε στιγμή γι' αυτά τα δικαιώματα υπέρ του συστήματος. Όταν τυχαίνει το σύστημα να είναι πολύπλοκο, τότε υπάρχει μεγάλη ανάγκη εξειδίκευσης. Οι υπεραξίες μοιράζονται σ' ανθρώπους ειδικευμένους σ' ορισμένες εργασίες, που εξυπηρετούν βασικές λειτουργίες του συστήματος. Αυτή η εξειδίκευση τους κάνει απαραίτητους. Αυτό γίνεται εύκολα αντιληπτό αν σκεφτεί κάποιος, πώς σε περίπτωση απεργίας μπορούν να παραλύσουν ένα ολόκληρο κράτος μερικές μόνον εκατοντάδες ανθρώπων. Αυτό γίνεται, γιατί δεν μπορούν ν' αντικατασταθούν αυτόματα. Δεν υπάρχουν άλλοι, που να έχουν τις ειδικές εκείνες γνώσεις που θα έπρεπε να έχουν ως αντικαταστάτες. Η εκπαίδευση απαιτεί χρόνο και η μόνη λύση είναι η διαπραγμάτευση, εφόσον οι κίνδυνοι από μία παράλυση είναι μεγάλοι.

Ας υποθέσουμε ότι γίνεται μία επανάσταση και οι επαναστάτες ανατρέπουν την υπάρχουσα ηγεσία, επειδή αυτή παρουσιάζει φαινόμενα διαφθοράς κι εκμετάλλευσης. Αν αποφασίσουν να καταργήσουν την υπεραξία λόγω πνευματικών δικαιωμάτων, έρχονται σε σύγκρουση με τους παραπάνω κυρίους. Αν δε διαπραγματευτούν, επέρχεται το χάος και κινδυνεύει σε κάθε στιγμή η επανάσταση, λόγω της δυσφορίας που θα προέλθει από το λαό, αφού θα παραλύσουν τα πάντα. Πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις, εμφανίζονται πονηροί άνθρωποι, που εκμεταλλεύονται αυτήν τη δυσφορία. Αν διαπραγματευτούν και δεν ξεριζώσουν την υπεραξία, τότε επανερχόμαστε στην παλιά κατάσταση με νέα πρόσωπα. Ένας άνθρωπος, ο οποιοσδήποτε, που θ' αναλάβει εξουσία η οποία στηρίζεται σε τέτοια δομή, είναι αδύνατο να μη διαφθαρεί. Είναι αδύνατο να μη γίνει δούλος της εξουσίας, είναι αδύνατο να μην κάνει και το χειρότερο συμβιβασμό, για να κρατηθεί ψηλά.

Αυτό είναι το μοντέλο, που φτιάχτηκε για να μετατρέψει τους Εκλεκτούς (-οι) = 30, σε Πόρνους (-οι) = 40. Μόνον απ' αυτό το μοντέλο μπορεί να οδηγηθεί ο άνθρωπος στο βήμα 5, στο βήμα της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει πρώτα να συμβούν ορισμένα πράγματα, που είναι απολύτως αναγκαία. Πρέπει το

μοντέλο να παγιδεύσει τους Αχαιούς (-οι) = 30, και να τους κάνει Πόρνους (-οι) = 40. Πρέπει να παγιδεύσει τον αρχηγό τους με τ' όνομα Αγαμέμνων = 30, και να το μετατρέψει σε Αγαμέμνονας = 40. Να οδηγήσει τους Τιτάνες = 30, στην Τιτανομαχία = 40. Πρέπει όλοι να γίνουν Καταραμένοι = 40.

Στα προηγούμενα βήματα βασικό μας μέλημα ήταν να συνδέσουμε το Θεό, με τα όσα συνέβησαν. Αυτό πρέπει να γίνει και στο συγκεκριμένο βήμα. Αν απλοί άνθρωποι δημιούργησαν αυτήν τη δομή, τότε πού βρίσκεται η θεία παρέμβαση; Αν ο Θεός ήθελε συγκεκριμένα αποτελέσματα, πώς θα μπορούσε να τα πάρει και ποια ακριβώς θα ήταν; Είναι ανάγκη να υπάρχει μία προκαθορισμένη πορεία για να έρθουν τα συγκεκριμένα αποτελέσματα· να γίνουν ορισμένα πράγματα με τη σειρά που πρέπει και να υπάρχει μία γνώση. Αν υποθέσουμε ότι το βήμα 4 είναι ο λαβύρινθος, τότε πρέπει να υπάρξει κι ο αντίστοιχος Μινώταυρος. Ποιος είναι όμως ο Μινώταυρος και τι του ζητείται να κάνει; Εφόσον ιστορικά ο Μινωικός πολιτισμός μετά την ακμή του αποτέλεσε τη βάση του Μυκηναϊκού πολιτισμού, τότε υποθέτουμε ότι ο Μινώταυρος είναι οι άνθρωποι, που ανέπτυξαν αυτόν τον πολιτισμό. Πρέπει να περιμένουμε να συμβούν σ' αυτόν τον πολιτισμό συγκεκριμένα πράγματα, αν δεχτούμε ότι ο Θεός επεμβαίνει. Ο Μινώταυρος έχει μία αποστολή και είναι αναγκαίο να την εκπληρώσει. Πρέπει ν' αναζητήσουμε γεγονότα που προηγήθηκαν, για να πάρουμε κάποια συγκεκριμένα αποτελέσματα. Όλα αυτά είναι απαραίτητο να τ' αξιολογήσουμε και να τα συνδέσουμε μεταξύ τους. Η αξιολόγηση πρέπει να γίνει με κριτήριο μία παγκοσμιότητα, εφόσον η επέμβαση από πλευράς Θεού δεν μπορεί να έγινε μόνον και μόνο για ν' αποκτήσει ένα βασίλειο μεγαλύτερη αίγλη και δύναμη από ένα άλλο. Η επέμβαση πρέπει να δείχνει τον άνθρωπο, πρέπει να τον βοηθά. Χωρίς να χρειαστεί να ψάξουμε ιδιαίτερα, εύκολα μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι το πιο σημαντικό γεγονός, που πραγματοποιήθηκε σ' αυτόν τον πολιτισμό, είναι ο Τρωικός πόλεμος.

Τι όμως μπορεί να επιδιώκει ο Θεός μέσα απ' αυτόν τον πόλεμο και πώς κατορθώνει να το πάρει; Η ιστορία δέχεται τη διεξαγωγή αυτού του πολέμου και υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία, που το αποδεικνύουν. Ήθελε ο Θεός να καταστρέψει την Τροία και να βοηθήσει τους Αχαιούς; Τι ακριβώς μπορεί ν' αναζητά, μέσα από έναν πόλεμο; Πάλι πρέπει να σκεφτούμε μ' αντίθετη φορά, για να βρούμε κάποια εξήγηση. Είπαμε ότι το κάθε βήμα εξαρτάται άμεσα από το προηγούμενο κι αν ακολουθούμε τη σωστή σειρά, πρέπει να βρούμε αυτήν την εξάρτηση. Η μεγάλη Αθήνα δημιούργησε έναν πολιτισμό, που δεν είχε καμία σχέση ποιοτικά με τον πολιτισμό της Κρήτης και των Μυκηνών. Αν συγκρίνουμε τους πολιτισμούς μεταξύ τους, φτάνουμε ξανά σ' αδιέξοδο.

Επομένως πρέπει ν' αλλάξουμε επίπεδο και να δούμε άλλα στοιχεία, δευτερεύοντα. Ποιοι ήταν αυτοί, που έφτιαξαν αυτόν τον πολιτισμό; Τι κοινό έχουν μεταξύ τους οι άνθρωποι που τον δημιούργησαν και πώς είναι δυνατό να επηρεάζονται σαν σύνολο από το Μυκηναϊκό πολιτισμό;

Όλοι οι Αθηναίοι ήταν Έλληνες κι είχαν κοινή θρησκεία και κοινή παιδεία. Όταν σκεπτόμαστε την αρχαία Ελλάδα, σκεπτόμαστε κατ' αρχήν τη θρησκεία της. Εμείς γνωρίζουμε ότι ο Θεός είναι Ένας. Αυτοί που δημιούργησαν το μεγάλο αυτόν πολιτισμό, που είναι ανώτερος από το σύγχρονο, πώς ήταν δυνατό να είναι ειδωλολάτρες και πολυθεϊστές; Αν ο Θεός, ο Ένας, δημιουργεί τα πάντα, τι σχέση μπορεί να έχει μ' αυτόν τον πολιτισμό; Για να έχει κάποιος γνώση για το Θεό, πρέπει να του την έχει δώσει ο Ίδιος ο Θεός. Πώς ανακάλυψαν οι Έλληνες το Δωδεκάθεο και πώς αυτό, αν δεν έχει σχέση με τον αληθινό Θεό, επικράτησε και φώτισε ένα λαμπρό πολιτισμό; Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η λύση. Οι Έλληνες στηρίζουν την εθνική τους ταυτότητα, στο ότι είναι απόγονοι των Αχαιών. Τα στοιχεία της θρησκείας και της παιδείας τους τ' αντλούν από δύο συγκεκριμένα έργα. Την Ιλιάδα και την Οδύσσεια. Ο μεγάλος τραγικός της Αθήνας του φωτός, ο Αισχύλος, είπε για τον εαυτό του και τους υπόλοιπους δημιουργούς ότι παίρνουν από τα ψίχουλα του μεγάλου τραπέζιού του Ομήρου. Τα δύο αυτά Έπη περιγράφουν κάτι συγκεκριμένο. Το συγκεκριμένο γεγονός είναι ο Τρωικός πόλεμος. Έτσι βρίσκουμε κάτι κοινό ανάμεσα στα δύο βήματα. Επιστρέφοντας πάλι στο τέταρτο και γνωρίζοντας ποιοι είναι οι πρωταγωνιστές, αναρωτιόμαστε τι μπορεί να ήθελε ο Θεός. Με την Τροία βέβαια δεν είχε πρόβλημα, αλλά Αυτός ήταν, που προκάλεσε τον πόλεμο. Τα πράγματα τώρα πλησιάζουν το ένα τ' άλλο και μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ο Θεός προκάλεσε το συγκεκριμένο πόλεμο, για να υπάρξουν τα δύο Έπη που προαναφέραμε. Το ζητούμενο δεν είναι ο πόλεμος, αλλά η περιγραφή του από το μεγάλο Όμηρο. Το δώρο του Θεού είναι ο Όμηρος και όχι η νίκη στην Τροία.

Σ' αυτό το σημείο όμως αντιμετωπίζουμε πάλι ένα γνωστό μας πρόβλημα: άλλοι μπορούν να δεχτούν την άποψή μας κι άλλοι όχι. Γι' αυτό πρέπει ν' αποδείξουμε ορισμένα πράγματα. Αν ο Όμηρος πρόσφερε ένα δώρο του Θεού στον άνθρωπο, τότε πρέπει να μιλά την ίδια γλώσσα μ' Αυτόν. Πρέπει να βρούμε, αν αυτά τα Έπη είναι γραμμένα με τον ίδιο τρόπο, με τον οποίο είναι γραμμένη η Αποκάλυψη ή το Ευαγγέλιο. Αν αποδειχθεί αυτό, τότε θα διαπιστώσουμε ότι και το Δωδεκάθεο είναι δοσμένο στον άνθρωπο από τον Ίδιο το Θεό. Πρέπει να δούμε τι ακριβώς επιδιώκει ο Θεός μέσα απ' αυτά τα έργα και τι προσφέρουν αυτά τα έργα στον άνθρωπο. Αφού ο

Θεός είναι Παντοδύναμος, γιατί προκάλεσε έναν πόλεμο, στον οποίο σκοτώθηκαν τόσοι άνθρωποι και δεν έδωσε τα έργα αυτά απευθείας πάλι μέσω του Ομήρου; Γιατί έπρεπε να γίνει αυτή η θυσία; Μήπως, για να παγιώσει την άποψη στους ανθρώπους ότι είναι η περιγραφή κάποιου ιστορικού γεγονότος, ενώ τα Έπη είναι κάτι άλλο; Μήπως τα Έπη είναι μία προφητεία ακριβείας; Μήπως οι Έλληνες δεν έπρεπε να έχουν γνώση των όσων κακών ακολουθούν; Εδώ επιβεβαιώνεται η θεωρία μας ότι ο Θεός δε θέλει να τρομάξει τους Έλληνες.

Η ανάλυση των δύο Επών θα γίνει σ' άλλο κεφάλαιο. Εδώ αναφερθήκαμε απλά, για να συνδέσουμε δύο βήματα μεταξύ τους. Για να πάρει όμως μία ιδέα ο αναγνώστης, θ' αναφερθούμε στους δύο ήρωες των δύο Επών. Ο αγαπημένος των Ελλήνων, που είναι κι ο πρωταγωνιστής στην Ιλιάδα, είναι ο Αχιλλέας. Ο Αχιλλέας όμως που θυσιάζεται για να πέσει η Τροία, ως αριθμός ισούται με 33, που γνωρίζουμε πού παραπέμπει. Ο άλλος μεγάλος ήρωας, που είναι ο ίδιος υπεύθυνος για την πώση της Τροίας, αλλά κι ο πιο βασανισμένος, είναι ο Οδυσσέας. Το όνομά του ισούται με 45. Ο αριθμός αυτός μας οδηγεί κατευθείαν στο Μεσσία, ενώ ο άλλος αριθμός του ήρωα ισούται με 46, που γνωρίζουμε επίσης πού οδηγεί: Οδυσσεύς = 46 = Χριστός.

Αφού δεχόμαστε ότι τα Ομηρικά Έπη είναι γραμμένα στη γλώσσα των αριθμών, για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε την περιγραφή των βημάτων, φτάνουμε στο πέμπτο και τελευταίο βήμα. Είναι το τελευταίο, γιατί, όπως αναφέραμε στην αρχή και με βάση τη θεωρία μας, είναι το πιο υψηλό σημείο στο οποίο μπορεί να φτάσει η κοινωνία ως σύνολο ανθρώπων. Τα υπόλοιπα βήματα δεν έχουν σχέση με μορφές και μοντέλα κοινωνιών, όπως τα βήματα που περιγράψαμε. Το ένατο βήμα, η Θέωση, που αφορά θεωρητικά το σύνολο των ανθρώπων, έχει να κάνει με τον κάθε άνθρωπο-Θεό ως μία μονάδα, ενώ η κοινωνία που προβλέπεται γι' αυτόν, είναι αυτή του βήματος πέντε. Η κοινωνία της Αθήνας του 5^{ου} αιώνα είναι δημιούργημα του ανθρώπου. Ο Θεός δημιούργησε τις συνθήκες, που οδήγησαν τον άνθρωπο στο σημείο αυτό. Έδωσε γνώση στον άνθρωπο να δημιουργήσει διάφορα μοντέλα κοινωνιών. Παγίωσε την άποψη, μέσα στο μυαλό του ανθρώπου, ότι μόνον οι δομές δίνουν τη δύναμη στον άνθρωπο να λειτουργεί ως σύνολο και ν' αναπτύσσει τεράστιες δυνάμεις, που μπορούν να δαμάσουν ακόμα και τα φυσικά φαινόμενα.

Η Αθήνα, με τον τρόπο που λειτουργούσε, ποτέ δε θα ήταν σε θέση να δαμάσει το Νείλο, τον Ευφράτη, να κτίσει πυραμίδες και γενικά ν' αναπτύξει τεχνολογία υψηλής στάθμης. Όλα αυτά απαιτούν “εξουσία” κι αυτή είναι μία λέξη, που δεν ταιριάζει στον

πολιτισμό της Αθήνας. Για ν' αναπτυχθεί μία δομή, πρέπει να ταπεινωθεί ο άνθρωπος, να χάσει ορισμένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του και να μάθει να ζει σαν ένα απλό όργανο. Ένας διοικητικός υπάλληλος δεν πρέπει να σκέφτεται, παρά να κάνει μία συγκεκριμένη εργασία και να εκτελεί εντολές. Αν σκεφτεί κι αναλάβει μία πρωτοβουλία, ως προϊόν αυτής της σκέψης, το πιο πιθανό είναι να χάσει τη δουλειά του. Ο ελεύθερος άνθρωπος έχει βασικό χαρακτηριστικό να σκέφτεται, επομένως ο υπάλληλος αυτός δεν είναι ελεύθερος άνθρωπος. Περιορίζεται. Όσο πιο σκληρή κι αυταρχική είναι η κοινωνία, τόσο πιο περιορισμένος είναι ο άνθρωπος. Όμως ο άνθρωπος της Αθήνας είναι Ελεύθερος = 50. Μπορεί να σκέφτεται και να κρίνει. Αυτή η ελευθερία είναι αυτή, που παράγει τη δημοκρατία.

Για να φτάσει κάποιος στη δημοκρατία, πρέπει να εξασφαλίσει αρχικά συνθήκες ελευθερίας κι έπειτα ν' αναζητά το σύνολο των όσων είναι δυνατό να προσφέρει ένα κοινωνικό σύστημα. Μόνον κατ' αυτήν τη φορά δημιουργείται δημοκρατία. Οι σημερινές δημοκρατίες είναι ψεύτικες δημοκρατίες, γιατί δεν ακολουθούν τη σωστή φορά. Οι άνθρωποι της εξουσίας, αφού εξασφαλίσουν την επιβίωση του συστήματος – και άρα τα δικαιώματά τους – όταν δεν έχουν άλλες επιλογές κάτω από τις πιέσεις του λαού, ονομάζουν “διά νόμου” το πολίτευμα δημοκρατικό και βάζουν τον άνθρωπο να παλεύει μέσα στις δομές του για ελευθερία. Όταν όμως, όπως συμβαίνει συνήθως, οι δομές κι οι εξουσίες είναι πανίσχυρες, τότε την ελευθερία την καθορίζουν στο επίπεδο που τις βολεύει. Το πρότυπο της δημοκρατίας είναι η Αθήνα, μοναδική κι αξεπέραστη. Κανένα δημοκρατικό πολίτευμα, από τότε μέχρι σήμερα, δεν έχει καταφέρει ούτε να την πλησιάσει. Όλα αυτά αναφέρονται όχι σαν έπαινος για την Αθήνα, που δεν έχει αυτήν την ανάγκη, αλλά για να καθορίσουμε ένα πεδίο σκέψης. Να βρούμε, γιατί δεν ξεπεράστηκε και πώς μπορούμε να την πλησιάσουμε. Πρέπει να εντοπίσουμε ορισμένα χαρακτηριστικά και ιδιαιτερότητες, που μπορεί να καθιστούν αδύνατη αυτήν την προσέγγιση.

Η δημοκρατία είναι προϊόν ελευθερίας. Η ελευθερία έχει άμεση σχέση με το πνεύμα. Ο ελεύθερος άνθρωπος είναι σκεπτόμενος άνθρωπος. Ο άνθρωπος έχει κι ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό, είναι κοινωνικό ον. Ζει σε κοινωνίες, γιατί εκεί αισθάνεται ευτυχισμένος, εκεί μπορεί να βρει ό,τι αναζητά, από τον έρωτα μέχρι και την προστασία. Είναι αδύνατο να ζήσει μόνος του, γιατί τότε είναι δυστυχισμένος κι ανελεύθερος. Αυτό με μία πρώτη σκέψη φαίνεται άτοπο, αλλά είναι έτσι ακριβώς. Ένας άνθρωπος μόνος είναι σίγουρα “ανελεύθερος”. Χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο και όχι τον όρο “σκλάβος”, για να εντοπίσουμε τη διαφορά. Όταν ο άνθρωπος ζει μόνος, τότε όλα όσα

τον αφορούν, πρέπει να τα κάνει μόνος του. Η επιβίωση όμως είναι δύσκολη υπόθεση. Για ν' αντιμετωπίσει αυτήν τη δυσκολία, είναι απαραίτητο να δαπανήσει πολλαπλάσιο χρόνο απ' ό,τι θα δαπανούσε, αν ζούσε μέσα σε μία κοινωνία ανθρώπων. Η έλλειψη χρόνου τον μετατρέπει σ' ανελεύθερο. Γίνεται σκλάβος των αναγκών του. Ο ελεύθερος άνθρωπος πρέπει να έχει ελεύθερο χρόνο για να καλύπτει τις ανάγκες του σχετικά εύκολα και να ζει απαραίτητα μέσα σε μία κοινωνία.

Μέχρι τώρα είδαμε όλα τα μοντέλα των κοινωνιών, που έχουν αναπτυχθεί. Εφόσον ο άνθρωπος πρέπει να ζει σε μία κοινωνία, ας υποθέσουμε κι ας πούμε ότι παίρνουμε έναν τέτοιο ελεύθερο άνθρωπο και τον βάζουμε απευθείας σε μία από τις προηγούμενες κοινωνίες. Η κοινωνία που εξετάζουμε σε πρώτη φάση, είναι η τύπου Βαβυλώνας. Ο ελεύθερος άνθρωπος σκέφτεται και κατά συνέπεια κρίνει. Αν ο αυταρχικός βασιλιάς τού ζητήσει παραπάνω φόρους, θ' αρχίσει να φωνάζει. Αν του ζητήσει να πολεμήσει, γιατί έτσι έκρινε το σύστημα, θ' αρνηθεί. Αν αμείβεται λιγότερο από έναν ηλίθιο, επειδή έχει πνευματικά δικαιώματα κι είναι δούλος, θα κατακρίνει το σύστημα. Όταν όμως το σύστημα, στηρίζει τη δύναμή του στη δομή του, μέσω των πνευματικών δικαιωμάτων και βαστά τη μεγάλη μάζα του λαού στη φτώχεια, τότε υπάρχουν δύο ενδεχόμενα: ή ο ελεύθερος άνθρωπος να πείσει το λαό, με συνέπεια την επανάσταση και την ανατροπή του συστήματος, ή το σύστημα να τον σκοτώσει. Το πρώτο είναι απίθανο, το δεύτερο σίγουρο. Ο ελεύθερος άνθρωπος σ' αυτήν την κοινωνία όχι μόνον είναι δυστυχημένος, αλλά δεν κατορθώνει ούτε καν να επιβιώσει. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει κι αν μπει στο βήμα τρία.

Μελετώντας αυτόν τον άνθρωπο στο τέταρτο βήμα, βλέπουμε ότι μπορεί να επιβιώσει, αλλά κάτω απ' ορισμένες συνθήκες. Υπάρχει μία σχετική ελευθερία στο να σκέφτεται και να κρίνει, αλλά πρέπει να είναι και τυχερός. Αυτό σημαίνει ότι, αν το σύστημα είναι αρκετά ισχυρό και μοιάζει με τα πρώτα, τότε θα τον εξοντώσει σίγουρα. Αν είναι σε περίοδο χαλάρωσης και μεταλλάσσεται, τότε ο ελεύθερος άνθρωπος θα το νικήσει προς στιγμήν, αλλά αμέσως μετά αυτός ή κάποιος άλλος θα εξοντωθεί, από το νέο και πιο ισχυρό προϊόν της μετάλλαξης. Ελεύθεροι και σκεπτόμενοι άνθρωποι νίκησαν το σύστημα της φεουδαρχίας, αλλά οι ίδιοι είναι, που εξοντώνονται από το σύστημα, μέσα στο οποίο ζούμε μέχρι σήμερα.

Απ' όλα τα παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο ελεύθερος άνθρωπος ζει μόνο στη δημοκρατία. Αυτός την παράγει κι αυτή δημιουργεί συνθήκες για να τον προστατεύσει. Εδώ ακριβώς φαίνεται η ανάγκη ύπαρξης και δημιουργίας του βήματος τέσσερα. Μόνον

απ' αυτό, και κάτω από συνθήκες ωρίμανσης, γεννιέται η δημοκρατία. Επομένως είναι εντελώς φυσικό να εμφανιστεί αυτή στο συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο. Δε δημιουργήθηκε στην Ανατολή, όχι επειδή οι άνθρωποι ήταν ανίκανοι ή κατώτεροι, αλλά επειδή δεν προϋπήρχαν οι συνθήκες. Η δημοκρατία απαιτεί ταυτόχρονα και παιδεία. Η παιδεία όμως από μόνη της πρέπει να ενθαρρύνει τον άνθρωπο να τολμά και ν' αγωνίζεται, να κρίνει και ν' αμφισβητεί. Αν είναι ελεγχόμενη από το σύστημα, τότε παράγει δούλους. Η παιδεία των Ελλήνων βασίζεται στα Ομηρικά Έπη, επομένως εκεί πρέπει ν' αναζητήσουμε το σπέρμα που γεννά τον ελεύθερο άνθρωπο. Αν βρεθεί το σπέρμα, τότε αποδεικνύεται εν μέρει κι αυτό που αναφέραμε για το θείο δώρο. Στη γλώσσα των αριθμών υπάρχει ταύτιση, αφού Ομηρικά Έπη = Δωρεά του Θεού = 54.

Πώς μπορεί κάποιος απ' αυτά τα Έπη ν' αρχίσει να σκέφτεται ως ελεύθερος άνθρωπος; Πού βοηθούν αυτά τα Έπη το σύστημα και πού τον άνθρωπο; Αν αμφισβητούσαν το σύστημα, τότε θα τα είχε εξαφανίσει. Άρα εκεί μέσα υπάρχει μία τόσο λεπτή ισορροπία, που μπορεί να βοηθά το σύστημα στις επιδιώξεις του, αλλά να διατηρεί μία άσβεστη φλόγα, που να είναι ικανή να το ανατινάζει. Το σύστημα επωφελείται, γιατί τα Έπη είναι μία περιγραφή ενός πολέμου, του οποίου τα κέρδη είναι η γενεσιουργός αιτία της προόδου των Ελλήνων κι αυτό έγινε μέσα από μία κοινή προσπάθεια. Θαυμάσιοι αρχηγοί οδήγησαν απλούς ανθρώπους στη νίκη. Ο κόσμος αγαπάει πάντα τους ήρωες κι αυτή η αγάπη μεταφέρεται και στους εκάστοτε κρατούντες, που είναι υποτίθεται απόγονοί τους. Αν καταφέρει το σύστημα να περάσει στον κόσμο την ιδέα ότι είναι αναγκαία η εξουσία για την πρόοδο, μέσω μίας συγκεκριμένης παιδείας, τότε τη διατηρεί και την καλλιεργεί. Αυτός ήταν κι ο λόγος της λεπτής ισορροπίας που αναφέραμε και πριν. Το σύστημα καλλιεργήσε και διατήρησε μία βόμβα στα θεμέλια του.

Αναφέρουμε απλά τα λεπτά σημεία των δύο Επών, που θ' αναλυθούν καλύτερα στο αντίστοιχο κεφάλαιο. Στην Ιλιάδα, όταν ο αγαπημένος Αχιλλέας σηκώνει το σπαθί του εναντίον του αρχηγού Αγαμέμνονα, τρίζει συθέμελα η δομή του συστήματος. Αν η Αθηνά τον σταματάει τότε, δε σημαίνει ότι θα τον σταματάει πάντα. Στην Οδύσσεια, το βασικότερο σημείο είναι ότι ο θεϊκός Οδυσσέας γυρνάει στην Ιθάκη μόνος του. Όταν ο κόσμος αποτυπώνει ότι η μεγαλύτερη νίκη είναι αυτή του μοναχικού Οδυσσέα, τότε παύει να περιμένει – αν υπάρξουν οι συνθήκες – τη βοήθεια του συστήματος. Οι Ιουδαίοι της Παλαιάς Διαθήκης φτάνουν όλοι μαζί στη γη Χαναάν υπό την ηγεσία του Μωυσή. Από εδώ συμπεραίνει κάποιος ότι η παιδεία είναι αυτή, που προκαθορίζει τις τάσεις που έχει ο άνθρωπος μέσα σε μία κοινωνία. Όταν η γνώση που γεννά την

παιδεία προέρχεται αποκλειστικά και μόνον από το Θεό, τότε εύκολα διαπιστώνει κάποιος ότι δίνοντας ο Θεός γνώση διαφορετική στους ανθρώπους, επιδιώκει να τους ώθησει σε συγκεκριμένες, διαφορετικές κατευθύνσεις. Αυτές οι κατευθύνσεις αναγκάζουν τους ανθρώπους να παράγουν διαφορετικά πράγματα, το σύνολο των οποίων είναι απαραίτητο για την ώθηση του ανθρώπου στο βήμα εννέα. Αν δεχτούμε τη θεωρία για τις κατευθύνσεις, τότε δεχόμαστε ότι στους Έλληνες δόθηκαν τα συγκεκριμένα Έπη, για να δημιουργήσουν το πέμπτο βήμα. Έτσι πρέπει απαραίτητα να βρούμε κι άλλους λαούς που τους δόθηκαν διαφορετικά δεδομένα.

Αγνοώντας το τελευταίο, θ' ασχοληθούμε με το πέμπτο βήμα, που είναι αποκλειστικά δημιούργημα των Ελλήνων. Πρέπει να βρούμε το λόγο για τον οποίο δημιουργήθηκε τόσο άκαιρα, ώστε να εξαφανιστεί τόσο νωρίς όπως ήταν φυσικό και σε τι εξυπηρετούσε αυτή η παρουσία. Αν αυτό το βήμα είναι το τέλειο από πλευράς κοινωνίας, γιατί αφέθηκε από το Θεό να σβήσει τόσο εύκολα; Μήπως δημιουργήθηκε γι' αυτόν ακριβώς το λόγο; Πού και πώς συνέβαλε η Αθήνα στον πολιτισμό του ανθρώπου; Δεχθήκαμε στην ανάλυση των βημάτων ότι μία τέτοια κοινωνία, από τη στιγμή που παράγει ανθρώπους, απειλεί κοινωνίες τύπου Βαβυλώνας. Αν σήμερα δεχόμαστε ότι η κοινωνία μας μοιάζει εξαιρετικά με τον παραπάνω τύπο, τι απέγινε το κέρδος της Αθήνας; Αν δεν υπάρχουν σήμερα άνθρωποι της ίδιας ποιότητας και του αυτού μεγέθους, δε σημαίνει ότι η γνώση της Αθήνας δεν μπορεί να βοηθήσει. Εφόσον είναι γνωστές οι θεωρίες των φιλοσόφων, αυτό σημαίνει ότι οι άνθρωποι, που κατανοούν τις θεωρίες τους και τις υιοθετούν, είναι όμοιοί τους. Ποιοι είναι όμως αυτοί οι άνθρωποι και γιατί δε βοηθούν τον κόσμο; Μήπως είναι κι αυτοί θύματα του συστήματος; Μήπως μπήκαν κι αυτοί στο σύστημα διανομής υπεραξίας; Ό,τι και να συμβαίνει, αυτό που έχει σημασία, είναι ότι η γνώση υπάρχει, αλλά δε χρησιμοποιείται για το γενικό συμφέρον.

Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα, είναι να βρούμε πώς λειτουργούσε η Αθήνα τι ακριβώς πρόσφερε στον άνθρωπο και γιατί ήταν ένας από τους κρίκους της αλυσίδας που μελετάμε. Σύμφωνα με τη θεωρία των αριθμών, βλέπουμε ότι το βήμα πέντε είναι ένας Θησαυρός = 50, είναι ένας Μαργαρίτης = 50. Από εδώ συμπεραίνουμε ότι το βήμα αυτό δημιουργήθηκε για να υπάρξει ως θησαυρός. Ο θησαυρός όμως δεν είναι απαραίτητο ότι δίνεται αμέσως και υπάρχει πάντα η δυνατότητα να μείνει κρυμμένος από κάποιους που μπορούν να τον κρύψουν, αποκομίζοντας οφέλη. Αυτοί που μπορούν να τον κρύψουν, είναι πάντα αυτοί που έχουν εξουσία, όλοι αυτοί που σε περίπτωση πρόσβασης του ανθρώπου σ' αυτόν το θησαυρό χάνουν δικαιώματα, εξουσίες κι υλικό πλούτο. Εφόσον δεχόμαστε ότι οι κοινωνίες ποτέ δεν άγγιξαν το

πρότυπο της Αθήνας, τότε στην καλύτερή τους μορφή, βρίσκονται στο βήμα τέσσερα. Έτσι καταλαβαίνουμε ότι, εφόσον υπάρχει παγκόσμιος φορέας εξουσίας, αυτοί που έχουν τα νύια, μέσω αυτού του θησαυρού, ελέγχουν τις μεταλλάξεις του βήματος τέσσερα. Κάποιοι που έχει τη γνώση των συνθηκών, που οδήγησαν στο βήμα πέντε, είναι δυνατό να ελέγχει την κοινωνία και να μην αφήνει τις συνθήκες να οδηγήσουν προς την κατεύθυνση εκείνη. Αν συνέβησαν τότε κάποιες μεταλλάξεις που εκτόνωσαν τη δυναμική φόρτιση, η γνώση τους και μόνον κάνει προβλέψιμες όλες τις πιθανές εκδοχές, μετά από ένα σημαντικό γεγονός που συμβαίνει στην κοινωνία μας. Αν κάποιοι προσπαθούσαν να φανταστούν, πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος μετά τη Γαλλική Επανάσταση, κάποιοι άλλοι γνώριζαν την ακριβή εικόνα του μέλλοντος. Η μόνη διαφορά είναι ότι η πορεία αυτή δεν είναι ατέρμονη, αλλά κάπου εξαντλούνται τα περιθώρια. Όταν εξαντληθούν παντελώς, τότε η κατάσταση είναι αυτή που περιμένουμε. Επέρχεται κατάσταση ωρίμανσης.

Όλα αυτά μας οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι η Αθήνα δημιουργήθηκε μ' αποκλειστικό σκοπό τη γνώση. Αν ο Θεός έδωσε στην Αίγυπτο τη γνώση για τον Εαυτό Του, η Αθήνα έδωσε στον κόσμο τη γνώση για τον Υιό Του, τον άνθρωπο. Για να υπάρξει εξουσία γενική και παγκόσμια, δεν αρκεί από μόνη της καμία γνώση. Οι γνώσεις είναι δύο. Η γνώση του Θεού δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους που εξουσιάζουν, να διατηρούν τα πνευματικά τους δικαιώματα και η γνώση της φύσης του ανθρώπου δίνει τη δυνατότητα ελέγχου του. Όλες οι ενέργειές του είναι προβλέψιμες και γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, κατευθύνεται μ' ασφάλεια από το σύστημα. Η Αθήνα δημιουργήθηκε αρκετά νωρίς, για να μπορέσει να βοηθήσει μ' αυτόν τον τρόπο στην πραγματοποίηση του Μυστικού Σχεδίου. Αν δεν είχε δημιουργηθεί τότε και συνέβαινε αυτό σε μία εποχή χρονικά πιο κοντά στη δική μας, όταν ο κόσμος ήταν ολόκληρος γνωστός και η επικοινωνία εύκολη υπόθεση, θα ήταν το τέλος. Δε θα μπορούσε καμία δύναμη ν' αναγκάσει τον άνθρωπο να μπει ξανά σ' άλλα βήματα. Δημιουργήθηκε κάτω από συνθήκες σκότους και φόβου, ώστε να μη μπορεί να ξαναλειτουργήσει. Κοινωνία αυτής της μορφής δεν μπορεί να επιβιώσει κάτω απ' αυτές τις συνθήκες. Οι μετακινήσεις των αρχαίων πληθυσμών με σκοπό τη λεηλασία και την εγκατάσταση σε καλύτερες γεωγραφικές θέσεις, έκαναν την Αθήνα τρωτή. Ο πλούτος της προκαλούσε το φθόνο και δεν μπορεί η δημοκρατία να λειτουργεί κάτω από την εξουσία του φόβου και των πολέμων. Ήταν θέμα χρόνου να καταρρεύσει η Αθήνα.

Η δημοκρατία στην Αθήνα λειτούργησε με τρόπο άψογο. Αυτό δε σημαίνει όμως απαραίτητα ότι κι οι θεσμοί ήταν άψογοι. Η δημοκρατία λειτουργεί μέσα σε καθεστώς

ισότητας κι ελευθερίας. Αυτά υπήρχαν ως δεδομένα, αλλά όχι για όλους. Υπήρχαν δούλοι, υπήρχε εκμετάλλευση κι ό,τι αυτά συνεπάγονται. Η θέση των γυναικών, λόγω των αναγκών του συστήματος, ήταν επίσης ισχνή. Μεταξύ των Αθηναίων υπήρχε ισότητα, υπήρχε ελευθερία, αλλά όλοι οι άνθρωποι, που κατοικούσαν την Αττική και τις πόλεις που έλεγχε η Αθήνα, δεν ήταν Αθηναίοι. Έτσι βλέπουμε ότι η πόλη αυτή είχε δύο πρόσωπα. Το πρώτο πρόσωπο που μας ενδιαφέρει είναι αυτό της δημοκρατίας, αλλά για ν' αναπτυχθεί, ήταν αναγκαίο να υπάρξουν πρώτα ορισμένες συνθήκες. Είναι αναγκαίο ο ελεύθερος άνθρωπος να διαθέτει χρόνο και η επιβίωσή του να είναι εύκολη υπόθεση. Εκείνη την εποχή όμως, τίποτε απ' αυτά τα δύο δεν ήταν δυνατό για τον απλό άνθρωπο. Ήταν απαραίτητο η κοινωνία της Αθήνας ν' αποκτήσει σκληρό πρόσωπο, να εκμεταλλευτεί τους ανθρώπους γύρω της, να καρπωθεί τους κόπους της δουλειάς τους, ώστε να μπορούν στη συνέχεια να ζουν μεταξύ τους με τρόπο δημοκρατικό οι άνθρωποι, των οποίων το επίπεδο πληρούσε τις παραπάνω προϋποθέσεις.

Η Αθήνα, αργά ή γρήγορα, θα έπεφτε στην παρακμή κι αυτό γιατί ελεύθεροι άνθρωποι και με δημοκρατικές διαδικασίες δεν παίρνουν αποφάσεις θυσίας και σε χρόνο μηδέν, όπως απαιτείται σε κοινωνίες που εκμεταλλεύονται. Αν χρειαζόταν πόλεμος, για να μη καθεί ένας βασικός οικονομικός πόρος για την πόλη, οι άνθρωποί της φοβούμενοι τη θυσία και μέσω των διαδικασιών, που είναι από τα δεδομένα χρονοβόρες, θα έχαναν τον πόρο αυτό. Ο πολλαπλασιασμός του πληθυσμού από την άλλη μεριά, θ' απαιτούσε πρόσθετους πόρους για τη συντήρησή του. Έτσι, αργά ή γρήγορα, η πόλη θα παρέπαιε, γιατί δε θα μπορούσε να συντηρηθεί. Με δεδομένο ότι η Αθήνα δεν υπήρξε ένα μοντέλο για να επιβιώσει ως το τέλος, πρέπει να δούμε τι άφησε ως κληρονομιά στις επόμενες γενιές, γιατί προφανώς υπήρξε μόνο γι' αυτόν το λόγο. Η Αθήνα υπήρξε το παγκόσμιο πνευματικό κέντρο της εποχής της και η κληρονομιά της είναι απαραίτητη, γιατί είναι γνώση που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ποικίλους τρόπους

Συγκρίναμε παραπάνω την Αίγυπτο με την Αθήνα και όχι άδικα. Τα δεδομένα που τις συνδέουν, είναι ότι τα βήματα τα οποία αντιπροσωπεύουν είναι μη επαναλαμβανόμενα κι αναπτύσσουν και τα δύο συστήματα παιδείας, που γνωρίζουμε πού οδηγούν. Η Αίγυπτος πήρε γνώση για το Θεό Πατέρα κι αφού ο Θεός είναι Ένας κι Αμετάβλητος, η γνώση αυτή ισχύει ακόμα και σήμερα. Η απευθείας γνώση μέσω του Θεού οδηγεί στο θάνατο του ανθρώπου και την αλλοίωση των χαρακτηριστικών του. Εφόσον γνωρίζουμε πού οδηγεί αυτή η μέθοδος, τότε στην Αθήνα πρέπει να διαφοροποιείται. Αυτό ακριβώς συμβαίνει, και γι' αυτόν το λόγο ο Θεός τούς παρέδωσε το Δωδεκάθεο. Τους έδωσε γνώση των χαρακτηριστικών Του και των σχεδίων Του, αλλά με τρόπο που να μην τους

τρομάζει. Ως Πνεύμα δεν εμφανίστηκε σε κανέναν. Όλοι οι Έλληνες ξεκινούσαν ακριβώς από το ίδιο επίπεδο κι ο καθένας, σύμφωνα με τις δυνατότητές του, ανέπτυξε τις όποιες θεωρίες κι απόψεις. Αυτό είναι πολύ βασικό, γιατί δεν έχουμε την ξεχωριστή τάξη των εκλεκτών, των οποίων οι αναμφισβήτητες γνώσεις τρόμαζαν τον απλό άνθρωπο και τον ανάγκαζαν να υποταχθεί. Όταν υπάρχουν κοινά δεδομένα για όλους, η γνώση μεταξύ των ανθρώπων είναι σχετική. Αυτή η σχετικότητα είναι το ζητούμενο. Ο Σωκράτης μπορεί ως πνεύμα να ήταν δυνατός, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι, κι αν ακόμα το επιδίωκε, μπορούσε ν' αποκτήσει την ισχύ και το κύρος ενός Αιγυπτίου ιερέα. Ο συνομιλητής του Σωκράτη μπορούσε με την ίδια άνεση να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει μαζί του.

Όλοι αυτοί, που πρόσφεραν στο βήμα 5 τις γνώσεις τους και την κρίση τους, είναι οι Οικοδόμοι = 50 του σημερινού πολιτισμού. Εφόσον ο Θεός είναι Πνεύμα κι όλοι αυτοί Τον λάτρεψαν με τη γνώση τους, αυτό που οικοδόμησαν είναι ο Ναός του Θεού = 50. Βασικό στοιχείο αυτών των ανθρώπων ήταν η ελευθερία που διέκρινε τη σκέψη τους. Αυτό έγινε κατορθωτό μόνο με τη βοήθεια του Θεού. Σ' αυτό το σημείο μπορεί να κατανοήσει κάποιος γιατί ο Θεός τους έδωσε το Δωδεκάθεο. Μέσα από το Δωδεκάθεο περνούν στον άνθρωπο γνώσεις για τη φύση του Θεού, που σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, θα του στερούσαν την ελευθερία στη σκέψη. Ό,τι γνώριζαν οι Αιγύπτιοι για το Θεό και τα σχέδιά Του, που αφορούσαν τον άνθρωπο, το γνώριζαν κι οι Έλληνες, αλλά μ' άλλο τρόπο.

Ο Υιός του Θεού, ο Απόλλωνας, σκότωνε τους ανθρώπους – εφόσον το επιθυμούσε – κι ήταν αντίπαλος των Ελλήνων στον Τρωικό Πόλεμο. Οι άνθρωποι όμως δε φοβούνταν – ανεξάρτητα αν τον εξευμένισαν με θυσίες – γιατί είχαν άλλους Θεούς πανίσχυρους στο πλευρό τους. Αυτός ο διαχωρισμός ήταν που προσάτευε τους Έλληνες. Αν γνώριζαν ότι ο Θεός είναι ένας, και σε κάποιο σημείο της πορείας του ανθρώπου θα φερόταν σαν τον Απόλλωνα, χωρίς να δίνεται η δυνατότητα στους ανθρώπους ν' αντισταθούν, αφού κανένας δε θα μπορούσε να τους βοηθήσει, τότε ο φόβος θα εμπόδιζε τη σκέψη. Πολλοί και δυνατοί Θεοί δίνουν τη δυνατότητα στον άνθρωπο να πιστεύει, όπως κι αν σκέφτεται, ότι κάποιος τον προστατεύει. Όταν υπάρχουν και τα Έπη, που περιγράφουν τις διαφορετικές ιδιότητες του κάθε Θεού και τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί σε μία γενική στρατηγική, τότε αισθάνεται κάποιος πιο ασφαλής. Οι Θεοί έχουν ανθρώπινη μορφή κι αυτή η εικόνα τους κάνει πιο οικείους. Τα ανθρώπινα αισθήματά τους, έρωτας, οργή, μίσος, συμπάθεια, αντιπάθεια, δίνουν στον άνθρωπο την άνεση να σκέφτεται φιλικά προς το θείο και όχι να βρίσκεται κάτω από το φόβο, που

σκοτώνει την ψυχή. Επειδή ακριβώς είναι πολυάριθμοι και πολλές φορές συγκρούονται μεταξύ τους, καταργείται αυτόματα η δυνατότητα ύπαρξης πνευματικών δικαιωμάτων που αφορούν το θείο, σύμφωνα με τα πρότυπα της Ανατολής. Ο αρεστός της Αθηνάς δε σήμαινε αυτόματα και αρεστός του θείου γενικά, εφόσον οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τα παραπάνω αισθήματα μεταξύ των Θεών τους.

Αυτή η κατάσταση βέβαια δεν είναι τυχαία, ούτε εφεύρημα των Αθηναίων. Τους δίνεται μέσω της παιδείας τους, που προέρχεται από το Θεό. Μέσα στην Ιλιάδα, ο Αγαμέμνονας όχι μόνον αγνοεί, αλλά και απειλεί απευθείας το Χρύση, που είναι ιερέας του Απόλλωνα. Μόνον, εφόσον υπάρξει τιμωρία από τον Ίδιο το Θεό, δέχεται να τον ικανοποιήσει. Αυτό σημαίνει ότι, όταν δεν υπάρχει έμπρακτη κι οφθαλμοφανής τιμωρία, ένας ιερέας δεν υπολογίζεται. Όταν αυτό αποτυπώνεται μέσα στις ψυχές των νεαρών Αθηναίων, μέσω της παιδείας, αναλογίζεται κάποιος πόσο ασθενής γίνεται η θέση του ιερατείου μέσα στην κοινωνία και το σύστημα γενικότερα. Αυτό δίνεται από το Θεό για να μην υπάρξει σε καμία περίπτωση εκτροπή προς το μοντέλο της Ανατολής. Ο άνθρωπος μπορεί να έχει προσωπική σχέση μ' όποιο Θεό επιθυμεί, χωρίς να παρεμβάλλεται μία ξεχωριστή τάξη ανθρώπων, αυτή των ιερέων. Ο Οδυσσεύς βοηθιέται από τους Θεούς, γιατί τον εκτιμούν προσωπικά κι από τη δική του στάση εξαρτάται το μέλλον του. Όλοι οι άνθρωποι της Αθήνας –κι εφόσον έχουν τη συγκεκριμένη παιδεία– αναπτύσσουν προσωπική σχέση με το Θεό. Όταν ο Χριστός, για να συνδεθούμε με την Καινή Διαθήκη, αναφέρεται στα κρυφά και τα μυστήρια, ενθαρρύνει την προσωπική σχέση λέγοντας: “ζητάτε και θα σας δοθεί, ερευνάτε και θα βρείτε”. Το γεγονός ότι δε ζητάει ο άνθρωπος από το Θεό κι εναποθέτει τις ελπίδες του στη διάθεση της εκκλησίας, είναι ένα άλλο θέμα.

Ένα άλλο στοιχείο, ιδιαίτερα σημαντικό αυτής της κοινωνίας, είναι η εκτίμηση και η αποδοχή του έρωτα ως ένα πρωταρχικό στοιχείο που οδηγεί στην ευτυχία. Ούτε κι αυτό είναι τυχαίο. Η παιδεία, μέσω των Επών, ενθαρρύνει την αναζήτηση του έρωτα και τον ανεβάζει στο ύψιστο δυνατό επίπεδο, όταν ο Πάρης αγνοεί μεγαλεία και βασιλεία για χάρη του. Όσον αφορά τους Θεούς, από τον ανώτερο θεωρητικά ως τον κατώτερο, πέφτουν συχνά πυκνά στα δίχτυα του και φέρονται σαν απλοί άνθρωποι. Οι Θεοί ευχαριστούνται πραγματικά τρία πράγματα: το νέκταρ, την αμβροσία και τον έρωτα. Έτσι, όταν ο απλός άνθρωπος τα δύο πρώτα δεν τα γνωρίζει και τα θεωρεί αποκλειστικό προνόμιο των Θεών, θεωρεί ότι γίνεται όμοιός τους μόνο στην τρίτη περίπτωση, αυτή του έρωτα. Εκεί ο άνθρωπος, σύμφωνα με τα Έπη γεύεται κάτι, που προκαλεί την ευχαρίστηση ακόμα και των Θεών. Όταν ο άνθρωπος πλάθεται μ' αυτά τα

χαρακτηριστικά, είναι αδύνατο να δεχτεί ανισότητες και δομές που τον περιορίζουν. Έτσι δίπλα σε μία καθαρά πατριαρχική δομή, όπως αυτήν της Ασίας, αναπτύσσεται ένας φωτεινός πολιτισμός, που ικανοποιεί τον άνθρωπο και θέτει τις βάσεις για δημιουργία. Όμως, εφόσον οι δομές παράγουν έργα μεγάλης κλίμακας, όλες αυτές οι συνθήκες έχουν ως προϊόν τους τη γνώση. Γνώση παρήγαγε η Αθήνα κι αυτήν τη γνώση την εκμεταλλεύονταν για τους ανθρώπους της κι εναντίον των υπολοίπων.

Όταν στην αρχή αναζητήσαμε τα παιδιά των φιλοσόφων, υποθέσαμε ότι πιθανόν να μπήκαν κι αυτοί στο μηχανισμό διανομής υπεραξίας. Τώρα, αντιλαμβανόμενοι το διπλό αυτό πρόσωπο της Αθήνας, αυτή η υπόθεση γίνεται βεβαιότητα. Εδώ έγκειται η προσφορά αυτού του μοντέλου στη γενική στρατηγική. Καθορίζει σχέσεις μεταξύ ανθρώπων του αυτού επιπέδου, με βάση την ελευθερία, αλλά κρύβει μέσα της μία συνωμοσία σε βάρος των κατωτέρων. Αυτό είναι αποτέλεσμα του συνόλου της γνώσης, που είναι διαθέσιμη και όχι μόνον των Επών, που αποτελούν τη βάση για την ανάπτυξη της φιλοσοφίας. Το σύνολο φιλοσοφίας κι Επών δίνει τη δυνατότητα σε κάποιον ν' ακολουθεί πρακτικές, που δεν ελέγχονται. Το σύνολο των ανθρώπων της εξουσίας έχουν κατ' αυτόν τον τρόπο τη δυνατότητα να προστατεύονται. Μ' αυτό ως δεδομένο αντιλαμβανόμαστε ότι κάποιοι μπορούν να πάρουν αυτή τη γνώση και κάποιοι όχι. Έχουμε παιδεία υψηλής στάθμης, για την οποία απαιτούνται ορισμένα προσόντα. Αυτοί, κατά τον ίδιο τρόπο με το βήμα τρία, αποτελούν μία ξεχωριστή τάξη με υψηλές γνώσεις. Επειδή μεταξύ τους αυτή η γνώση είναι κοινή κι αποκτάται με τον ίδιο τρόπο, συνυπάρχουν μέσα σ' ένα πλαίσιο, που διακρίνεται από καθεστώς ελευθερίας. Επειδή όμως αυτή η γνώση, όπως και κάθε γνώση, δίνει δυνατότητες εκμετάλλευσης σε προσωπικό επίπεδο, αυτοί μεταξύ τους λειτουργούν στο βήμα πέντε, αλλά τη μεγάλη μάζα του λαού την υποβιβάζουν στο βήμα που τους βολεύει.

Στη θέα της σημερινής κοινωνίας πρέπει ν' αναζητήσουμε αυτό το βήμα στην κορυφή της ψεύτικης δημοκρατίας που ζούμε. Οι άνθρωποι, που κυβερνούν τις διάφορες χώρες, έχουν την ελευθερία της άποψης και μπορεί να προτείνουν τελείως αντίθετα πράγματα, ως λύσεις για την πρόοδο των ανθρώπων. Πολλές φορές υπάρχει θανάσιμο μίσος μεταξύ τους, που μετατρέπεται σ' ατελείωτη αγάπη, όταν απειλούνται τα δικαιώματά τους ή όταν ενώνουν τις δυνάμεις τους για να τα επεκτείνουν. Ένας πολιτικός, που πρεσβεύει τον κομμουνισμό, μπορεί να μισεί έναν άλλο, που ιδεολογικά δεν ανήκει στον ίδιο χώρο. Αυτό όμως δεν τους εμποδίζει να ενώνουν τις δυνάμεις τους, όταν πρόκειται για μία αύξηση των μισθών τους. Η κοινωνία των εκλεκτών ζει στην ελευθερία, ενώ οι υπόλοιποι είναι θύματα εκμετάλλευσης, μέσω της γνώσης που οι

ελεύθεροι άνθρωποι δημιούργησαν για να υπηρετήσουν την ανθρωπότητα. Η κοινωνία που ο Θεός επιδιώκει να χαρίσει στον άνθρωπο, είναι η κοινωνία όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι εκλεκτοί. Αυτό είναι και το τελευταίο βήμα που δημιουργήθηκε από το Θεό, πριν μπει η ανθρωπότητα στη φάση των μυστηρίων του έξι και του επτά.

Ενώ βλέπουμε όλα αυτά τα μοντέλα, προσπαθούμε να καταλάβουμε γιατί δημιουργήθηκαν και πώς λειτουργούν όλα μαζί. Τα διαφορετικά χαρακτηριστικά τους και τα διαφορετικά προϊόντα που παράγουν, μας ωθούν να φανταστούμε ένα τεράστιο κύκλωμα. Έτσι φανταζόμαστε ότι στη θέση της μπαταρίας, που τροφοδοτεί αιώνια την ανθρωπότητα, είναι η Αίγυπτος. Στη θέση του κινητήρα είναι ο πολιτισμός της Βαβυλώνας, ενώ τα βήματα τέσσερα και πέντε λειτουργούν σαν ένας τεράστιος ροοστάτης, που ελέγχεται μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή. Το βήμα 3 είναι αυτό, που πιστοποιεί τη γνώση του Θεού και στηρίζει τη γνώση και την εξουσία των ιερατείων του κόσμου. Μέσα απ' αυτές τις συνθήκες αναπτύσσονται τα βήματα 2 και 4. Με το βήμα 5 και τη γνώση πάνω στον άνθρωπο, διατηρεί κάποιος την ισορροπία μεταξύ των βημάτων 2 και 4. Όταν το 4 τείνει να μεταλλαχθεί σε 5, το 5 έχει τη γνώση να το παγιδεύσει και να το γυρίσει στο 2, που με τον καιρό θα γίνει πάλι 4, με μία διαρκώς επαναλαμβανόμενη διαδικασία.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης, θα περιγράψουμε ένα παράδειγμα. Έστω ένα κράτος Χ δημιουργείται μετά από έναν πόλεμο. Αυτά που υπάρχουν ως δομές που ασκούν την εξουσία είναι το βήμα 3, δηλαδή ένα ιερατείο, και το βήμα 5, μία πολιτική εξουσία. Για να λειτουργήσει το κράτος πρέπει να δημιουργήσει έργα. Μπαίνουμε στη φάση της ανασυγκρότησης και η κοινωνία των απλών ανθρώπων μπαίνει στο βήμα 2. Με το χρόνο αρχίζει να εμφανίζεται το βήμα 4, η παιδεία λειτουργεί, οι δομές του συστήματος απαιτούν διοικητικούς υπαλλήλους κι αρχίζει να μοιράζεται η υπεραξία σε περισσότερους ανθρώπους. Όταν η ανάπτυξη αρχίζει και φτάνει σ' οριακό σημείο, το επίπεδο του απλού ανθρώπου στο βήμα 2 βρίσκεται στο βέλτιστο επίπεδο. Από εκεί και μετά η περαιτέρω αύξηση του γραφειοκρατικού μηχανισμού, είναι δυσβάσταχτη για τον κόσμο. Η εξουσία όμως δεν μπορεί να σταματήσει αυτήν την αύξηση, γιατί ο μηχανισμός που δημιουργεί υπαλλήλους συνεχίζει να λειτουργεί. Οι άνθρωποι αυτοί, που έχουν την ανώτερη παιδεία που προσφέρει το σύστημα, είναι για το ίδιο φοβερά επικίνδυνοι. Έτσι είναι αδύνατο να σταματήσει να διογκώνει το δημόσιο τομέα. Όταν πια έχει φτάσει σ' οριακό σημείο και η κατάσταση είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, τότε ακολουθεί γνωστές εφαρμογές. Προσπαθεί να τρομάξει τον κόσμο, επικαλούμενη εθνικούς κινδύνους που η ίδια η εξουσία προκαλεί, επικαλείται εθνική ομοψυχία και

σκληραίνει τη στάση της εναντίον αυτών, που δεν είναι “πατριώτες” κι εξακολουθούν να διεκδικούν. Αν αυτό λειτουργήσει θετικά γι’ αυτή, τότε η μάζα του κόσμου πέφτει πάλι στο βήμα 2, δίνοντας παράταση στην εξουσία. Αν δε βρεθούν λύσεις, τότε ο πόλεμος μ’ ένα γείτονα, που συνήθως αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα, είναι η γνωστή λύση. Αν γίνει πόλεμος, τότε αναγκαστικά μετά το πέρας του, θα μπορούμε ξανά στην ίδια φάση, αυτήν της ανάπτυξης και πάλι από την αρχή. Αυτοί που ανήκουν στο βήμα 3 και στο βήμα 5 κι είναι υπαίτιοι της κατάστασης, δε θίγονται καθόλου, αντίθετα ενισχύονται κι έτσι διαιωνίζουν τα συμφέροντά τους.

Αυτό το παράδειγμα δείχνει ότι, εφόσον με κάποιο τρόπο μπουν τα βήματα αυτά στην ίδια κοινωνία, λειτουργούν αυτόνομα και χωρίς επέμβαση από το Θεό, για να οδηγηθούν σε κάποιο συγκεκριμένο τέλος. Αν υποθέσουμε ότι στα βήματα 6 κι 7 συνέβη αυτή η επέμβαση, τότε ο Χριστός έλεγε την αλήθεια, όταν έλεγε στους μαθητές Του ότι θα Τον αναζητούν αλλά δε θα Τον βρίσκουν, χωρίς να καθεί ο έλεγχος της πορείας της ανθρωπότητας. Από το σημείο αυτό κι έπειτα συμβαίνουν γεγονότα, που είναι δύσκολο να κατανοηθούν, χωρίς τη βοήθεια του Θεού. Η βοήθεια αυτή έρχεται μέσω των Γραφών, που έχουν δοθεί από το Θεό στους ανθρώπους.

Εδώ βρίσκεται και η απάντηση στο ερώτημα για το λόγο για τον οποίο είναι κλειδωμένες οι Γραφές. Ο λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό, είναι πια προφανής. Αν δεν ήταν κλειδωμένες, οι άνθρωποι θ’ αντιλαμβάνονταν νωρίτερα απ’ ό,τι έπρεπε το Μυστικό Σχέδιο του Θεού κι άμεση συνέπεια αυτού θα ήταν, να μη μπορέσουν να φτάσουν στο επιθυμητό επίπεδο από πλευράς τεχνολογίας. Η τεχνολογία είναι το ζητούμενο στην προκειμένη περίπτωση. Ο Θεός μπορούσε να δώσει τη γνώση για τον Εαυτό Του κατευθείαν σ’ όλους, όπως και τη γνώση που αφορά τον άνθρωπο. Αν γινόταν όμως αυτό σε άλλες εποχές, δε θα ωφελούσε σε τίποτε. Ο άνθρωπος θα ζούσε μέσα στη φτώχεια, σοφός μεν αλλά αδύναμος και πάλι θα ήταν δούλος του πλούτου, που θα του εξασφάλιζε μία άνετη ζωή. Έτσι, για να μπορέσει ν’ αναπτυχθεί τεχνολογία, θεωρείται αναγκαία η υποβολή του ανθρώπου σε θυσία. Ο Θεός όμως δεν είναι ο άμεσος υπεύθυνος αυτής της θυσίας. Ποτέ και σε κανέναν άνθρωπο δεν εμφανίστηκε ζητώντας του τη θυσία. Αντίθετα, προέτρεπε τον απλό άνθρωπο να την αποφύγει. Οι άνθρωποι θυσιάζουν ανθρώπους επειδή ωφελούνται απ’ αυτό. Ο Θεός στην ανάγκη αυτής της Θυσίας πρόσφερε τον Υιό Του, που δεν είναι άλλος παρά ο Ίδιος. Η ταύτιση αυτή φαίνεται σ’ όσους έχουν μάτια να δουν, μέσα στον ίδιο το Λόγο του Υιού Του. Ο Θεός για τον άνθρωπο, που τόσο πολύ αγάπησε και τόσο πολύ υπηρέτησε, θυσίασε τον Υιό Του, που είναι ο Εαυτός Του με την ανθρώπινη μορφή. Οι θυσίες των ανθρώπων,

που δεν τους επιβάλλονται από το σύστημα, οφείλονται σε παρανόηση, μία παρανόηση ελεγχόμενη και προγραμματισμένη. Όλα αυτά τ' αναφέραμε, γιατί στο βήμα 6 είναι η Θυσία που κάνει ο Θεός για τον άνθρωπο.

Όπως είδαμε στο βήμα 5, η Αθήνα δημιουργήθηκε με συγκεκριμένο στόχο από το Θεό. Ο στόχος αυτός πραγματοποιήθηκε και δημιουργήθηκε ο Θησαυρός = 50. Από τη στιγμή που η Αθήνα φτάνει στο απόγειο της δόξας της, που είναι πνευματική, αρχίζει γι' αυτήν η αντίστροφη μέτρηση. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίζεται ο Αλέξανδρος = 45, που με όπλο αυτήν τη γνώση, ξεκινά να κατακτήσει την Ανατολή της Βαβυλώνας και της Αιγύπτου. Αυτό που προσέφερε ο Αλέξανδρος στον κόσμο δεν ήταν οι σημαντικές κατακτήσεις, ούτε οι στρατιωτικές του επινοήσεις. Ήταν το μοίρασμα αυτού του θησαυρού στους λαούς της Ανατολής. Ως κοινωνικό βήμα, η ύπαρξή του και μόνον ως βασιλιά, υποβίβαζε το βήμα 5 σε βήμα 4. Όταν υπάρχει βασιλιάς και δομή να τον υπηρετεί, παύει να υφίσταται η έννοια της “δημοκρατίας”. Η διαφωνία, που είναι χαρακτηριστικό της, παύει να υπάρχει, όταν υπάρχει βασιλική θέληση, που δεν είναι τίποτε άλλο από ανθρώπινη θέληση. Ο Αλέξανδρος υποβιβάζει την κοινωνία της Αθήνας, μία ολιγάριθμη κοινωνία, κι αναβαθμίζει την κοινωνία της Ασίας. Η Ασία και το περσικό κράτος που κατέλυσε ο Αλέξανδρος, λειτουργούσαν στο πρότυπο της Βαβυλώνας.

Όταν σ' αυτό το πρότυπο, μπουν άνθρωποι της Αθήνας, το μεταλλάσσουν σε βήμα τέσσερα. Στο βήμα πέντε δεν μπορούσε να πάει η Ανατολή, γιατί δεν υπήρχε αυτό που δεχόμαστε ως δεδομένο, την ελάχιστη γνώση στο σύνολο των ανθρώπων. Το βήμα τέσσερα λειτουργεί λυτρωτικά στον κόσμο, που καταπιέζεται, και του δίνει ελπίδες, αφού τον αφήνει και σκέφτεται πιο ελεύθερα. Αν ο “Μεσσίας” είναι αυτός, που κάνει γνωστά τα πάντα στους ανθρώπους, τότε ο Αλέξανδρος σωστά συνδέθηκε μ' αυτήν την έννοια στην Ανατολή. Πρόσφερε γνώση και, μέσω αυτής της γνώσης, έδωσε χαρά στους ανθρώπους. Η θεωρία των αριθμών επιβεβαιώνει την ταύτιση: Μεσσίας = Αλέξανδρος = 45. Όσο ο Αλέξανδρος μέσα από τις κατακτήσεις σκορπά τη γνώση, είναι πράγματι ο Μεσσίας. Από τη στιγμή όμως που μπαίνει στη Βαβυλώνα για ν' ασκήσει εξουσία, που από τη φύση της απαιτεί πνευματικά δικαιώματα, παύει να έχει αυτήν την ιδιότητα. Εδώ επεμβαίνει ο Θεός και πραγματοποιεί τη Θυσία. Η ανθρωπότητα μπήκε στο βήμα 6, αλλά η κοινωνία έφτασε στο ύψος του 4. Η Αθήνα υποβιβάστηκε και θυσιάστηκε για το καλό της ανθρωπότητας, αλλά ο κόσμος όλος προχώρησε. Ο Αλέξανδρος πέθανε αήπιος, νέος και δοξασμένος, όσο κανένας μέχρι τώρα. Η ηλικία του προσδιορίζει το

βήμα 6, ετών 33. Είναι ο μόνος άνθρωπος, που εν ζωή ένωσε Παντοκράτορας και οι λαοί τον τίμησαν ως Παντοκράτορα.

Για να συνδεθούμε με το μύθο του Μινώταυρου και ν' αρχίσει ο αναγνώστης ν' αντιλαμβάνεται τη σημασία των γραφών, αναφέρουμε τ' ακόλουθα. Η Αθήνα ισχυροποίησε το Μινώταυρο και του έδωσε τη δυνατότητα να δει τον κόσμο έξω από τα πλαίσια που του είχαν επιβληθεί. Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ο Αλέξανδρος και τον εξοντώνει, εντάσσοντάς τον και πάλι σε συνθήκες όμοιες μ' αυτές που είχε νικήσει. Θησέας = Βασιλεύς = 39, όταν, Αλέξανδρος = Ταυροκτόνος = 45

Συνεχίζοντας την ανάλυση βλέπουμε ότι σ' αυτό το βήμα συμμετέχει κι ένας άλλος Υιός, που είναι παιδί ενός άλλου σημαντικού λαού της αρχαιότητας· το όνομά Του: Ιησούς = 42. Ζει μία ζωή γεμάτη βάσανα και στενοχώριες κι αποκορύφωμα του έργου Του, είναι η Θυσία Του. Εν ζωή γνώρισε μόνον πίκρα κι αχαριστία, αλλά αυτό, που τον χαρακτηρίζει, είναι η άπειρη αγάπη για τον άνθρωπο. Μετά θάνατον γίνεται Κύριος ουρανού και Γης. Η παγκόσμια εξουσία Του είναι αναμφισβήτητη κι αιώνια. Εδώ είναι και το επόμενο βήμα που πραγματοποιεί η ανθρωπότητα. Όσο ζει και μέχρι τη Θυσία Του, βρίσκεται στο βήμα 6. Ο Αλέξανδρος σκορπούσε τη γνώση της Αθήνας για τον άνθρωπο, ενώ ο Ιησούς σκορπούσε την ακόμα πιο σημαντική γνώση, αυτή του Θεού Πατέρα Του. Η ηλικία Του, κατά τη στιγμή της οικειοθελούς Θυσίας Του, είναι το τέλος του βήματος 6 και η αρχή του βήματος 7. Στο βήμα έξι έχουμε μία συγκατοίκηση δύο σημαντικότητας ανθρώπων. Πώς είναι δυνατό δύο άνθρωποι, που υπήρξαν με διαφορά 300 ετών περίπου, να λειτουργούν στο ίδιο βήμα που από τα δεδομένα απαιτεί την ανθρώπινη παρουσία του κοσμοκράτορα; Πώς είναι δηλαδή δυνατό να υπάρξει διαδοχή μεταξύ των κοσμοκρατόρων, πράγμα απαραίτητο για την εξέλιξη του Σχεδίου. Επιπλέον, όταν αναλύουμε τα βήματα, πρέπει να βρίσκουμε και τη θεία παρέμβαση, για να πιστοποιείται μ' αυτόν τον τρόπο η συνέχεια του Σχεδίου του Θεού. Οι ιδιότητες που είχαν αυτοί οι δύο ξεχωριστοί άνθρωποι, θ' αναλυθούν σ' άλλο κεφάλαιο· στο σημείο αυτό προέχει να βρούμε πώς μεταβιβάζεται η κοσμοκρατορία κι αν αυτοί οι δύο είχαν τη δυνατότητα να συναντηθούν για να γίνει αυτή η μεταβίβαση. Αυτό και πάλι φαίνεται αδύνατον, αλλά για το Θεό όλα είναι δυνατά.

Θα αναφερθούμε σ' ένα θεωρητικά ασήμαντο συμβάν απ' αυτά, που περνούν απαρατήρητα συνήθως, αλλά έχουν τεράστια σημασία. Τα δεδομένα είναι ασήμαντα ή σχεδόν ασήμαντα. Όταν ο Αλέξανδρος, κι αυτό το λέει η ιστορία, επέστρεψε στη Βαβυλώνα με κύριο σκοπό να κυβερνήσει, οι ιερείς της Βαβυλώνας τού ανακοίνωσαν

άσχημα πράγματα. Οι οιωνοί δεν ήταν με το μέρος του Αλεξάνδρου και οι προβλέψεις ήταν σκοτεινές και στενάχωρες. Μέχρι εδώ επιβεβαιώνεται η θεωρία μας, που ισχυρίζεται ότι ο Θεός τα έδωσε όλα στον Αλέξανδρο, αλλά δεν τον άφησε να κυβερνήσει ούτε λεπτό ως επικεφαλής μίας δομής, που στηρίζεται στην υπεραξία. Αυτές οι προβλέψεις των ιερέων άλλαξαν τη διάθεση του Αλεξάνδρου και τον έκαναν νευρικό κι αγχώδη. Θέλοντας ν' αλλάξει αυτήν τη διάθεση, πήγε στον ποταμό Ευφράτη να επιθεωρήσει ορισμένα έργα. Ο αέρας αφαίρεσε από το κεφάλι του το βασιλικό κάλυμμα και το έριξε στον Ευφράτη. Απ' όλους τους εργάτες, που βρίσκονταν εκεί, ένας νεαρός Φοίνικας κολύμπησε στον ποταμό για να το φέρει πίσω. Για να κολυμπάει πιο άνετα, φόρεσε το αυτοκρατορικό σύμβολο στο κεφάλι του. Οι ιερείς όμως είχαν πει στον Αλέξανδρο πως αυτός, που θα φορέσει το αυτοκρατορικό έμβλημα, θα είναι ο διάδοχός του, Κοσμοκράτορας. Αυτός ήταν κι ο λόγος για τον οποίο –αφού πήρε πίσω το έμβλημά του– σκότωσε αμέσως το νεαρό Φοίνικα, αφού τον αποζημίωσε μ' ένα τάλαντο.

Με τη γλώσσα των λέξεων δε σημαίνει αυτό το συμβάν απολύτως τίποτε, με τη γλώσσα όμως των αριθμών, αποκαλύπτει πολλά πράγματα κι επιβεβαιώνει την προφητεία των ιερέων. Ο νεαρός Φοίνικας του οποίου τα στοιχεία δεν είναι γνωστά, είναι κάποιος που τον γνωρίζουμε, είναι ο Κοσμοκράτορας. Αυτό γιατί: Φοίνικας = 42 = Ιησούς. Η προφητεία έλεγε ότι Κοσμοκράτορας θα ήταν αυτός, που θα φορούσε το σύμβολο. Ο Φοίνικας το φόρεσε μόνο μέσα στον Ευφράτη. Ο Ευφράτης όμως ισούται με 36, με τη λέξη: Σταυρός = 36. Ο Ιησούς είναι Κοσμοκράτορας μόνο Εσταυρωμένος, μόνον πάνω στο Σταυρό. Ο αριθμός όμως 42, “Τεσσαράκοντα δύο” στη γλώσσα των αριθμών, είναι 59 δηλαδή έχουμε, Τεσσαράκοντα δύο = Άρχων του κόσμου = Εσταυρωμένος = Φως αληθινόν = 59. Η αμοιβή του ενός ταλάντου είναι κι αυτή μία επιβεβαίωση των όσων βλέπουμε. Ένα τάλαντον = 30 = Εκλεκτός = Ράβδος. Με το τάλαντο αυτό ο Ιησούς νεκρός γίνεται Κοσμοκράτορας και παίρνει τη ράβδο της κοσμοκρατορίας. Στο συμβάν αυτό αποκαλύπτεται η συνεχής παρακολούθηση του ανθρώπου από το Θεό και η βεβαιότητά μας για την παρέμβασή Του και σ' αυτό το σημαντικότερο βήμα. Άνθρωποι, που υπήρξαν με διαφορά 300 ετών, είναι δυνατό να συναντηθούν, εφόσον το θέλει ο παντοδύναμος Θεός. Ο Αλέξανδρος = 45, παρέδωσε την κοσμοκρατορία στον Ιησού(ς) = 42, ο οποίος και σταυρώθηκε. Οι τρεις ημέρες που έμεινε νεκρός ασκώντας την εξουσία Του, αν προστεθούν στον αριθμό Του, τον μετατρέπουν σε Μεσσία(ς) = 42+3 = 45. Η εξουσία πάνω στους ανθρώπους, δε δίνεται ποτέ από το Θεό σε ζωντανούς. Επομένως μόνο μετά την Ανάστασή Του, ο Χριστός μετατρέπεται σε Μεσσία. Ο Θεός

δεν υποχρέωσε ποτέ τους ανθρώπους ν' ανεχθούν καμία εξουσία, ούτε καν αυτή του Υιού Του, δηλαδή του Ιδίου του Εαυτού Του.

Η συνάντηση αυτών των δύο κοσμοκρατόρων μας οδηγεί και σ' άλλες σκέψεις. Η ηλικία τους 33 προσδιορίζει και μία άλλη λέξη. Σπέρμα = 33. Ο τόπος της συνάντησης είναι η Βαβυλώνα, όπου κι οι δύο βρίσκουν το θάνατο. Βαβυλώνα = 20 = Μήτρα· συνεπώς εκεί είναι ο προκαθορισμένος τόπος του θανάτου τους. Η προσφορά τους στην ανθρωπότητα είναι ότι υπήρξαν σπέρμα κι αν έχει κάποιος υπόψη του τους Λόγους του Χριστού, αρχίζει να καταλαβαίνει γιατί υπήρξαν. Η Βαβυλώνα, ως μορφή κοινωνίας, είναι και η μήτρα, όπου αρχίζει το σπέρμα κι αναπτύσσεται. Αν το βήμα 5 είναι ο Ναός του Θεού = 50, το βήμα 6 είναι ο Χρυσός του ναού = 60. Απ' αυτό το βήμα και πέρα εμφανίζονται οι Χριστιανοί = 60. Αν το βήμα 5 είναι ο Ιματισμός = 50, που μοιράστηκαν οι στρατιώτες μεταξύ τους, το βήμα 6 είναι ο Χιτών άρραφος = 60. Τα πνευματικά δικαιώματα των δύο αυτών αντρών είναι αυτά που οδηγούν στην παγκόσμια εξουσία. Η απόλυτη γνώση για τον άνθρωπο δοσμένη από τον Αλέξανδρο και η επίσης απόλυτη γνώση για το Θεό και τον Υιό Του, από το Χριστό. Το βήμα 7 χαρακτηρίζεται από την καθολική γνώση. Όποιος έχει αυτήν τη γνώση, και θα δούμε ποιος την έχει, κυβερνά τον άνθρωπο σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης. Πνευματικά δικαιώματα = 70.

Έτσι με τη γλώσσα των αριθμών οδηγούμαστε σε δύο κυρίαρχους της εξουσίας για αιώνες. Είναι η Καθολική εκκλησία = 70, και η Κωνσταντινούπολη = 70. Η διαφορά αυτή παρουσιάζεται, γιατί η Ορθόδοξη εκκλησία δεν ήταν ποτέ συμπαγής όγκος άσκησης εξουσίας, λόγω των λαών που περιλαμβάνει στο ποίμνιό της. Η Κωνσταντινούπολη όμως, ως κέντρο αυτής της εκκλησίας, είχε απόλυτη εξουσία και τα απόλυτα πνευματικά δικαιώματα. Το βήμα 7 χαρακτηρίζεται επίσης από τον όρο “δεύτερος θάνατος” και θα δούμε γιατί. Στην προσπάθειά μας ν' αντιληφθούμε τι συμβαίνει στο Μυστικό Σχέδιο μ' αυτά τα δύο βήματα, βλέπουμε ότι πρόθεση του Θεού ήταν ν' αφήσει πνευματικά δικαιώματα. Αν δεν υπήρχε αυτή η πρόθεση, ποιος ο λόγος της Θυσίας; Ο Χριστός, κι αν ακόμα έπαιρνε εξουσία, δε θ' άλλαζε ως χαρακτήρας και η εξουσία Του θα ήταν γλυκιά για τον άνθρωπο, εφόσον θα του πρόσφερε γνώση που θα τον λύτρωνε. Μέσα από το Λόγο Του προκύπτει ότι ως Υιός του Θεού, ενός Θεού που υπηρετεί τον άνθρωπο, θα τον υπηρετούσε κι Αυτός. Όλα αυτά όμως δεν έγιναν και είμαστε πλέον σίγουροι γιατί. Ο Υιός του Θεού εμφανίστηκε για ν' αφήσει τέλεια γνώση και μαζί μ' αυτή τα πνευματικά της δικαιώματα σε συγκεκριμένους ανθρώπους. Οι

άνθρωποι αυτοί επιλέχθηκαν από τον Ίδιο τον Ιησού, που σημαίνει ότι γνώριζε από πριν ποια θα ήταν η εξέλιξη.

Η δημιουργία εκ νέου τάξεως εκλεκτών, δημιουργεί συνθήκες επανάληψης της Βαβυλώνας. Η συσσώρευση γνώσης, που θεωρήσαμε σημαντική, σ' αυτό το σημείο αποκαλύπτει την αξία της. Παγιδεύονται οι άνθρωποι σαν σύνολο, χωρίς να είναι δυνατό να τους προστατεύσει οποιαδήποτε μορφή γνώσης. Η μόνη διαφορά, που υπάρχει μεταξύ τους, είναι ότι οι φτωχοί κι αγράμματοι μπαίνουν στο βήμα της Βαβυλώνας, ενώ οι υπόλοιποι στο βήμα τέσσερα. Ένα άλλο σημείο επίσης, που πρέπει να προσέξουμε, είναι και η καταγωγή των δύο αντρών. Ο Αλέξανδρος ήταν Έλληνας, ενώ ο Ιησούς Ιουδαίος. Στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται μόνον αυτοί οι δύο λαοί και δεν είναι τυχαίο. Γιατί συμβαίνει όμως αυτό; Είναι αδικία για τους άλλους λαούς και τ' άλλα έθνη, που συνέβαλαν στην πρόοδο της ανθρωπότητας; Ή μήπως με τους όρους αυτούς, ευνοούνται τύποι ανθρώπων και όχι συγκεκριμένοι λαοί; Αυτά θα εξεταστούν μαζί με τους Αλέξανδρο και Ιησού. Απλά πρέπει να γνωρίζει ο αναγνώστης ότι για να υπάρξει παγκόσμια εξουσία, δηλαδή το βήμα 7, είναι οπωσδήποτε απαραίτητο να υπάρχουν αυτές οι δύο έννοιες. Εδώ τελειώνει και η περιγραφή των βημάτων, που έχουν εμφανιστεί μέχρι τώρα.

Ο άνθρωπος ζει σε μία κοινωνία, η οποία είναι μία μεικτή κοινωνία από άποψη μοντέλων κι είναι τώρα πιο φανερό τι συμβαίνει, κάθε φορά που υπάρχει μία δυσλειτουργία στο σύστημα, από πλευράς κατανομής υπεραξίας. Όταν περιγράψαμε το σύστημα του βήματος 4, είδαμε ότι λειτουργεί σαν ροοστάτης και πρέπει να υπάρχουν απόλυτα πνευματικά δικαιώματα κι απόλυτη γνώση για να λειτουργήσει σε παγκόσμια κλίμακα. Βρήκαμε επίσης από ποιους δόθηκαν τα δικαιώματα, και με τους αριθμούς εντοπίσαμε ορισμένους φορείς αυτών των δικαιωμάτων. Με δεδομένο ότι το βήμα 4 δε διαρκεί επ' άπειρον αλλά σε κάποια στιγμή οδηγεί στο βήμα 5, μπορούμε να καταλάβουμε, λαμβάνοντας υπόψη τη σημερινή απαράδεκτη κατάσταση, ότι δεν αργεί αυτή η στιγμή. Το βήμα 8 θα είναι —με βάση τις πληροφορίες που δόθηκαν από το Χριστό— η στιγμή που θα υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου. Θα είναι Μεσσίας, γιατί θα προσφέρει γνώση κι ως άνθρωπος του Θεού δε θα πάρει εξουσία. Η εξουσία, αφού θ' ανέβει η κοινωνία στο βήμα 5, θα δοθεί στους ανθρώπους που τη συνθέτουν κι ο απλός άνθρωπος, ο αγαπιτός στο Θεό, θα πάρει τη θέση του στο βήμα 9. Εφόσον όμως, η μετάβαση της κοινωνίας από το βήμα 4 στο βήμα 5 θα γίνει, όταν οι καταστάσεις ωριμάσουν και δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, τότε ο Υιός του Ανθρώπου = 77 θα εμφανιστεί ως Απομνηχανής Θεός = 77. Θα συμβεί αυτό που προείπε ο Χριστός. Οι

άνθρωποι δε θα χρειαστεί να Τον αναζητήσουν σ' απόκρυφα δώματα, αφού θα γίνει αντιληπτός από Ανατολή έως Δύση ως Αστραπή αστράπτουσα = 80. Αυτός θα είναι, που θα οδηγήσει την ανθρωπότητα σ' αυτό που ονομάζουμε Βασιλεία των Ουρανών = 80. Σ' αυτό το βήμα θ' ασκηθεί η ελάχιστη, πλην όμως αναγκαία εξουσία, έχοντας ως στόχο να δαμάσει τη γνώση και όχι τους ανθρώπους. Αυτό το βήμα θα είναι το τελευταίο βήμα εξουσίας, έστω κι αν αυτή η εξουσία είναι πάνω στη γνώση και υπέρ του ανθρώπου.

Όλη αυτή η πολύ σύντομη ιστορική αναδρομή και κατάταξη ορισμένων σημαντικότεων γεγονότων σε βήματα έγινε, για να μπορέσουμε ν' αντιληφθούμε ορισμένα πράγματα. Είναι σύντομη, γιατί αυτό είναι και το ζητούμενο, ν' αντιληφθούμε μόνον τι συμβαίνει. Η πρόκληση του προβληματισμού είναι η επιδίωξη αυτής της αναδρομής. Ο καθένας μπορεί μόνος του να μελετήσει καλύτερα και σε μεγαλύτερο βάθος, όλα όσα γράφηκαν μέχρι τώρα. Η συγκεκριμένη κατάταξη των γεγονότων, με βάση στοιχεία που τα δέχεται η επιστήμη της ιστορίας, μας βοηθά να μπούμε μέσα στο μυστήριο κόσμο των αριθμών.

Στην αρχή της θεωρίας διαπιστώσαμε ορισμένες “συμπώσεις” αριθμών, που αντιπροσωπεύουν έννοιες. Ανακαλύψαμε λόγου χάρη, ότι η λέξη “Θεός”, η λέξη “Σοφία” και η λέξη “Αγαθός” αντιπροσωπεύονται από τον ίδιο αριθμό, από τον αριθμό 28. Εμείς μπορούμε να υποθέσουμε ότι ταυτίζονται κι αυτό να το κάνουμε με μεγάλη ασφάλεια, εφόσον βλέπουμε ότι έννοιες, που ταυτίζονται στη γλώσσα των γραμμάτων, ταυτίζονται και στη γλώσσα των αριθμών. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Επιδίωξή μας είναι να βρούμε το μυστικό στη λειτουργία τους.

Αναρωτηθήκαμε στην αρχή γιατί η λέξη “Θεός” είναι ο αριθμός 28 κι όχι ο αριθμός 29. Αυτό είναι σημαντικό κι απ' αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε, για ν' αποδείξουμε ότι ο Θεός τα έχει δώσει όλα, ώστε να πραγματοποιήσει το Σχέδιό Του. Εμείς υποθέσαμε στη θεωρία μας, κι εν μέρει μπορέσαμε αν όχι να τ' αποδείξουμε, τουλάχιστον να το κάνουμε να φαίνεται απλά πιθανό, ότι ο Θεός οδηγεί μία κατάσταση, που έχει στόχο να βοηθήσει τον άνθρωπο. Μία κατάσταση, που δεν επιτρέπει την ύπαρξη δούλων ή εκλεκτών, που θα εξαφανίσει την εκμετάλλευση και την εξουσία για πάντα. Όλα αυτά όμως έχουν κάποιο κόστος που η ανθρωπότητα πρέπει να πληρώσει. Δεν πληρώνει στο Θεό, ο οποίος δεν έχει αυτήν την ανάγκη, αλλά στον ίδιο της τον εαυτό. Όταν δεχόμαστε όμως ότι υπάρχει Μυστικό Σχέδιο και μία θεϊκή παρέμβαση, που δεν επιτρέπει απόκλιση, τότε δεχόμαστε ότι όλα όσα δόθηκαν μέσω του Θεού έχουν σχέση μεταξύ τους. Αυτό γιατί πρέπει ν' αποδειχθεί ότι ο Θεός είναι Ένας, αλλά και γιατί στο

τέλος πρέπει ν' ανοίξουν διάπλατα όλες οι πόρτες. Τα κλειδιά γι' αυτές τις πόρτες είναι οι αριθμοί.

Ένας αριθμός περιγράφει πάντα κάτι συγκεκριμένο και δεν αφήνει περιθώρια για υποκειμενική κρίση. Το 33 είναι πάντα μεγαλύτερο από το 32 και μικρότερο από το 34. Στις λέξεις δε συμβαίνει όμως το ίδιο. Η λέξη “αμαρτία” έχει για τον καθένα ξεχωριστά, διαφορετική σημασία. Όταν προσπαθούμε να βρούμε την πραγματική της σημασία, πρέπει να λάβουμε υπόψη όλα τα υποκειμενικά στοιχεία που συντρέχουν τη συγκεκριμένη στιγμή. Η λέξη “αμαρτία” όμως, αν μπει στον κόσμο των αριθμών και πάρει έναν αριθμό, δεν μπορεί να μελετηθεί υποκειμενικά. Ο αριθμός δεν έχει τη γενικότητα μίας λέξης, έχει ορισμένες ιδιότητες που είναι σταθερές. Αν τώρα οι έννοιες έχουν δοθεί από το Θεό και η κάθε έννοια έχει συνώνυμο, τότε το πραγματικό συνώνυμό της, θα πρέπει να έχει και τον ίδιο αριθμό. Έτσι, για τη λέξη “αμαρτία” βρίσκουμε τον αριθμό 24 και στο χώρο των αριθμών συνώνυμό της είναι η λέξη “ανομία”, που είναι κι αυτή 24. Η λέξη “καρδιά” είναι κι αυτή επίσης 24. Αν ο Χριστός δεν είπε τι ακριβώς είναι η αμαρτία, είπε τι είναι καρδιά και πώς λειτουργεί. Όταν θεωρούμε ότι τα κείμενα είναι κλειδωμένα, θα δουλεύουμε μ' αυτόν τον τρόπο. Μέσω των αριθμών, θα βρίσκουμε τις πραγματικά συνώνυμες λέξεις, που έχουν περιγραφεί από το Χριστό, είτε σε παραβολές είτε στο Λόγο Του. Ο Χριστός είναι Γνώστης, αφού είναι ο Υιός του Θεού. Όταν όλα είναι δοσμένα από το Θεό στον άνθρωπο, τότε ο Υιός τα γνωρίζει όπως ο Πατέρας.

Τα βήματα είναι απαραίτητα, γιατί αντιπροσωπεύουν το καθένα κάτι διαφορετικό κι αυτό εκφράζεται μ' έναν αριθμό. Το 2 είναι πάντα Βαβυλώνα κι ό,τι αυτή αντιπροσωπεύει. Οι λέξεις χαρακτηρίζονται από αριθμούς κι απ' αυτό μπορούμε να καταλάβουμε ποιος ακριβώς είναι ο ρόλος τους και σε τι εξυπηρετούν το Μυστικό Σχέδιο του Θεού. Έτσι στο παράδειγμά μας, η λέξη “αμαρτία”, που ισοδυναμεί με το 24, πρέπει σύμφωνα με τη θεωρία μας να έχει τη βάση της στο επίπεδο του 20 της Βαβυλώνας κι από εκεί να οδηγεί στον αριθμό 4 κι ό,τι αυτό αντιπροσωπεύει. Απαιτείται η ύπαρξή της για να προχωρήσει ο άνθρωπος από το 2 στο 4. Αυτή η λέξη όμως σταματά στο 4 και δεν οδηγεί σ' ανώτερο βήμα· έτσι βλέπουμε ότι, εφόσον πρόκειται για μοντέλα κοινωνιών, η λέξη αμαρτία δεν οδηγεί στην Αθήνα του 5 της δημοκρατίας. Άρα εκεί δε θα υπάρχει. Ως σύνολο όμως (2+4) βρίσκεται στον αριθμό 6. Ο Χριστός λέει μέσα στην Καινή Διαθήκη ότι, αν δεν ερχόταν και δεν έλεγε τα όσα είπε, δε θα είχαν “αμαρτία”. Συνεπώς η έννοια αυτή λειτουργεί και υπάρχει στο βήμα 6 εκεί, όπου είναι ζωντανός ο Χριστός. Ο Ίδιος λέει ότι, αν δεν υπήρχε, δε θα είχαν αμαρτία. Αν δεν υπήρχε όμως, δε

θα υπήρχε και το βήμα 6. Επομένως βλέπουμε ότι και το άθροισμα των αριθμών μίας λέξης, προσδιορίζει το βήμα στο οποίο εμφανίζεται στη βέλτιστη μορφή της και οι αριθμοί που τη συνθέτουν, το εύρος στο οποίο κινείται. Ο αριθμός 24 εμφανίζεται στο βήμα 6 και κινείται από το βήμα 2 ως το 4. Η φορά με την οποία κινείται, καθορίζεται από τη σειρά που έχουν οι αριθμοί και δείχνει πρόοδο, εφόσον ανεβαίνει βήματα κι οπισθοδρόμηση, εφόσον κατεβαίνει. Η λέξη “Θεός” ισοδυναμεί με το 28, ως σύνολο ανήκει στο βήμα 1. Αυτό σημαίνει ότι η έννοια “Θεός”, υπάρχει από τότε που υπάρχει κι ο άνθρωπος. Οι αριθμοί 2 κι 8 δείχνουν πώς ενεργεί και πού οδηγεί. Βάζει τον άνθρωπο στο βήμα 2, στην κοινωνία της Βαβυλώνας, και τον οδηγεί μέχρι και το βήμα 8, τη Βασιλεία των Ουρανών. Στο βήμα 9 δεν μπαίνει, γιατί τότε πια δε θα οδηγεί τον άνθρωπο, αφού ο κάθε άνθρωπος θα έχει θεωθεί.

Αν αυτή είναι λογική των αριθμών, όπως προκύπτει από τα παραδείγματα, τότε αυτή πρέπει να λειτουργεί και κατά τις δύο φορές. Έχουμε μία λέξη που αντιστοιχεί σ’ έναν αριθμό κι απ’ αυτόν τον αριθμό προκύπτουν ορισμένα συμπεράσματα, όπως τα παραπάνω. Στην περίπτωση όμως της θεωρίας μας, πρέπει και η θεωρία να επιβεβαιώνεται από τους αριθμούς. Αυτό σημαίνει ότι, όταν ισχυριζόμαστε κάτι μέσω της θεωρίας, όπως ο στόχος που έχει θέσει ο Θεός για τον άνθρωπο, η λέξη “άνθρωπος” πρέπει να επιβεβαιώνει τη θεωρία. Όταν η θεωρία περιγράφει την έννοια του “Μεσσία”, η λέξη πρέπει ν’ αποδεικνύει την ορθότητά της.

Για να γίνει αυτό πιο κατανοητό, θ’ αναφερθούμε σ’ ένα παράδειγμα, αυτό του Μεσσία. Μεσσίας είναι, όπως υποστηρίζει η θεωρία, ένας άνθρωπος που προσφέρει γνώση. Αυτή η γνώση θα έχει στόχο να βοηθήσει τον άνθρωπο και ως μονάδα, αλλά και ως κοινωνία. Πρέπει να είναι Αυτός, που θα φέρει την κοινωνία στην υψηλότερή της βαθμίδα και τον άνθρωπο στη Θέωση. Η θεωρία υποστηρίζει ότι η ανώτερη βαθμίδα που μπορεί ν’ ανέβει η κοινωνία ως σύνολο, είναι η βαθμίδα 5. Επομένως πιθανοί αριθμοί είναι το 15, το 25, το 35, το 45” αριθμοί που κατευθύνονται προς το 5. Ο Μεσσίας όμως θα έχει ένα χαρακτηριστικό: θα είναι γεννημένος “Ανωθεν”, δηλαδή από τη “Σοφία” και σύμφωνα με το Λόγο του Χριστού, θ’ αρκεί στους ανθρώπους να γίνουν όμοιοί Του. Ο Μεσσίας θα βρίσκεται στο βήμα εννέα κι εκεί θα οδηγήσει τους όμοιούς Του. Η θεωρία όμως υποστηρίζει και κάτι ακόμα: για να φτάσει η κοινωνία στο βήμα 5, πρέπει οπωσδήποτε να βρίσκεται στο βήμα 4 και να μην υπάρχουν περιθώρια μετάλλασης. Έτσι εξετάζουμε τους παραπάνω αριθμούς. Το 15 δεν μπορεί να είναι ο αριθμός του Μεσσία, γιατί ως άθροισμα βρίσκεται στο 6. Αν ο Μεσσίας είναι ο αριθμός 15, δεν είναι δυνατό να λειτουργήσει. Αν εξομοιωθεί ο κάθε άνθρωπος μ’ Αυτόν,

πηγαίνει στο βήμα 6 και όχι στο 9. Αυτό είναι άτοπο, εφόσον το βήμα αυτό έχει ήδη ξεπεραστεί. Επιπλέον η κοινωνία με την παρέμβαση ενός ανθρώπου, οποιαδήποτε γνώση κι αν έχει στην κατοχή του, δεν μπορεί να μεταπηδήσει από το βήμα 1 στο βήμα 5. Τα ίδια ισχύουν και για τα νούμερα 25 και 35. Σύμφωνα με τη θεωρία μας το 45 είναι το πιο πιθανό, γιατί ως σύνολο βρίσκεται στο βήμα 9. Συνεπώς αν Αυτός, που έχει αυτόν τον αριθμό οδηγήσει τον άνθρωπο, θα τον κάνει όμοιό Του· θα τον ανεβάσει στον αριθμό 9. Οι αριθμοί, όπως ισχυρίζεται η θεωρία, 2 μέχρι 5 είναι μοντέλα κοινωνιών. Όμως μόνον το 4 οδηγεί στο 5 κι επομένως ο Μεσσίας, αφού θα κάνει όμοιους μ' Αυτόν τους ανθρώπους, θα τους εντάξει και στην καλύτερη μορφή κοινωνίας· δηλαδή ο αριθμός που αναζητούμε σύμφωνα με τη θεωρία μας είναι το 45. Βλέπουμε λοιπόν πράγματι ότι Μεσσίας = 45.

Για να έχουμε καλύτερη εμπειρία, ας πάρουμε άλλο ένα παράδειγμα. Είδαμε στη θεωρία μας ότι ο άνθρωπος είναι ένα ον, “κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσιν” του Θεού Πατέρα. Αυτό όμως συμβαίνει, όταν δεν είναι νεκρός, όταν δεν είναι τρομαγμένος και δούλος. Αυτός ο άνθρωπος είναι ο ελεύθερος άνθρωπος. Ελεύθερος όμως, σύμφωνα με τη θεωρία μας, είναι ο σκεπτόμενος, που μπορεί να κρίνει. Αυτός ο άνθρωπος επιβιώνει μόνο στην κοινωνία του βήματος 4. Στο βήμα 5 υπήρξε για πολύ λίγο και θα ξαναπάει με την έλευση του Μεσσία. Αυτόν τον άνθρωπο πρέπει να τον αναζητήσουμε στο βήμα 4 και άρα ο αριθμός του να έχει άθροισμα το 4. Ένα άλλο στοιχείο, που πρέπει ν’ αναζητήσουμε, είναι οι δυνατότητές του. Ο ελεύθερος άνθρωπος ζει στην κοινωνία του 4, αλλά είναι αυτός που θα οδηγηθεί στη Θέωση· ως άτομο πρέπει να κινείται μέσα στα πλαίσια μίας κοινωνίας κι εφόσον η Θέωση είναι προσωπική υπόθεση, να μπορεί να πάει στο 9. Επομένως ο ζητούμενος αριθμός είναι το 49. Πράγματι βλέπουμε ότι Άνθρωπος = 49.

Υποθέτουμε ότι η θεωρία μας ισχύει. Επειδή όμως με μερικά παραδείγματα δεν μπορεί ποτέ ν’ αποδειχθεί τίποτε, από εδώ και πέρα η εργασία μας είναι να συλλέξουμε ονόματα κι εκφράσεις μέσα από τα κείμενα που θεωρούμε δοσμένα από το Θεό και να τα ομαδοποιήσουμε σε αριθμούς. Στα μαθηματικά, όπως και σ’ άλλες επιστήμες, ισχύει πολλές φορές το γνωστό: “η εξαίρεση επιβεβαιώνει τον κανόνα”. Στην προκειμένη όμως περίπτωση – κι επειδή έχουμε να μελετήσουμε το έργο του Θεού – δεν υπάρχει καμία εξαίρεση. Η επιβεβαίωση της ορθότητας της θεωρίας, θα είναι η τελειότητα του θείου έργου.

Τα στοιχεία που θα βρούμε και θα πινακοποιήσουμε, προέρχονται από τα ιερά βιβλία των χριστιανών, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, κι από τα δύο Έπη του Ομήρου, για τα οποία η θεωρία μας θα προσπαθήσει ν' αποδείξει ότι είναι προφητείες και μάλιστα ακριβείας. Από τα κείμενα αυτά παίρνουμε τις λέξεις και τις εκφράσεις που μας ενδιαφέρουν και τις ταξινομούμε σε ομάδες. Σε κάθε αριθμό αντιστοιχεί ένα βήμα κι αυτός ο αριθμός επιτυγχάνεται με διάφορους συνδυασμούς. Έτσι, στον αριθμό **2** βρίσκουμε τους συνδυασμούς 20, 29, 38, 47 κλπ. (20 ($2+0=2$), 29 ($2+9=11=1+1=2$), 38 ($3+8=11=1+1=2$), 47 κλπ.) Μ' αυτούς τους πίνακες τελειώνει το συγκεκριμένο μέρος της εργασίας, με την οποία είχαμε σκοπό να δείξουμε τις σχέσεις μεταξύ γραμμάτων κι αριθμών και το λόγο για τον οποίο υπάρχουν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ